MERCENAR

60 WAR HUNTER WAR HUNTER WAR

DICK STANFORD

Capcana teroriștilor

Colecţia MERCENAR

60

Dick Stanford

CAPCANA TERORIŞTILOR

Traducere de Nicolae Constantinescu

Editura BOGDANA
2002

CAPITOLUL I

Bob Hunter ţâşni fără să facă vreun zgomot în spatele ucigaşului. Dacă nu şi-ar fi sprijinit în mod deliberat mâna de caroseria marelui break, celălalt nu ar fi văzut niciodată faţa executorului său. Oricum, în mod vizibil luat pe neaşteptate, necunoscutul încercă să scape, bâiguind vag o scuză proastă, însă nu era deloc obişnuit să acţioneze şi să vorbească în acelaşi timp. Asta era pentru el o greşeală fatală.

— Grozavă maşină! mormăi el. Voiam să arunc o privire mai de aproape...

În acelaşi timp, încerca să se depărteze puţin, ca să apuce arma cu mâna dreaptă.

Însă Hunter avea deja Beretta în mână şi, instantaneu, fără nici un sunet, glonţul de 9 mm brăzdă întunericul cu o urmă fină de foc, ca linie de creion, iar faţa agresorului se schimbă brusc: i se deschise gura şi bărbia îi atârnă, într-o expresie de stupefacţie îngrozitoare, în timp ce un al treilea ochi îşi făcu apariţia în mijlocul frunţii.

Hunter deschise portiera din spate a break-ului şi aruncă cadavrul în interior. Toată operaţiunea nu durase mai mult de patruzeci şi cinci de secunde: ieşise fără zgomot din maşină, prin spate, în timp ce ucigaşul examina partea din faţă.

De altfel, nimeni nu remarcase nimic. În primul rând, era noapte, iar în al doilea, atât ziua cât şi noaptea, nimeni nu se plimbă pe jos în Beverly Hills.

Hunter îşi reluă locul în faţa consolei şi verifică semnalele de control: ţinta principală era încă relativ liniştită. Era vorba de o vilă impresionantă, aflată de partea cealaltă a străzii, un imobil imens, chiar şi pentru un cartier elegant ca acesta, iar arhitectura sa georgiană, cu cărămizi roşii, îl făcea să pară mult mai impozant. Vila se întindea pe o jumătate de hectar de peluză impecabilă, care cobora într-o pantă uşoară până la Benedict Canyon, de care era perfect izolată de un gard de palmieri. O alee de acces, care înconjura peluza, trecea pe sub o poartă mare din zidărie, care adăpostea uşa de intrare, iar apoi cobora până la stradă.

Hunter îşi parcase break-ul la o distanţă de câţiva metri, în faţa unei case puţin mai modeste, construită în stil contemporan. Aparent, locatarii acesteia dădeau o petrecere, căci aproximativ

douăsprezece maşini – în cea mai mare parte maşini sport – erau parcate de-a lungul trotuarului. De altfel, break-ul făcea notă discordantă în mijlocul tuturor acelor maşini felurite. Caroseria era în întregime zugrăvită în culori ţipătoare, cu scene uşor psihedelice, iar geamurile sale, foarte bombate, erau fumurii, astfel încât să fie opace în exterior. În plus, maşina era dotată cu nişte pneuri enorme, care aveau pe ele nişte litere mari, ieşite în relief, pictate în alb, cu un acoperiş culisant şi tot felul de accesorii cromate. Pe scurt, era o maşină clasică pentru orice petrecăreţ din Beverly Hills.

Cadavrul ucigaşului zăcea pe jumătate încovoiat, sprijinit pe portiera din spate. Hunter îi aruncă o privire: era o matahală de peste un metru şi optzeci şi cinci de centimetri înălţime şi care cântărea peste o sută de kilograme. Era brunet, cu o mustaţă de baştan, iar părul era tuns scurt. Hunter trecu repede în spate ca să-l percheziţioneze. Îi găsi în buzunare un încărcător de schimb pentru o armă automată de calibrul 45, plus un pieptene jegos din plastic. Atâta tot. Tipul purta un costum bărbătesc ieftin, iar gulerul era năclăit de un lichid vâscos şi roşu, ce curgea din enorma gaură făcută de glonţ, care pur şi simplu îi smulse o treime din cutia craniană.

În mod ciudat, Hunter se simţea puţin dator. Această persoană tocmai îi confirmase ceea ce el bănuia încă de la începutul afacerii: cineva, undeva, era hotărât să-l împiedice să-şi bage nasul în ceva ce nu-l privea.

Şi mai erau şi alţi ucigaşi aflaţi la pândă şi care îl aşteptau, aici sau în altă parte. Hunter era conştient de acest lucru. Dar, deocamdată, instinctul său îi spunea că pentru o bucată de timp era în siguranţă. Tipul din maşină acţionase drept cercetaş, fără ca cineva să-i asigure spatele. Altfel, şobolanii ar fi sosit deja. Sau poate că cei care îl trimiseseră credeau că totul era în ordine. Deci, nu era nici o grabă. Aveau tot timpul la dispoziţie.

Un tip, destul de tânăr, ieşi din casa modernă în care avea loc petrecerea. Se clătina puţin şi ţinea în mână un pahar. Hunter îl recunoscu imediat, pentru că îi văzuse poza pe coperta unei reviste de bârfe hollywoodiene: era vedeta unui serial poliţist foarte popular la televizor. Noul venit aruncă o privire vagă în jur, în mod vizibil prea ameţit de băutură ca să discearnă ceva, apoi se întoarse înapoi în casă. În spatele său, se auzi dintr-odată râsul isteric al unei femei super-excitate, apoi în noapte răsună zgomotul unui plonjon în piscină. Se pare că atmosfera era destul de încinsă acolo, în casă...

Pe Hunter nu-l interesa această petrecere de desfrânaţi, atâta timp cât maşinile petrecăreţilor o ascundeau şi pe a lui. Conacul georgian, aflat de partea cealaltă a străzii, era cel care îl făcuse să vină în California, în acea frumoasă seară de primăvară, deja călduţă.

Aleea de acces era şi ea plină de maşini, dar puţin diferite: erau Cadillac-uri, Mercedes-uri, un Volvo şi un Jaguar mare, cu patru uşi. Cu totul, zece maşini. Plus un invitat întârziat care tocmai sosise într-un superb Rolls-Royce. Hunter observă scena: un bărbat tânăr, îmbrăcat de oraş, coborî pe portiera din spate şi intră în casă fără să sune. Şoferul dădu înapoi somptuoasa maşină, ca să o parcheze la câţiva metri de poarta cea mare. După aceea, ieşi afară şi îşi aprinse o ţigară.

Hunter îşi aprinse şi el una, înainte de a-şi concentra atenţia asupra miniconsolei din faţa sa: o mică bijuterie de microfon electronic semnat Herman Schwartz, zis „Gadget”, un membru al Super X. De altfel, vehiculul aparţinea detaşamentului echipei Super X ce îşi avea baza la Los Angeles. Hunter îl împrumutase pentru sejurul său în „Oraşul îngerilor”. Sejur care spera să fie cât mai scurt, bineînţeles.

Acţionă imediat comutatorul: individul din spatele break-ului avea în mod sigur nişte prieteni care nu vor întârzia să se arate. Aşa că era bine să afle cât mai multe informaţii, cât încă mai era vreme. În timpul celor treizeci şi opt de campanii sângeroase ale sale împotriva Mafiei, Hunter învăţase că o programare minuţioasă şi o supraveghere neîncetată erau cele două chei ce stăpâneau victoria.

Deasupra capului său, acoperişul culisant se deschise fără zgomot, în timp ce o antenă invizibilă se ridică spre cerul întunecat. Hunter îşi puse un minireceptor în urechea dreaptă, acţionând în acelaşi timp o manetă mare, care comanda rotirea antenei. Auzi mai întâi pârâitul paraziţilor, care se opriră brusc, în timp ce semnalul luminos de control, aflat pe ecranul din faţa lui, încetă să mai varieze în intensitate. Se auzi o voce bărbătească foarte clară.

Hunter branşă atunci tubul catodic de refracţie, aflat în stânga sa, şi întregul ecran se lumină, arătând un plan, conceput de calculator, al primului nivel al conacului georgian. Acest plan, ca şi branşarea receptoarelor, Hunter le datora unui membru al echipei Super X, un anume Rosario Blancanales, supranumit „Politicianul”, care, chiar în acea după-amiază, „recunoscuse” conacul pe care îl înţesase cu nişte transmiţătoare minuscule,

dându-se drept un tehnician de la Compania Electrică însărcinat să detecteze un scurtcircuit greşit localizat, undeva în zonă.

Vocea masculină era profundă şi melodioasă, fără vreun accent străin:

— Dragi prieteni, ştiţi fără îndoială de ce v-am chemat pe toţi aici, în această seară. De fapt, v-am întâlnit deja, pe fiecare în parte, şi v-am împărtăşit cauza cea mare care-mi stă la suflet, iar voi ştiţi foarte bine ce este Adunarea Mondială a Poporului Armean. Sper să vă pot explica în această seară scopul şi acţiunile asociaţiei noastre, şi voi răspunde cu plăcere la toate întrebările voastre, în speranţa că ne veţi susţine în primul rând pe plan financiar, dar şi în plan moral, prin angajamentul vostru personal.

Pe ecranul de control, un semnal luminos tocmai se aprinse într-o cameră, în spatele casei. Politicianul o descrisese ca o sală mare de conferinţă, cu o enormă masă din stejar masiv, în jurul căreia puteau lua loc cel puţin cincisprezece persoane.

Bărbatul care vorbea se numea Marko Adamian. Hunter îl cunoştea. Respectivul conducea o afacere uriaşă de import-export specializată în produse şi subproduse petroliere, echipament greu şi material electronic: o mină de aur care făcuse de mult timp din Adamian un multimilionar. Din păcate, activităţile internaţionale ale lui Adamian nu se limitau numai la tranzacţii comerciale. De fapt, el se născuse în America din părinţi armeni, pe care turcii îi eliminaseră în mod sălbatic de pe pământul lor natal – astăzi, Turcia Orientală. Ca mulţi dintre compatrioţii lor, ei fuseseră nevoiţi să emigreze în America, tranzitând Siria, în anii ’20. Adamian, ca mulţi dintre armeni, era un înfocat susţinător al naţionalismului armean, având pentru Turcia o ură imensă. Cu toate acestea, în timpul luptei pentru atingerea idealului său, Adamian ajunsese să aibă de-a face cu indivizi puţin cam dubioşi, astfel încât Hunter primise sarcina să-i menţină faţa curată.

Vocea lui Adamian continuă, în minireceptor:

— Cred că, fără nici o pretenţie din partea noastră, ne putem toţi considera nişte indivizi influenţi, atât în comunitatea noastră armenească, cât şi în ţara noastră de adopţie. Cred că îl cunoaşteţi toţi pe domnul Djirdjirian, şi succesul firmei sale de promovare cinematografică; de altfel, toată lumea ştie cine este senatorul Sarkesian, ale cărui eforturi considerabile au contribuit din plin la recunoaşterea şi ameliorarea condiţiilor de viaţă ale armenilor dispersaţi în statul California...

Prezentările erau aproape terminate când un semnal luminos de culoare roşie începu să pâlpâie în stânga ecranului. Hunter apăsă pe butonul selectorului şi transmisia audio de la casa lui Adamian trecu imediat să se înregistreze pe o bandă de magnetofon. Branşă apoi minusculul receptor pe un circuit radio special şi zise brusc:

— Spune.

Vocea fonfăită a lui Gadget Schwartz îi răsună cu duritate în ureche:

— Avem legătura cu Hal, sergent. Preia-l, dacă poţi. Spune că este o „prioritate roşie”.

Hal, bineînţeles, era Harold Brognola, numărul unu al Forţelor Federale şi omul care servea drept legătură între Hunter şi Biroul Oval al Casei Albe.

— Dă-mi-l, zise Hunter.

— Îl ai, sergent.

Vocea lui Brognola îi parveni rece şi calmă, însă Hunter îl cunoştea suficient de bine ca să recunoască nuanţa de agitare din glasul care răsuna în minitelefon.

— Am avut confirmarea din partea serviciile noastre oficiale de informaţii, Buldozerule, zise Brognola, numindu-l pe Hunter pe numele de cod pe care îl folosise întotdeauna în cursul multiplelor campanii ale Exterminatorului împotriva Mafiei.

Acel război cunoştea un răgaz, după ultimul asalt de la New York, ultima etapă a unei lupte care părea că nu se va termina niciodată. Pentru o perioadă de timp care îi păruse a dura o eternitate, Bob Hunter se deplasase din oraş în oraş, încercând să doboare Mafia. Iar în timpul ultimei acţiuni, Bob Hunter dispăruse în mod oficial în explozia arsenalului său mobil, celebra rulotă de război...

Vocea numărului unu a Forţelor Federale continuă:

— Adamian este băgat până-n gât, iar asta nu-mi place.

— Am şi cu, mai mult sau mai puţin, această confirmare, Hal, răspunse Hunter.

De câtva timp, trebuia să înveţe să-şi uite numele: Bob Hunter Exterminatorul fusese transformat în căldură, în lumină, în explozia arsenalului său, în după-amiaza unei zile ploioase de sâmbătă, în Central Park.

Supravieţuitorii Mafiei răsuflaseră uşuraţi în faţa dispariţiei atât de aşteptate a flagelului lor exterminator, ignorând faptul că Bob Hunter încă mai exista, sub numele de John Macklin Phoenix. Numai cei care lucrau cu el cunoşteau secretul supravieţuirii

sale. Ca Harold Brognola.

Acesta sună din nou.

— Buldozerule, eşti OK?

— Da, da, zise Hunter.

Explică repede prezenţa ucigaşului lângă maşina sa şi rezultatul sângeros al ambuscadei ratate.

— Totul riscă să explodeze dintr-o clipă în alta, zise Brognola.

— Exact, dintr-o clipă în alta.

— Ei bine, reluă Brognola cu o voce foarte încordată, sunt bucuros că vorbesc cu tine. Există o legătură directă între Adamian şi o operaţiune ce se desfăşoară pe teritoriul turc, pe care noi o supraveghem de ceva timp. Ori această intrigă turcă este pusă la cale de K.G.B.

— Altfel spus, de Kremlin, zise Hunter, oftând.

John Macklin Phoenix, alias Bob Hunter, îşi lărgise cercul inamicilor. După ce dăduse nişte lovituri atât de dure Mafiei şi o slăbise atât de tare, el se hotărâse să atace un alt duşman: terorismul internaţional, manipulat de serviciile secrete sovietice.

Această nouă orientare permisese guvernului american să închidă dosarul „Bob Hunter”, ca el să fie susţinut în mod oficial în noile sale misiuni. Exterminatorul continua, cu mijloace sporite şi un duşman mult mai puternic.

Împăcat cu el însuşi, fidel eticii sale, Hunter era de acum înainte împăcat şi cu etica oficială. Şi din nou faţă în faţă cu Moartea, în acel cartier rezidenţial din Beverly Hills.

Vocea lui Hal Brognola se auzi din nou, confirmând ceea ce gândea Bob Hunter.

— Exact, Buldozerule, suntem pe cale să punem la punct în Turcia un gazoduct, iar numele care apar tot timpul sunt aceleaşi pe care Adamian le-a adunat în siajul său. Suntem aproape siguri acum că Adamian a căzut în capcană, însă nu acest lucru este cel mai rău. Voi avea mai multe detalii atunci când ne vom întâlni. Acest tip este poate un idealist cam prea sigur de el şi prea orbit de fanatismul său ca să-şi dea seama că se joacă cu focul. Însă este un cetăţean american, iar noi va trebui să ne asigurăm că nimeni nu are intenţia să-i zboare creierii.

— Se pare, totuşi, că este în colimatorul cuiva, observă Hunter.

— Nu mă miră deloc, ţinând cont de ceea ce ştim deja, reluă Brognola. Dar va trebui să aştepţi pentru a afla mai multe detalii. Noi ştim deja care este scopul acestei conducte. Este o ţeava plină cu heroină, Buldozerule, nici mai mult, nici mai puţin. Şi

este suficient drog cât să moară toate oraşele mari din America!

Hunter mai mult simţi maşina sosind decât o auzi. Ea se deplasa cu spatele ca să parcheze lângă trotuarul opus. Aruncă o privire prin geamul bombat al portierei din stânga breakului său.

— Gata, Hal, va exploda! murmură el în microfon.

— Ştii câţi sunt? Poţi să vezi plăcuţele de înmatriculare?

— Pentru moment, sunt un tanc întreg. Numerele de înmatriculare nu pot fi detectabile. Salut, Hal, am plecat.

— Fii prudent, bătrâne, şi mult noroc, şopti şeful federal, înainte ca Hunter să închidă.

Maşina era un Cadillac mare şi negru, pentru opt persoane, datorită a două strapontine, aflate în faţa banchetei din spate. Ea nu se oprise şi continua să meargă foarte încet spre trotuar, în dreptul casei lui Adamian.

Lui Hunter i se păru ceva cunoscut: semăna cu o limuzină de luptă a Mafiei.

Se deschise o portieră, căci plafoniera maşinii se aprinse, iar Hunter auzi o voce masculină care dădu un ordin. Apoi portiera se închise şi lumina din interior dispăru.

Hunter avusese timp să vadă faţa tipului aşezat la marginea banchetei din spate. Avea un cap ciudat, cu o cicatrice enormă care îl desfigura, fără însă să-l facă de nerecunoscut.

Da, era capul unui nemernic al Mafiei! Unul dintre puţinii care supravieţuiseră campaniei mortale Exterminatorului. El se numea Samuel Tresa, dar în lumea Mafiei era numit „Sammy-Pantof”, din cauza unei malformaţii congenitale care îl obliga să poarte un pantof ortopedic la piciorul drept.

Hunter se întoarse ca să arunce o nouă privire la cadavrul din spatele maşinii. Nu, acesta nu era un mafiot. Hunter era aproape sigur de acest lucru. Din contră, el se împrietenise cu o bandă de rechini puţin prea avizi pentru el.

Sam Tresa era un nemernic de cea mai joasă spiţă, un şacal murdar, care nu reuşise niciodată să depăşească stadiul de simplu soldat în rândurile Mafiei. Era prea vicios şi pervers ca să aibă timp să gândească cu capul. Hunter îl văzuse pe Sammy-Pantof pentru ultima dată în acea faimoasă seară de marţi, când doborâse demenţialul „Concept Californian”, un proiect diabolic conceput şi pus în funcţiune de Mafie, în speranţa să se infiltreze la toate nivelurile puterii politice şi financiare, în scopul creării unui stat în stat. Sammy-Pantof era atunci intendentul unuia dintre creierele afacerii, iar oribila cicatrice pe care o avea pe faţă mărturisea că reuşise să se aleagă cu ceva în urma asaltului

sângeros şi definitiv pe care Hunter îl lansase împotriva fiefului şefului său.

Cadillac-ul se depărtă de trotuar şi acceleră. Însă acest lucru nu era deloc liniştitor. El avea la bord un întreg contingent care nu va întârzia să se arate ca să treacă la atac, îndată de „cercetaşul” lăsat la faţa locului puţin mai devreme va fi făcut curat în jurul casei. Frumos calcul, dar sprijinit pe o bază falsă.

Ucigaşii vor da peste ceva neprevăzut în drumul lor.

Hunter rebranşă selectorul: Adamian vorbea în continuare, răspunzând, se pare, la o întrebare referitoare la scopul şi obiectivele asociaţiei. Oricum, discursul său era înregistrat în *extenso.* Hunter putea să-l asculte mai târziu. Deocamdată, avea alte preocupări.

Venise timpul să se aventureze pe teren. Era timpul să treacă la acţiune.

CAPITOLUL II

Lui Hunter nu-i plăcea deloc timpul mort, de altfel inevitabil, între misiuni. Inactivitatea îl făcea nervos, neliniştit, cu atât mai mult cu cât vedea că, pe zi ce trecea, acţiunile răufăcătorilor erau din ce în ce mai ample. Zonele de conflict se înmulţeau peste tot în lume, născute din voinţa iresponsabilă care împinge pe anumiţi indivizi să-şi oprime semenii. Conflicte fără zgomot şi clandestine adeseori, dar infinit de periculoase pentru echilibrul globului, şi a căror soluţionare cerea întotdeauna competenţele excepţionale ale unei fiinţe excepţionale.

Cu toate acestea, Hunter nu era nemulţumit de scurt vizită la Los Angeles. În primul rând, chiar dacă banca sa personală de informaţii referitoare la terorismul internaţional se îmbogăţea pe zi ce trecea, era totuşi satisfăcut să verifice anumite informaţii direct pe teren. În al doilea rând, această scurtă vizită îi permitea un contact direct cu echipa Super X care îşi avea baza la Los Angeles. O echipă formată din trei bărbaţi: Gadget, Politicianul şi Carl Lyons, fost poliţist din „Oraşul îngerilor”, prieten de mult timp şi aliat de bază în timpul „Cruciadei Sângeroase împotriva Mafiei”. Ultimul motiv era faptul că Hunter avea o încredere nelimitată în judecata şi intuiţiile lui Brognola. Iar şeful federal credea că problema dificilă din Beverly Hills merita deplasarea.

Şi nu se înşelase absolut deloc.

*

* *

Hunter avea pe el combinezonul negru de luptă. Beretta-Brigadier se afla în tocul de piele, sub braţul stâng, iar enormul Automag de calibrul 44 atârna în bandulieră pe piept, în jurul taliei, avea mai multe încărcătoare suplimentare pentru cele două arme. Hunter încuie break-ul şi se afundă încet în noapte.

Dădu mai întâi de actorul pe care îl văzuse ieşind din casa modernă puţin mai devreme. Tipul nu se mai clătina deloc şi îi aruncă lui Hunter o privire buimacă.

— Tare petrecerea dinăuntru, reuşi el să articuleze cu o voce cleioasă, ce abia putea fi înţeleasă. Sunt nişte fete superbe...

Făcu un pas în faţă şi se prăbuşi, mort de beat, în braţele lui Hunter. Acesta îl cără până la maşina parcată în faţa break-ului său, un T Bird cabriolet, decapotabil. Îl culcă pe tipul inconştient pe banchetă, apoi traversă repede de partea cealaltă a străzii.

Trecuseră mai puţin de două minute de când Cadillac-ul îşi efectuase rondul de recunoaştere discret. După toate probabilităţile, va reveni dintr-o secundă în alta, şi cu mai puţină precauţie...

Casa lui Adamian era înconjurată pe trei laturi de un gard-viu des, care ascundea destul de bine un solid gard împrejmuitor din lemn. Asaltul nu putea avea loc decât prin partea din faţă: lucru care nu avea să-i facă să se retragă pe ucigaşii lui Sammy-Pantof, care fără îndoială că nu se calicise nici în privinţa numărului, nici în privinţa artileriei, şi care nu era la prima lui acţiune.

Hunter alergă ghemuit în stradă, ca să intre în umbra gardului de palmieri, unde se opri pentru un moment. Apoi, în continuare ghemuit, alergă de-a lungul peluzei.

Un bec exterior, sub poarta mare, lumina o zonă destul de mare, din faţa casei, şi o parte din aleea de acces. Rolls-ul era cât se poate de vizibil, ca şi şoferul său, care fuma o ţigară, cu spatele la Hunter.

Hunter era la mai puţin de douăzeci de metri de intrare, exact la limita perimetrului luminat, când auzi Cadillac-ul năpustindu-se în forţă pe Benedict Canyon Drive, apoi virând pe aleea de acces a casei georgiene.

Exterminatorul se aruncă la pământ. Îl văzu cu coada ochiului pe şoferul Rolls-ului întorcându-se, stupefiat şi holbând nişte ochi uluiţi când văzu limuzina neagră venind pe alee. Stupoarea îl făcu să dea drumul la ţigară.

Automag-ul cu ţeavă argintie era deja în poziţie de tragere. Hunter ţinti faţa Cadillac-ului şi aşteptă o fracţiune de secundă, după care apăsă pe trăgaci.

Primul glonţ ciopârţi capota, continuându-şi cursa furioasă spre motor. Al doilea se opri în parbriz, înainte de a arunca cele două sute patruzeci de pepite mortale în capul şoferului.

Un urlet de durere sfâşie noaptea, în timp ce Cadillac-ul vră spre peluză, unde se opri după câţiva metri.

Portierele se deschiseră imediat şi din maşină ţâşniră şapte indivizi. Al optulea – şoferul – zăcea prăbuşit peste volan: la lumina din interiorul maşinii, jumătate din capul lui părea ca un terci roşiatic amestecat cu ceva alb – un rest de creier, fără îndoială.

Sammy-Pantof ţâşni prin portiera din spate, aflată pe partea pe care se afla şi Hunter şi se aruncă la pământ:

— Grăbiţi-vă, Dumnezeule! Grăbiţi-vă! răcni el.

Dar ucigaşii nu aveau nevoie să fie împinşi să înfăptuiască crime. În ciuda atacului neaşteptat al lui Hunter, ei se repezeau cu capul în jos spre casă, fără să încerce măcar să afle cine trăsese în ei.

Hunter trase în direcţia lui Sammy şi primi drept răspuns un urlet de durere. Totuşi, ceilalţi şase menţineau acelaşi ritm.

Primul avea un pistol-mitralieră, iar cei cinci colegi ai lui, nişte puşti simple. Când ajunseră în zona luminată, Hunter remarcă faptul că, în loc de uniformă de ucigaşi ai Mafiei, ei aveau nişte bluze ţărăneşti ciudate şi nişte pantaloni bufanţi.

Al patrulea proiectil al Automag-ului se opri între omoplaţii bărbatului cu pistol-mitralieră, care se prăbuşi la pământ, în timp ce arma căzu undeva pe jos. Aproape simultan, cineva trase, şi o pată mare, de culoare roşie, apăru pe uniforma impecabilă a şoferului Rolls-ului care se prăbuşi în spatele maşinii, având pe faţă o expresie de stupefacţie.

Trăgătorul căuta o altă ţintă, când Hunter îi aruncă în aer, pur şi simplu, jumătate de craniu.

Pentru prima dată, cei patru care mai erau în viaţă îşi încetiniră înaintarea. Se aflau la aproximativ zece metri de poarta mare, formând cu aceasta şi cu Hunter un triunghi echilateral. Unul dintre ucigaşi dădu un ordin colegilor lui într-o limbă pe care Hunter nu o recunoscu, şi cineva începu să tragă. Un glonţ se înfipse în sol la câţiva metri de capul lui Hunter şi un al doilea trecu foarte departe deasupra lui, în timp ce trăgătorul aruncă arma ca să ducă ambele mâini la piept: Automag-ul tocmai îi deschise o gaură, de mărimea unei mingi de golf, iar glonţul furios se răspândise aproape peste tot în intestinele sale.

Un bărbat plonjă, încercând să recupereze pistolul-mitralieră, în timp ce ceilalţi doi supravieţuitori se îndreptau în continuare spre casă, fără să se teamă de împuşcături. Hunter se ridică şi o luă la fugă, scoţând Beretta, mult mai uşor de mânuit decât Automag-ul. Practic, îi ajunse din urmă pe cei doi ucigaşi, când se produse imprevizibilul: uşa de la intrare se deschise, şi Adamian, flancat de doi domni impecabili în costumele lor de lână gri, apăru în lumina porţii.

Vederea celor trei bărbaţi exacerbă furia aproape fanatică a atacatorilor care începură să strige:

— Ghiaur, ghiaur!

Cel care recuperase pistolul-mitralieră încerca să tragă cu el, însă acesta fu ultimul său efort: un glonţ de 9 mm, tras de foarte aproape, îl traversă dintr-o parte în alta.

Ultimii doi ucigaşi ajunseseră aproape de pragul uşii. Înjurând în gând, Hunter îndreptă Beretta spre cel mai apropiat. Apoi patru detunături se auziră în acelaşi timp. Unul dintre armenii în costum plonjă în casă în momentul în care Hunter făcea să explodeze craniul unuia dintre ucigaşi. Apoi Bob se întoarse spre ultimul agresor, ce ţinea în mână pistolul-mitralieră. Tipul şovăi, iar capul său se izbi de bitumul aleii.

Adamian era acum singur în pragul uşii; stătea foarte drept, cu un pistol de calibrul 45 îndreptat spre Hunter. Haina sa era găurită în dreptul antebraţului stâng, iar ţesătura era îmbibată de sânge.

— Lasă jos revolverul, domnule Adamian, îi ordonă paşnic Hunter.

Privirea armeanului se îndreptă încet spre omul în combinezon negru, se opri la ochii lui albaştri, după care bărbatul lăsă jos arma şi întrebă:

— Cine eşti?

— Avem la dispoziţie în jur de un minut şi jumătate până când va sosi poliţia, răspunse cu răceală Hunter, adică exact timpul în care *dumneavoastră* să îmi puteţi răspunde la întrebări. Îl cunoaşteţi pe acest om?

— Nu.

— De ce încerca să vă omoare, pe tine şi pe invitaţii tăi?

— De unde ştiai că...

— Eu sunt cel care pune întrebările, nu uita asta, îl întrerupse brusc Hunter. Cine vrea să te omoare?

— Nu mă interesează.

Adamian minţea, era evident. Îşi ascunse cu greu o grimasă de durere şi îşi strânse braţul rănit la piept, ferindu-şi ochii de la privirea implacabilă a lui Hunter.

— Aceşti ucigaşi erau turci, spuse el. Iar noi suntem armeni.

Era evident, dar acest lucru nu explica brusca transformare a unei vile liniştite din Beverly Hills într-un câmp de bătălie presărat cu cadavre. Totuşi, Hunter nu mai avea timp să continue.

— Vă doare braţul? întrebă el puţin mai calm.

— Nu-i nimic, E o simplă rană superficială.

Hunter îi aruncă un zâmbet cu subînţeles: experienţa sa personală îl învăţase că acest gen de rană, chiar fără nici o gravitate, era extrem de dureros. Adamian suferea ca un blestemat. Dar armeanul nu ducea lipsă nici de curaj psihic, nici de demnitate, şi, într-un anumit fel, Exterminatorul îl găsea

simpatic. Era un bărbat înalt, bine făcut, care se menţinea într-o bună formă fizică şi părea mai tânăr la cei patruzeci şi opt de ani pe care îi avea.

— Bună seara, domnule Adamian, zise Hunter, retrăgându-se în umbră.

Apoi, brusc, se opri şi privi spre poarta luminată: Adamian nu se mişcase din loc.

— Ce înseamnă *ghiaur?* reluă Hunter.

— Este un cuvânt turc care înseamnă „eretic", răspunse Adamian cu o voce posomorâtă. O insultă. Cred că aud sirenele poliţiei, adăugă el.

Hunter le auzise de mai multe secunde, însă mai avea ceva de făcut, înainte de a pleca.

Îl găsi pe Sammy-Pantof ghemuit în iarbă, lângă „epava" marii limuzine. În jurul lui era o „mare" de sânge proaspăt. Glonţul Automag-ului îl lovise, distrugându-i osul iliac, secţionând în trecere artera femurală. Cu toate acestea, Sammy reuşise să-şi îndese batista în gaura mare lăsată de glonţ, iar acum sângele se scurgea mai încet printre degetele sale crispate pe batistă.

Hunter se lăsă pe vine lângă mafiot, în timp ce două maşini cu poliţişti intrară pe aleea de acces, nu departe de ei. Când se opriră în faţa peluzei, el întoarse încet capul lui Sammy şi îl privi drept în ochi, care, brusc, luară o expresie de profundă stupefacţie.

— Dumnezeule! zise Sammy cu o voce răguşită, greu de auzit. Hunter! Deci, n-ai murit? Rulota aceea care a sărit în aer în Central Park... Credeam... De ce ne-ai făcut să credem că ai murit...?

Închise apoi ochii, epuizat de efort.

Hunter se grăbea: poliţiştii nu vor întârzia să scotocească zona. Se aplecă peste Sammy şi îi zise încet:

— Cineva a venit să te caute, Sammy. Ţi s-a cerut să iei legătura cu turcii şi apoi ţi s-a explicat scenariul.

— Da, răspunse acesta.

— Cine era acea persoană?

Dar Sammy clătină încet din cap, înainte de a-l lăsa să cadă într-o parte, incapabil de cel mai mic efort.

— Este pe moarte, Sammy, reluă Hunter. Nu mai ai ce să faci decât să-mi spui adevărul.

— Nu-l cunosc, horcăi Pantof. Nu face parte din Familie. Nu l-am mai văzut niciodată până atunci.

— Cum se numeşte? insistă Hunter. Spune-mi numele lui,

Sammy.

— Paradine, murmură încet mafiotul. Ceva de genul ăsta. Un nume de cod, bineînţeles.

Şi, brusc, mafiotul începu să râdă, un râs care se transformă repede în gemele de durere; ochii lui deveniră sticloşi, iar gura sa se încleştă formând un „O” jalnic, grotesc.

Hunter se ridică şi se îndreptă în viteză spre break-ul său. Actorul din maşina decapotabilă era în continuare beat mort, însă câţiva petrecăreţi se adunaseră în jurul automobilului, discutând despre focurile de armă ce se auziseră mai devreme.

Hunter nu le acordă prea mare atenţie. Se instală la volanul maşinii sale şi demară încet. La cincizeci de metri depărtare, aprinse farurile şi, pentru un moment, zări pe trotuar un bărbat care se retrăgea prudent în umbră. Era înalt, subţire, cu părul blond şi purta o pereche de ochelari de soare. La capătul străzii, încă două maşini de poliţie soseau în viteză. Hunter tăie Sunset Bulevard, traversă centrul Beverly Hills-ului, apoi intră pe Wilshire ca să ajungă pe San Diego Freeway. Acum ridică microfonul de pe tabloul bordului. Gadget Schwartz îi răspunse imediat.

— Plecarea imediat spre Washington D.C., ordonă Hunter.

— OK, totul este pregătit, răspunse Gadget.

CAPITOLUL III

Hal Brognola înghiţi o gură de cafea şi făcu o grimasă:

— Uit mereu să iau cu mine un termos cu suc adevărat când vin aici. Ăsta este prost de tot! De fiecare dată când gust, am impresia că cineva vrea să fiu otrăvit!

Rose d'Avril zâmbi şi îl arătă pe Hunter cu bărbia:

— El este cel căruia îi place aşa. Însă eu sunt de acord cu tine, este mai rău decât petrolul brut.

Rose d'Avril era o femeie superbă, cu nişte umeri rotunzi, un piept care îţi tăia răsuflarea, părul lung şi negru şi nişte ochi mari şi luminoşi – mai ales când îl priveau pe Bob Hunter. Ea era inginer în electronică şi făcuse cercetări remarcabile în domeniul fizicii solidelor.

Hal Brognola fusese cel care avusese ideea de a o aduce alături de Hunter, pentru ultima lui campanie sângeroasă care durase şase zile. Rose d'Avril trebuia, îi explicase el prietenului său Exterminatorul, să-i servească drept legătură, de tehnician, de comunicare şi să-i asigure întreg suportul necesar ca să ducă la bun sfârşit ofensiva finală. Hunter, bineînţeles, refuzase la început: ştia foarte bine cât de periculos era acest joc, şi văzuse o mulţime de aliaţi ai lui murind în moduri oribile, de-a lungul acestui război necruţător! Apoi, puţin câte puţin, se lăsase convins, iar Rose devenise asociata, aliata şi iubita lui.

Ea era acum „administratoarea" Fermei Omului de Piatră, noua bază operaţională a lui Hunter, şi asigura în acelaşi timp detaliile vieţii cotidiene, comunicaţiile, mişcările de personal şi legăturile cu diferitele echipe Super, cu Forţele Federale de la Washington.

Ferma Omului de Piatră era o bază camuflată, care beneficia de amenajările cele mai moderne, astfel încât să-i permită lui Hunter şi echipei sale să lucreze cât mai eficient şi în securitate. Terenul acoperea mai mult de optzeci de hectare de teren altădată cultivat, atunci când ferma era în exploatare. Corpul principal al clădirii era flancat de numeroase dependinţe, toate transformate în funcţie de nevoile bazei: staulul fusese amenajat în depozit şi laborator de arme şi de muniţii. Hambarul putea acum adăposti aproape două sute de soldaţi, iar la nivelul superior fuseseră amenajate apartamente mai confortabile pentru cazarea persoanelor importante. Baza mai avea o sală de

gimnastică, o sală de audiţii şi nişte instalaţii pentru sport, folosite de personal. Garajul adăpostea parcul cu maşini şi aici fusese creat şi un atelier auto dotat cu cea mai performantă aparatură.

În sfârşit, Ferma Omului de Piatră beneficia de un sistem de comunicaţii prin satelit şi de un echipament informatic legat direct la un terminal al Washington-ului. În plus, ea era încercuită de garduri electrificate, dublate cu camere de supraveghere, cu grijă camuflate şi, în plus, un sistem electronic de identificare a maşinilor.

Proprietatea era situată în centrul statului Virginia, la baza lanţului munţilor Apalaşi, exact în faţa Piscului Omului de Piatră, care avea o înălţime de aproape o mie două sute de metri. În acel început de primăvară, natura revenea încet la viaţă, pantele colinelor redeveneau verzi, în timp ce stejarii şi arţarii se acopereau de muguri.

Brognola, Rose d'Avril şi Hunter se adunaseră în sala de operaţiuni a Fermei. Era încă devreme, soarele abia se ridicase pe cer. Hunter sosise la Los Angeles câteva ore mai devreme, şi dormise puţin înainte să se întâlnească cu cei doi asociaţi şi prieteni, ca să pună lucrurile la punct. Sala de operaţiuni – în realitate o vastă sală de conferinţă, cu o capacitate de cel puţin douăzeci şi cinci de persoane – era prevăzută cu mai multe ecrane video şi aparate de proiecţie – filme şi diapozitive. Era, de asemenea, dotată cu o videotecă abundentă, destinată să furnizeze suportul vizual necesar conferinţelor. Această videotecă poseda în special nişte hărţi geografice ale tuturor ţărilor din lume, special desenate şi elaborate de cartografii Comisiei Naţionale de Securitate, după datele oficiale, bineînţeles, dar şi după alte informaţii oferite de serviciile secrete. În sfârşit, sala de operaţiuni era dotată cu un fişier electronic de semnalmente care grupa zeci de mii de indivizi din toată lumea, plus o listă în mod constant adusă la zi cu terorişti, asasini şi extremişti de toate naţionalităţile, însoţită de pozele şi semnele lor distinctive.

Un al patrulea individ tocmai intră în sala de operaţiuni: era Aaron Kurtzman, zis „Ursul", un fel de munte de om, în permanenţă îmbrăcat cu o bluză albă de laborator, pătată cu fire de tutun, din cauza maniei sale de a fuma pipă în permanenţă. Kurtzman era un adevărat calculator viu, iar creierul său aproape electronic întreţinea cu maşina relaţii ciudate, care îi lăsau fără cuvinte pe toţi cei care îl cunoşteau. El ştia să traducă în timp

record cea mai mică informaţie în termenii asimilabili de calculator şi să-l facă să „verse” cu viteza a cincea un torent de informaţii şi de date anexe, pe care el le tria şi le clasa cu o precizie şi o iuţeală rar întâlnite.

Hunter zâmbi când îl văzu intrând pe Kurtzman şi îi făcu semn să se aşeze în fundul camerei, în faţa ecranului de control al calculatorului secundar, legat, bineînţeles, la terminalul principal. Consola sălii de operaţiuni nu era mai mare decât o maşină de scris, însă, datorită ei, Kurtzman avea acces instantaneu la videotecă şi la banca de informaţii a bazei, putând astfel să facă să apară pe ecrane toată documentaţia vizuală necesară referitoare la subiectul respectiv.

Hal Brognola puse pe masă ceaşca cu cafea şi se ridică, oftând, după care deschise dosarul cel mare pe care îl avea în faţă.

— Vă voi plictisi zece minute cu o poveste contemporană, zise el. Este, aşa cred eu, indispensabil pentru a înţelege mai bine problema care ne interesează astăzi.

Se opri câteva secunde, ca să citească prima pagină a dosarului, apoi continuă:

— Relaţiile noastre cu Turcia nu au fost deloc roz de câţiva ani încoace. Problemele au început când am descoperit că majoritatea heroinei care pătrundea în Statele Unite venea de pe câmpurile cu mac din Turcia. În 1971, guvernul turc a acceptat să oprească aprovizionarea cu opiu brut, în schimbul unui ajutor militar american care se ridica la treizeci şi şapte de milioane de dolari. Dar, în 1974, Turcia şi-a încălcat angajamentele, folosind nişte arme americane ca să invadeze Ciprul, pe care, de altfel, continuă să-l ocupe. Noi am ripostat oprind programul de ajutor, iar ei, drept represalii, au închis bazele noastre militare. După negocieri lungi şi dificile, noi am reînceput să le dăm bani în schimbul redeschiderii a patru dintre bazele noastre. Dar, în acelaşi an, Uniunea Sovietică semna cu Turcia un pact de neagresiune; astăzi, turcii halesc şi de la noi, şi de la ruşi.

Brognola întoarse prima pagină a dosarului şi continuă:

— Să revenim acum la problema terorismului. Din 1975, Turcia este prada teroriştilor politici de tot felul, în special extremiştii de dreapta şi cei de stânga. Aparent, ei erau susţinuţi, clandestin – bineînţeles – de cele două partide oficiale ale ţării. Acolo, cincisprezece persoane din douăzeci sunt asasinate practic în fiecare zi. Iar acestea nu reprezintă numai reglări de conturi între fanatici: în ultimii doi ani, opt americani au fost ucişi, precum şi

mai mulţi cetăţeni ai comunităţilor străine, şi chiar membri ai diferitelor corpuri diplomatice.

Hal se opri câteva secunde, iar Hunter profită de asta ca să întrebe:

— De data asta, la ce nivel vom interveni noi, de fapt?

— Problema este destul de complexă. În primul rând, partidul conservator, actualmente la putere, s-a înţeles cu stânga moderată ca să lupte împotriva acestei creşteri catastrofale a terorismului. Iar guvernul turc a solicitat ajutorul nostru. Preşedintele american nu prea vrea să se amestece în acest gen de probleme, ştiind în acelaşi timp că, dacă noi refuzăm, ruşii vor fi cât se poate de bucuroşi să-i ajute pe turci în locul nostru. Iar Turcia, prin poziţia sa geografică din Orientul Mijlociu, mă refer la frontierele sale comune cu Uniunea Sovietică, Siria, Iran şi Irak, constituie un punct strategic de cea mai mare importanţă pentru echilibrul lumii. Orice s-ar întâmpla, preşedintele nostru se gândea încă dacă va accepta sau nu o intervenţie – chiar şi clandestină – în Turcia, când situaţia s-a complicat brusc.

— Cum aşa? întrebă Rose d’Avril.

— Teroriştii turci de dreapta şi de stânga au semnat un act de alianţă neaşteptat cu Uniunea Sovietică. Fără îndoială, ei cred că, atunci când se vor debarasa de inamicul comun, vor ajunge să se înţeleagă. Asta, până la urmă, e problema lor. Însă noi ştim, din sursă sigură, că intenţionează să provoace noi crime şi devastare. Însă nu cu arma, nici cu bomba sau prin atentat. Nu, fără violenţă fizică, ci e vorba un viol psihologic, nimic mai mult. Au o armă infailibilă şi sunt hotărâţi s-o folosească: ea are aspectul unui praf fin, de culoare albă.

*

* *

Era ora patru dimineaţa la Los Angeles. Ultima maşină a poliţiei plecase de aproape o jumătate de oră, iar Marko Adamian, dacă se simţea puţin slăbit din punct de vedere fizic, îşi avea mintea într-o permanentă alarmă. Focul de arme îl zdruncinase, este adevărat, dar, în acelaşi timp, îl făcuse să înţeleagă că venise vremea să treacă la acţiune. Iar Adamian aştepta acest moment de mult timp.

Aşezat în sala de conferinţă, reflecta, având lângă el un telefon: o linie secretă, de altfel, cunoscută numai de cei care slujeau marii sale cauze. Când acesta sună, Adamian ridică receptorul şi articulă de două ori un „da” ferm şi hotărât, înainte să închidă. După aceea, se duse în holul de la intrare şi stinse

becul exterior, aflat sub poarta cea mare.

Deschise apoi un dulap, aflat lângă uşă, luă un rucsac pregătit dinainte, apoi se aşeză într-un fotoliu, aşteptând în întuneric.

Impresionantul individ îmbrăcat în întregime în negru îl tulburase profund. Fără îndoială că Marko Adamian îi datora viaţa, şi totuşi nu înţelegea prezenţa bărbatului în faţa casei sale, exact în momentul schimburilor de focuri. E greu de crezut în hazard, chiar şi când el este providenţial... Apoi, acest individ misterios degaja ceva special: un fel de forţă, de siguranţă, poate... şi chiar mai mult... un fel de măreţie, de bunătate chiar... Ciudat, da, căci, fără îndoială, el reprezenta o ameninţare serioasă pentru marele plan al lui Adamian.

Într-un anumit fel, acest individ îmbrăcat în negru evoca un alt individ pe care Adamian îl recunoscuse recent. Nu din punct de vedere fizic, bineînţeles: Paradine era slăbuţ, blond şi purta mereu ochelari de soare. Însă el degaja ceva cu totul special, şi fără îndoială ceva opus faţă de omul în negru: emana din el ideea unei absenţe complete a moralităţii, era de o cruzime fără limite, de un pragmatism pervers, aproape inuman. Cu toate acestea, Adamian avea nevoie de Paradine.

Însă acum nu mai era timp de îndoieli şi reticenţe.

Se foi puţin în fotoliu, ca pentru a-şi alunga gândurile din minte, şi se uită la cadranul luminos al ceasului său. Trecuseră exact cincisprezece minute de la apelul telefonic primit pe linia secretă: Adamian se ridică, luă rucsacul şi ieşi.

La început, nu văzu pe nimeni, dar, când ochii i se obişnuiră cu întunericul, îl văzu stând în picioare, puţin în stânga uşii, privindu-l prin inevitabilii lui ochelari negri.

— Bună seara, Paradine, zise încet Adamian.

— Să mergem; răspunse celălalt, cu o voce rece, detaşată.

Adamian îl urmă pe Paradine până la o maşină care aştepta puţin mai jos, în stradă. Mergea drept, cu un pas ferm, străduindu-se să alunge ciudata indispoziţie care i-o inspira misteriosul său însoţitor.

Da, ora intrării în acţiune sunase pentru Adamian, lucru aşteptat de atât de mult timp...

CAPITOLUL IV

— O substanţă ciudată, heroina, observă în mod sentenţios Aaron Kurtzman. Este un drog foarte interesant, căci el creează individului un fenomen de obişnuinţă, astfel încât acesta devine motivul existenţei sale. Drogatul nu este conştient decât de un singur lucru: nevoia sa. Iar scopul unic al existenţei sale este această căutare disperată ca să se asigure că niciodată „nu va duce lipsă”. Este un cerc vicios prin excelenţă.

— O sclavie, mormăi Hunter, şi încă de cea mai joasă speţă, căci victima nu are suficientă luciditate ca să-şi analizeze în mod clar situaţia.

Kurtzman clătină din cap şi zise:

— Într-adevăr, acesta este un mijloc imparabil de a aduce o societate întreagă la sclavie. Căci drogul nu-l distruge numai pe drogat, ci şi structura socială la toate nivelurile. Mai întâi, vânzătorii, la toate eşaloanele, fac o avere deloc neglijabilă. Gândiţi-vă că, între momentul în care macul părăseşte câmpul şi cel în care micul vânzător vinde pe străzi praful alb, preţul drogului s-a înmulţit de mii de ori. Astfel că toţi intermediarii şi-au luat partea. Ceea ce înseamnă, în cazul care ne interesează, că teroriştii, la un capăt al gazoductului, şi crima organizată, la celălalt capăt, se vor îngrăşa ca nişte porci. Perspectivă puţin fericită pentru tine, Hunter, când te gândeşti la tot ce ai făcut ca să-i extermini pe aceşti nemernici în războiul tău împotriva Mafiei. Drogaţii nu dau înapoi de la nimic – crimă, violenţă şi restul – ca să se alimenteze, iar climatul de insecuritate din marile noastre oraşe va creşte. În sfârşit, al treilea punct, poliţia la toate nivelele va fi supraîncărcată, iar eficacitatea sa globală se va reduce. Şi iată-ne din nou la eternul cerc vicios: crima generează crima.

Kurtzman tăcu ca să-şi reaprindă pipa, din care trase cu putere un fum.

— Este, într-adevăr, un mijloc de invazie imparabil, observă Hunter. Fără trupe, fără ceva demn de acest nume, fără nici un risc, şi mai puţin periculos. Doar cu puţin praf alb, o aprovizionare regulată şi, în câţiva ani, o ţară întreagă poate deveni măcinată, distrusă, chiar în structura sa.

— Exact, zise Brognola. Aceasta este problema cu care ne confruntăm astăzi. Serviciile de informaţii au descoperit că

teroriştii montaseră o bază de depozitare, undeva în Turcia Orientală. Timp de mai mulţi ani, ei au subvenţionat cultura de mac din acea regiune şi au construit un laborator clandestin pentru transformarea macului în opiu brut, din care posedă acum stocuri considerabile. Astăzi, sunt gata să intre în acţiune. Opiul brut trebuie transportat în laboratoarele din sudul Europei, poate chiar transformat în heroină. În general, asta este o acţiune specifică Mafiei italiene. Iar de acolo, ţeava va pompa în linişte, deversându-se la noi în ţară.

— Se cunoaşte amplasarea exactă a acestei baze de depozitare? întrebă Hunter.

— Exact, nu, răspunse şeful federal, dar avem o idee destul de precisă. Aaron, arată-ne, te rog, harta sectorului.

Ursul îşi plimbă cu dexteritate degetele groase îngălbenite de nicotină pe tastatura consolei, şi, în câteva momente, pe unul dintre ecranele aflate pe pereţi apăru o hartă a Turciei Orientale, înglobând şi Republica Socialistă Sovietică Armenia: un teritoriu puţin mai mare ca statul Maryland, o ţară de munţi şi de platouri înalte, practic încastrate în Turcia Orientală.

— Această regiune este foarte accidentată, explică Brognola. Aici se află platouri la foarte mare altitudine, iar densitatea populaţiei este foarte mică. În plus, mijloacele de comunicaţie sunt extrem de reduse, astfel încât ţi se poate întâmpla orice, fără ca cineva să ştie. Avem, totuşi, câteva indicaţii de necombătut, care au fost confirmate, pe de o parte, de anumite observaţii ale serviciilor noastre de informaţii, iar pe de altă parte, de cele povestite de nomazii kurzi în transhumanţă în regiune. Grupul terorist turc – care se autointitulează cu toată „modestia” Armata de Eliberare a Poporului Turc – îşi concentrează activitatea pe un platou înalt, la nord de lacul Van, puţin la sud de fluviul Kara. Este o regiune foarte muntoasă, unde se află foarte multe mine de metale abandonate. Suntem, practic, siguri că unele dintre ele servesc drept bază de depozitare şi de rafinare. La urma urmelor, pentru tratarea opiului brut este nevoie de un generator de energie. Sunt convins, Buldozerule, că, dacă ai survola sectorul într-un elicopter dotat cu un variator termo-sensibil, ai putea repera locul.

Şeful federal se opri un moment, după care continuă:

— Numai că nu putem interveni în mod oficial, pentru că opinia mondială va considera în mod sigur că este vorba de un conflict interior turc. În privinţa guvernului turc, acestuia îi este

teamă, şi pe bună dreptate, că, atacând problema direct prin forţă, va dezlănţui din nou fanatismul sângeros a milioane de terorişti puternici care dau târcoale pe străzile Istanbulului şi Ankarei.

— Iată, deci, unde intervin eu, conchise cu calm Hunter.

— Exact. Trebuie să dibuieşti această ascunzătoare a lui Ali Baba plină cu droguri şi să te asiguri că „praful visurilor”, cum i se spune, nu va părăsi niciodată teritoriul turc. Imediat ce ai aruncat în aer ascunzătoarea, te retragi. Avem motive întemeiate să credem că teroriştii de pe înaltul platou sunt pe cale de a acţiona.

Brognola se afundă în scaunul său şi oftă.

— OK. Există întrebări?

— Câteva, zise calm Hunter. Dar să începem cu cea mai evidentă. Ştii din sursă sigură că Adamian este amestecat în afacere. Cum şi de partea cui?

Şeful federal oftă din nou şi păru că se gândeşte câteva clipe. În sfârşit, răspunse:

— Este amestecat până-n gât, Buldozerule, poţi să ai încredere în mine. Este amestecat suficient cât să ne atragă destule necazuri, şi nu unele mici.

CAPITOLUL V

Rose d'Avril apăru pe terasa Fermei, cu o cafetieră în mână, ca să umple ceaşca lui Hunter. Bărbatul îi adresă un zâmbet distant, dar remarcă totuşi aerul ei insistent: în mod vizibil, tânăra femeie avea ceva să-i spună şi se hotărâse să se facă ascultată.

De mai bine de o oră, Hunter studia un dosar cu documentaţia furnizată de calculator. Era nerăbdător s-o termine, dar, în faţa marii insistenţe a lui Rose, puse foile pe masă şi ascultă liniştit.

— Dacă înţeleg bine, aşa va fi mereu, nu? zise tânăra femeie.

— Ştii foarte bine că nu s-a schimbat niciodată nimic, răspunse calm Hunter.

— Da, la dracu' şi la toţi dracii! M-am săturat! izbucni ea.

Hunter se ridică şi se aşeză în faţa ei.

— Ceva nu e în regulă, frumoasa mea? întrebă el tandru.

— Nu, totul este în regulă! strigă ea.

Apoi, brusc, vocea ei se calmă.

— Nu, nu-i aşa. Dimpotrivă, totul merge prost!

— Înţeleg.

Hunter era sincer, fără îndoială mai mult decât o putea spune.

— Nu, tu nu poţi să înţelegi, răspunse Rose. Lasă-mă să-ţi spun ce am pe suflet. Astfel, poate că data viitoare voi suferi mai puţin.

Inspiră adânc şi continuă:

— Aş va fi mereu, nu-i aşa? Oriunde apare vreo problemă, tu eşti trimis, ca şi cum ai fi o armă ambulantă, sau vreo armă automată. Iar tu, tu te repezi cu capul înainte, iar în acest timp, eu rămân aici plictisindu-mă, aşteptându-te şi întrebându-mă dacă te vei reîntoarce pe picioarele tale sau cu ele înainte, într-un coşciug.

Hunter clătină din cap, trecându-şi cu fineţe un deget peste obrazul catifelat al tinerei femei.

— Nimeni nu mă trimite nicăieri, răspunse el calm. Ştii foarte bine asta. Am făcut împreună aceleaşi alegeri.

— Dar de ce de fiecare dată toate aceste misiuni solitare? întrebă Rose.

— Ştii foarte bine. Astea sunt situaţii care cer o intervenţie rapidă de tipul „acţiune-ripostă" a unui singur om. Un domeniu în care sunt competent.

— Iar în acest timp, femeia rămâne acasă, să se ocupe de întreţinerea ei.

Hunter începu să râdă.

— Exact! Ştii că noi, *machos,* nu avem niciodată încredere în femei în treburile cele mai importante. Motiv pentru care tu eşti mâna mea dreaptă, principalul meu asociat şi primul meu agent de legătură. Motiv pentru care, de asemenea, îţi încredinţez conducerea bazei, de fiecare dată când sunt absent. E un lucru de femeie, nu-i aşa?

Rose izbucni în râs, apoi se înroşi uşor.

— Bob, murmură ea, scuză-mă. Uneori nu mai rezist... Mulţumesc că m-ai ascultat.

Ea îi întoarse spatele şi se întoarse în casă cu o balansare senzuală a şoldurilor. Hunter o privi gânditor, îndepărtându-se, şi continuă lectura dosarului.

*

* *

Mai târziu, se opri din studiu şi începu să se gândească la sensul poveştii care părea să se învârtă fără încetare în jurul unor conflicte ale căror detalii nu erau deloc clare. Conflictul care îi opunea pe turci şi pe armeni, vechi de aproape trei mii de ani, era un exemplu frapant.

După documentaţia furnizată de calculator, legenda spunea că poporul armean descinde din Iafet, unul dintre cei trei fii ai lui Noe. Tot după legendă, Haik, un descendent al lui Iafet, se ridicase împotriva tiranului asirian, Belus, exact după distrugerea Turnului Babel. Apoi el fugise spre nord cu familia sa şi se stabilise în regiunea muntelui Ararat, într-o ţară numită Urartu, care înseamnă „ţara muntelui Ararat”.

La sfârşitul secolului al VII-lea înaintea erei noastre, armenii, un trib venit din Orient, cuceresc Urartu, aceasta urmând a fi patria lor timp de aproape două mii şapte sute de ani. Această regiune face astăzi parte din Turcia Orientală, cu muntele Ararat culminând la extremitatea estică a frontierei turco-sovietice.

Timp de aproape o mie de ani, Armenia cunoaşte o stabilitate relativă, trăind aproape în pace cu cei doi vecini puternici, Roma şi părţii.

De atunci, lucrurile s-au schimbat în jurul anului 300 era noastră. Regele Armeniei, Tiridates al III-lea, s-a convertit la catolicism, graţie eforturilor Sfântului Grigore. O versiune uşor diferită de catolicism, cunoscută sub numele de gregorianism, a devenit religia oficială a Armeniei.

Dar convertirea lui Tiridates avea să aibă repercusiuni istorice pe termen foarte lung. Dintotdeauna, şi Hunter ştia acest lucru, fanatismul religios a dat de multe ori naştere la lupte fratricide. Yazdegerd al II-lea, primul tiran persan, s-a legat primul de catolicismul armean, vrând să impună descendenţilor lui Iafet propria sa credinţă mistică. Însă armenii au reuşit să reziste în faţa perşilor, deşi aceştia erau mult mai puternici. Data următoare însă, armenii au fost mai puţin norocoşi: era în secolul al XI-lea, iar turcii tocmai intraseră pe scena istoriei. Timp de mai bine de o mie de ani, a urmat un conflict tenace şi sângeros între cele două popoare, care a ajuns, în 1915, la cel mai îngrozitor genocid cunoscut de omenire. Turcii s-au străduit să elimine toţi armenii de pe suprafaţa globului.

Ei nu au reuşit acest lucru, dar de atunci s-a născut o ură cumplită şi mai exacerbată ca niciodată între cele două popoare...

Hunter se aşeză confortabil în fotoliu şi aprinse o nouă ţigară, în timp ce se gândea la Marko Adamian. Ceva la acest om – un necunoscut sau aproape un necunoscut, pentru că Hunter nu-l văzuse deloc, mai mult de un minut şi jumătate – îl atrăgea. Un fel de demnitate, de măreţie chiar, şi mai ales un curaj fizic admirabil în faţa atacului acelor fanatici turci, în faţa casei sale din Beverly Hills. Ca şi Hunter, armeanul alesese să fie cineva, consacrându-şi viaţa unui ideal, gata să lupte pentru acesta, şi gata să-şi verse sângele până la ultima picătură.

Cu toate acestea, exista, totuşi, o mare diferenţă între Hunter şi Adamian: primul se lupta pentru a face să domnească justiţia, în timp ce al doilea lupta pentru a se răzbuna... două obiective destul de îndepărtate unul de celălalt.

Hunter îşi reluă lectura. La apogeul. Splendorii sale, către sfârşitul secolului al XVII-lea, imperiul turc otoman controla practic două treimi din Mediterana Orientală, plus o bună parte din coasta de sud a Europei şi a Africii de Nord. Mai târziu, când imperiul a fost dărâmat, ca apoi să-şi reia, în mare, frontierele statului turc actual, naţionalismul poporului turc s-a transformat în fanatism. Armenii vecini erau bine plasaţi ca să „recolteze” consecinţele, de altfel mult mai violente, datorate neprieteniei dintre cele două popoare care dura de aproape o mie de ani. Divergenţele rasiale, religioase şi teritoriale se vor amplifica până la tragicul şi monstruosul holocaust din 1915: turcii au expulzat aproape două milioane de armeni de pe pământul lor natal, deportându-i în deşertul din Siria. Şase sute de mii dintre

ei au murit împuşcaţi de turci, sau din cauza condiţiilor inumane ale acestui teribil exil forţat! Pe scurt, în 1885, erau cinci milioane de armeni în lume, iar în 1920 nu mai rămăseseră mai mult de trei milioane. Nişte cifre elocvente şi greu de uitat pentru armenii şi fraţii lor de rasă.

Iată că acum o fracţiune armeană tocmai se alăturase tristului cortegiu al teroriştilor internaţionali...

Hunter închise dosarul. Hal Brognola tocmai se aşezase lângă el.

— Termin imediat, zise Hunter.

— Perfect. Voiam să-ţi spun că grupul terorist armean aparent susţinut de Adamian se numeşte A.S.E.A.: Armata Secretă de Eliberare a Armeniei. În ultimii cinci ani, grupul a revendicat zece atentate. Ei au asasinat un diplomat turc la Atena şi un altul la Paris, au ucis-o pe soţia ambasadorului Turciei în Spania. Iar ultima lor acţiune a avut loc la Lyon, în Franţa, unde au tras asupra consulatului turc.

Hunter îşi aprinse o nouă ţigară şi se ridică din fotoliu:

— Ce nemernici, Hal! zise el, oftând.

— Exact, Buldozerule. Nişte nemernici manipulaţi. Cine va şti vreodată ce au în cap!

CAPITOLUL VI

— Un mesaj la telescriptor, Hal! strigă Aaron Kurtzman, aflat la consolă, în fundul sălii de operaţiuni, unde şeful federal, Hunter şi Rose se reuniseră din nou.

Câteva secunde mai târziu, Kurtzman luă foaia ieşită din telescriptor şi i-o întinse lui Brognola:

URGENT – DE LA SUPER L.A. PENTRU PHOENIX – CASA DE PIATRĂ.

MARKO ADAMIAN A DISPĂRUT DIN L.A. ORI TÂRZIU ÎN NOAPTE, ORI DIMINEAŢĂ DEVREME – DESTINAŢIA ŞI MOTIVUL PLECĂRII NECUNOSCUTE – FAMILIA PUŢIN COOPERANTĂ – LEGĂTURĂ FOARTE PROBABIL CU RECENTUL INCIDENT BEVERLY – CARL LYONS.

— Nemernicii încep să se mişte, Buldozerule, zise Brognola, întinzând mesajul lui Hunter, care îl citi imediat.

El oftă.

— Bun, să terminăm o dată. Spune-mi tot ce ştii despre legăturile lui Adamian şi afacerea cu drogul.

— Ţi-am spus deja totul. Îţi aminteşti, când am vorbit prin staţie iar tu erai la Beverly, ţi-am explicat că un nume apărea mereu, implicat atât în afacerea cu heroina teroriştilor turci, cât şi în siajul lui Marko Adamian. Acest nume este Paradine.

— El este cel care l-a contactat pe Sammy-Pantof ca să conducă atacul de la casa lui Adamian, zise Hunter. Sammy mi-a mărturisit asta înainte să moară.

— Am înţeles, Buldozerule, şi vei vedea de ce.

Hunter se întoarse spre Kurtzman.

— Avem vreo poză de-a lui Paradine?

— Nu, zise Ursul, plimbându-şi degetele groase peste tastatura consolei. În schimb, avem o descriere destul de precisă pe care pot să ţi-o spun pe de rost. Talie: un metru optzeci şi patru. Greutate: în jur de şaptezeci şi două de kilograme. Firav. Părul blond, tăiat deasupra urechilor. Poartă întotdeauna ochelari negri, inclusiv noaptea. Mers suplu. Faţă normală. Aparent fără vreo cicatrice distinctivă. Vârstă: necunoscută – în jur de treizeci şi cinci de ani. Vorbeşte engleza, rusa şi franceza, plus, fără îndoială, şi alte limbi. Paşaport: necunoscut. Locul naşterii:

necunoscut. Naţionalitate: necunoscută. Amprentele digitale nu figurează în fişierul nostru.

— Îl cunosc pe acest om, Hal, zise Hunter. L-am văzut atunci când am plecat de la casa lui Adamian: era un tip care corespundea în întregime cu această descriere şi care se ascundea în umbră la mai puţin de o sută de metri de casă.

— Ăsta este, oftă Brognola. Iată tot ce ştim despre acest Paradine, care, fără îndoială, este numele său de cod. Pe scurt, de ceva timp, acest tip apare peste tot pe unde se petrec lucruri necurate. Este un independent, care practică terorismul la cerere pentru oricine îl poate plăti bine pentru asta. Profesia cea mai cunoscută a anilor ’80!

Brognola oftă din nou, de supărare, şi continuă:

— Ţi-am spus că Armata de Eliberare a Poporului Turc avea legătură cu K.G.B.-ul. Ei bine, acest Paradine este un agent de legătură. Este sub contract cu serviciile de spionaj ruseşti pentru aşa-numita „conseiere” a teroriştilor turci. În realitate, el este acolo mai ales că să se asigure că aceştia execută întocmai ordinele Moscovei. Toată această treabă merge ca pe roate, iar în cazul în care lucrurile s-ar înrăutăţi, sacrosantul K.G.B. Va reuşi să scape fără să suporte vreo consecinţă, pentru că el nu apare în mod oficial nicăieri.

Hunter zâmbi: tabloul începea să capete formă în mintea sa – un tablou nu chiar frumos...

— Acum, ascultă-mă bine, reluă Hal. Paradine, care este întotdeauna gata să mai câştige nişte bani în plus, chiar dacă va fi vorba de vărsare de sânge nevinovat, are în mod evident contacte cu întreaga lume. El cunoaşte foarte bine grupul terorist armean A.S.E.A. Lor trebuia să le vorbim de Adamian şi de ocupaţia sa favorită, Adunarea Mondială a Armenilor, care până în prezent nu era decât o asociaţie benevolă, însărcinată să adune puţini bani pentru trezirea naţionalismului armean. Brusc, Paradine află, de la legătura sa cu A.S.E.A., că acest Adamian este atât de fanatic cauzei sale, încât este gata să facă orice, inclusiv o prostie mare cât el. Atunci, Paradine intră în acţiune.

Brognola se întrerupse puţin, apoi continuă:

— Ştii tu, Buldozerule, ce a făcut el? întrebă federalul cu o voce joasă. I-a vândut lui Adamian o armată particulară, nici mai mult nici mai puţin!

— Dar de ce, Dumnezeule? exclamă Rose d’Avril.

— Pentru a duce pe vechiul teritoriu armean – astăzi Turcia Orientală – un atac simbolic împotriva Turciei? sugeră Hunter.

Este un mod de a atrage atenţia mondială asupra cauzei sale. Este, de asemenea, şi un mod de a trece drept un martir. Să nu uităm că Adamian este un mare romantic şi că idealul său în viaţă este reunificarea poporului său şi restituirea patriei sale.

— Sunt în totalitate de acord cu teoria ta, interveni Brognola. Însă mai avem un pion de plasat pe eşichier. Un tip care se numeşte Richard V. Hagen.

— Avem poza lui, interveni Kurtzman.

Imediat apăru pe unul dintre ecranele murale faţa unui bărbat de aproximativ patruzeci de ani, elegant, distins.

— Hagen s-a născut la Istanbul sub numele de Dikran Hagopian, zise Kurtzman. Părinţii săi au emigrat în Statele Unite când el era încă mic. Şi-a schimbat numele şi a intrat la universitate, unde a urmat cursurile de drept. Nu a luat niciodată parte la nici o mişcare naţionalistă armeană. De fapt, puţini îi cunosc originile.

— Mi se pare că l-am mai văzut undeva, observă Rose d'Avril.

— Bineînţeles, reluă Kurtzman, în ziare sau la televizor. A fost consilierul preşedintelui acum câţiva ani. De atunci, a devenit consultant privat, specializat în distribuţia în străinătate a produselor de export. Şi, bineînţeles, lucrează cu Turcia.

— Cu toate astea, nu avem nici o dovadă că Hagen este cu adevărat amestecat în afacere, zise Brognola. Dar, cum noi avem în vedere aceşti tipi care se ocupă cu comerţul internaţional, am aflat că Hagen intervenea undeva, în siajul lui Adamian.

— Cum aşa?

— Paradine nu l-a contactat pe Adamian în mod direct. S-a folosit de Hagen ca intermediar, pentru ca intriga sa să pară mai plauzibilă. Până la urmă, Adamian este exportator, Hagen distribuitorul produselor ce trebuie exportate, iar Paradine, să zicem că se ocupă cu comerţul internaţional. Aparent, totul merge fără nici o problemă, nu?

— Atunci, interveni Rose d'Avril, atacul asupra lui Adamian de la Beverly Hills a fost ceva premeditat.

— Nu, zise Hunter, sub privirea uimită a lui Brognola. Dimpotrivă. Atacul de la casa lui Adamian a fost o lovitură de maestru ce servea scopurilor ruse, în detrimentul nostru. Să presupunem că Adamian ar fi murit în luptă: pentru Paradine, era perfect. Schimbul de focuri ar fi fost interpretat ca un act terorist turc împotriva armeanului. Acesta ar fi fost un arbore în plus ca să ascundă pădurea, adică conducta drogului. În urma loviturii, teroriştii armeni ar fi mărit violenţa pentru răzbunarea morţii

tragice şi „eroice” a lui Marko Adamian. În plus, în ochii opiniei mondiale, Statele Unite şi-ar fi pierdut prestigiul, căci Paradine s-ar fi descurcat cu bine ca să facă să se ştie în mod oficial că un cetăţean american încerca să declanşeze un război pe teritoriul turc. Pe scurt, tensiunea dintre turci şi armeni ar fi fost exacerbată, atât acolo, cât şi la noi în ţară. Iar punctele minus pentru noi ar fi însemnat puncte în plus pentru Paradine, deci pentru K.G.B.

— Cred că ai dreptate, Buldozerule, zise oftând Brognola. Dar mai este un lucru. Dacă s-ar fi aflat că Adamian se pregătea să declanşeze o luptă de gherilă pe teritoriul turc, Turcia ar fi avut fără îndoială probleme cu ruşii.

Kurtzman, care ascultase conversaţia cu interes, interveni:

— Numai că Adamian nu a murit în atentat!

— Paradine avea, fireşte, o variantă gata pregătită, răspunse imediat Hunter. Este foarte clar: Adamian nu avea nici un motiv să creadă că atentatul avea vreo legătură cu Paradine. Pentru el, turcii erau cei care declanşau represalii împotriva lui, pentru că el lupta de ani de zile să promoveze naţionalismul armean. Din partea mea, eu cred că lucrurile s-au petrecut astfel: imediat după plecarea poliţiei, Paradine s-a dus la Adamian. Vă amintiţi, l-am zărit nu departe de vilă. Pe scurt, el i-a spus că totul era gata pentru începerea atacului şi că trebuia să-l urmeze. Iată de ce doamna Adamian nu se neliniştise pentru absenţa soţului ei. Plecarea acestuia în Turcia putea avea loc în orice zi, fără nici un preaviz.

— Exact, zise încet Brognola, dând din cap. Pentru ruşi şi Paradine, Adamian rămânea la fel de important cum fusese şi până atunci, şi asta din aceleaşi motive: o fantastică acoperire politică pentru traficul lor de heroină.

— Deci, îl găsim pe Paradine şi, în acelaşi timp, îl regăsim şi pe Adamian, zise Hunter. Cu condiţia ca Adamian să fie în continuare viu, bineînţeles.

Brognola se ridică şi îşi duse o mână la frunte.

— OK, Buldozerule, zise el la un moment dat. Misiunea rămâne aceeaşi. Să găseşti ascunzătoarea cu heroină şi s-o arunci în aer, încât să nu mai rămână nimic. Armata lui Adamian şi fanatismul acestui om sunt periculoase pentru prestigiul ţării noastre, însă conducta de drog înseamnă milioane de morţi ce trăiesc şi suferă aici, printre fraţii noştri, copiii şi prietenii noştri. Între prestigiul patriei şi viaţa umană, aleg a doua variantă, fără nici un regret.

Hunter dădu din cap, fără să se mişte din loc.

— Fii, totuşi, cu ochii pe Adamian, continuă Brognola. Dacă Paradine îl manipulează aşa cum credem noi că face, consecinţele riscă să fie destul de dramatice.

Brognola tăcu. Îşi întinse mâna spre Hunter şi acesta i-o strânse uşor. Rose d'Avril îi privea, cu ochii umezi de emoţie. Secunde întregi, cei doi tipi rămaseră cu privirile fixate unul la celălalt, ţintuiţi de înţelegerea şi stima pe care şi le purtau de ani de zile.

— Mult noroc, Bob, zise, în sfârşit, Brognola.

Şi ieşi din sala de operaţiuni.

CAPITOLUL VII

În casa sa luxoasă din Georgetown, periferia şic a Washington-ului, Richard V. Hagen nu reuşea să doarmă. La parter, vechiul orologiu tocmai anunţa ora patru. Culcată lângă soţul ei, Ella Hagen dormea. În camera copiilor de la capătul culoarului, era linişte.

Hagen era obosit din punct de vedere fizic. Dar mintea sa era în mod curios trează, şi două imagini îi apăreau fără încetare în faţa ochilor. Două imagini – cele ale celor doi bărbaţi.

Pe primul individ, Hagen îl mai întâlnise o dată. Era un bărbat înalt şi subţire, cu părul blond, iar ochii erau ascunşi în spatele unor ochelari de soare. El solicitase într-o zi o întâlnire şi se recomandase drept un om de afaceri atât de prestigios, încât Hagen nu putuse să-l refuze. Individul intrase în biroul său, se instalase cu nonşalanţă în fotoliul din faţa lui şi îl privise cu ochii săi fără nici o expresie, pentru că erau în mod inexorabil ascunşi în spatele imenselor lentile ale ochelarilor.

Motivul vizitei, de altfel, nu avea nimic ambiguu sau extraordinar. Era o afacere curentă în profesia exercitată de Hagen; bărbatul dorea să ia legătura cu un exportator pe nume Adamian, pe care Hagen îl cunoştea demult, ca să-i propună un contract de distribuţie. Hagen acceptase să fie intermediar, iar necunoscutul îi dăduse onorariile obişnuite pentru acest tip de afacere, sub forma unui cec al unei mari bănci din New York. Până aici, totul era perfect normal; Hagen nu avea decât să ducă la bun sfârşit această afacere.

Cu toate acestea, Richard V. Hagen avea o cu totul altă impresie, un sentiment de stingherealã centrat pe imaginea acestui om care nu reuşea să-i mai iasă din cap. Individul emana o răutate şi o violenţă ce nu puteau să fie definite, cu atât mai morbide şi nesănătoase cu cât individul dădea dovadă de un calm şi de o răceală aproape inumane. La sfârşitul discuţiei, când Hagen se ridicase să-i strângă mâna, bărbatul îl privise cu un dispreţ care te străpungea, în ciuda ochelarilor negri. Iar mâna sa era rece ca a unui mort...

Hagen nu-l mai văzuse niciodată de atunci, însă de la un timp învăţase să-şi urmeze intuiţiile. În acea noapte, intuiţiile sale îi spuneau foarte clar că avea să-l revadă pe acel individ ciudat cu părul blond, iar că acest bărbat îi va fi nefast.

Ridicol, nu-i aşa? Hagen era conştient de acest lucru, şi totuşi...

Cealaltă imagine era mult mai vagă, căci Hagen nu-l mai văzuse niciodată pe acest individ. Auzise doar descrierea făcută de un tânăr actor intervievat la ştiri, a doua zi după atentatul de la casa lui Adamian din Beverly Hills. Actorul era beat, în acea seară, însă portretul făcut de el acestui tip solid, în întregime îmbrăcat în negru şi care traversa în mod deliberat câmpul de bătălie, în ciuda focurilor de armă, ca să-l salveze pe Adamian, îl impresionase atât de tare pe Hagen, încât l-ar fi recunoscut pe bărbatul în negru, dacă într-o zi l-ar fi întâlnit...

Hagen era cufundat în gândurile sale, când o voce îl făcu să se ridice brusc în pat:

— Aprindeţi lampa, vă rog, domnule Hagen.

Se supuse. Un bărbat se afla în faţa lui, la picioarele patului, cu faţa ascunsă în întuneric. Lampa lumina perfect ţeava neagră şi ameninţătoare a unei arme automate.

Ella Hagen se întoarse, clipi din ochi, apoi deschise gura, dar fu incapabilă să pronunţe vreun cuvânt.

— Este foarte bine, doamnă Hagen, continuă omul cu o voce modulată. Şi mai ales să nu încercaţi să ţipaţi. Am aruncat o privire la copii: dorm duşi.

— Ce vreţi? întrebă Hagen cu o voce perfect controlată, în ciuda dificultăţii pe care o resimţea aflându-se în pat, cu torsul gol, în faţa unui necunoscut, şi fricii pe care i-o inspira arma îndreptată spre el.

— Vă voi explica, domnule Hagen, zise bărbatul necunoscut. Aş vrea să mă ascultaţi, iar acest lucru este pentru familia dumneavoastră o chestiune de viaţă şi de moarte. De asemenea, vă rog să nu-mi puneţi nici o întrebare.

Necunoscutul tăcu câteva clipe şi Hagen auzi cum îi bate inima, încercând să se stăpânească.

— Un zbor Pan Am pleacă de la Washington în această dimineaţă la ora şapte şi treizeci şi două de minute, continuă necunoscutul. Soseşte la Istanbul, a doua zi, la ora două dimineaţa, ora locală. Vă veţi îmbarca la bordul avionului, domnule Hagen.

În timp ce vorbea, bărbatul scoase din buzunar un plic ce purta sigla companiei aeriene şi-l puse la piciorul patului.

— Biletul se află înăuntru, domnule Hagen. La aeroportul din Istanbul, vă veţi duce direct la ghişeul Companiei Jet Charter Service. Un avion privat a fost rezervat pe numele

dumneavoastră, iar pilotul are instrucţiunile de zbor. Nu îi veţi pune nici o întrebare. La aterizare, cineva va fi acolo să vă întâmpine şi vă va spune unde trebuie să mergeţi. Cred că totul e destul de clar, nu?

Îndreptând uşor ţeava armei spre Ella Hagen, necunoscutul continuă:

— În privinţa dumneavoastră, doamnă, timp de trei zile, nici dumneavoastră şi nici copiii nu veţi părăsi domiciliul. Sub nici un pretext. Nu veţi da nici un telefon, nici măcar ca să anulaţi întâlnirile stabilite deja. Pentru toată lumea, sunteţi ţintuită la pat, din cauza unei gripe foarte puternice şi contagioase. Din fericire, soţul dumneavoastră a trebuit să plece într-o călătorie de afaceri neprevăzută şi se află în afara oricărui pericol.

Ella Hagen clătină din cap, fără să scoată vreun sunet.

— Dacă nu veţi face exact ce v-am ordonat, reluă necunoscutul, să ştiţi că veţi muri toţi, inclusiv copiii, la fel de uşor cum am intrat eu aici, în această noapte.

Bărbatul rânji într-un mod inuman, apoi făcu doi paşi în spate şi dispăru în întuneric.

Brusc, Ella Hagen izbucni în plâns şi sări disperată de gâtul soţului ei. El o luă în braţe, îi mângâie părul ca să o liniştească, însă nici el nu se simţea foarte bine.

Cu toate acestea, Richard Hagen, în ciuda fricii care îl cuprinsese, era uşurat. Undeva, în mintea sa, presentimentele obscure încetaseră să-l mai obsedeze. Tocmai ieşise la lumină realitatea.

Dintr-odată, simţi trecându-l un fior şi începu să tremure din tot corpul.

*

* *

Stând în picioare în faţa intrării de la Ferma Omului de Piatră, Bob Hunter recapitula o dată în plus situaţia. Ea nu era deloc simplă. Totuşi, scenariul era aproape identic cu cele pe care le văzuse de nenumărate ori, de la începutul celei de-a treia campanii sângeroase. Ştia că va retrăi momente asemănătoare, cât timp va dura războiul său.

Se afla în prezenţa a două feluri de oameni totali opuşi. Prima, cea a indivizilor ca Marko Adamian, în mod fundamental buni şi morali, dar al căror ideal devenise prea limitat, prea parţial. Aceşti oameni trăiau cu ochelari de cal, care făceau din ei nişte prăzi uşoare pentru a doua specie, cea a „prădătorilor”, mereu pregătiţi să domine, să reprime şi să violenteze, ca să-şi atingă

scopurile. Aceştia nu se dădeau înapoi din faţa nici unei perversităţi ca să devoreze şi să-şi elimine propriii semeni. Erau nişte canibali de cea mai joasă spiţă, nişte indivizi pe care Hunter îi respingea şi pe care îi extermina în mod sistematic de la începutul războiului său.

Hunter era cufundat în gândurile sale, când Rose d'Avril apăru în pragul uşii, atrasă, fără îndoială, de zgomotul unui elicopter care se pregătea să aterizeze.

— Bob, zise ea calmă, în timp ce elicopterul ateriza la extremitatea terasei.

Hunter îşi aruncă privirea spre tânăra femeie şi o privi îndelung, fără să scoată vreun cuvânt. Brusc, Aaron Kurtzman ţâşni alergând din casă, cu o foaie de hârtie în mână. Era un mesaj care tocmai fusese primit.

Hunter îl citi:

COD DOI – DE LA WASHINGTON 416600 LA PHOENIX – CASA DE PIATRĂ – RICHARD V. HAGEN A PĂRĂSIT ISTANBULUL IERI SEARĂ TÂRZIU CU UN CHARTER PRIVAT – DESTINAŢIA OFICIALĂ: AGRI – TURCIA ORIENTALĂ. — APARATUL NU A AJUNS LA DESTINAŢIE – ANCHETA PRELIMINARĂ PARE SĂ INDICE DETURNAREA APARATULUI ÎN SPAŢIUL AERIAN SOVIETIC – AŞTEPTĂM CONFIRMAREA – OFICIAL AUTORITĂŢILE TURCE CONSIDERĂ APARATUL DISPĂRUT – ANCHETA SERVICIULUI NOSTRU ÎN ZONĂ CONTINUĂ – LEGĂTURĂ PROBABILĂ CU ADAMIAN ŞI AFACEREA STUPEFIANT ALPT – MENŢINEREA OBIECTIVELOR ŞI MISIUNEA NUMĂRUL 1 – BROGNOLA – STOP.

Hunter înapoie hârtia lui Kurtzman.

— Iată o nouă bucată din jocul de puzzle pe care va trebui s-o plasăm la locul ei, zise inginerul. Ei bine, mult noroc, prietene.

Însă Hunter ştia foarte bine că norocul nu avea nici o treabă în cazul ăsta. Fără să răspundă, se îndreptă spre elicopterul care aştepta, cu motorul funcţionând la relanti.

Dacă Paradine organizase o mică reuniune de familie, undeva în Turcia Orientală, Bob Hunter lua şi el parte la petrecere: un invitat de ultimă oră.

CAPITOLUL VIII

Pista unde tocmai aterizase avionul particular care îl transporta pe Richard Hagen era trasată în plin câmp, într-un peisaj deşertic, şi la o altitudine mare. Pista nu era balizată, dar solul era perfect bătătorit şi bine întreţinut.

Uşa hidraulică a aparatului abia se ridică puţin, că deja o mână brutală îl apucă de braţ pe Hagen şi-l trase fără menajamente afară din avion.

Odată coborât pe pistă, bărbatul care îl bruscase ordonă ceva într-o limbă pe care Hagen nu o vorbea, dar pe care o recunoscu ca fiind limba turcă. Tipul era îmbrăcat cu un fel de haină militară. Purta în bandulieră o armă automată pe care Hagen o identifică fără ezitare: era o puşcă de asalt AK-47 de fabricaţie rusească.

Un Land Rover aştepta la capătul pistei, cu motorul pornit. La volan era un alt individ, îmbrăcat şi el în soldat. Cu un singur gest, el ordonă lui Hagen să se urce în spatele maşinii. Americanul se supuse, iar paznicul său se instală lângă el. Cei doi turci schimbară repede câteva cuvinte, apoi Land Rover-ul porni.

Timp de aproape o oră, parcurseră un drum de munte foarte abrupt, orientat aproape de la est la vest. Drumul, neasfaltat, nu fusese refăcut de la topirea zăpezii, iar Land Rover-ul se zdruncina tare, între gropi şi pietrele surpate. De mai multe ori, Hagen se ridică de pe scaun. O dată chiar, el căzu peste genunchii gardianului aflat lângă el. Acesta ridică arma şi îl lovi cu violenţă în spate, bolborosind în acelaşi timp câteva vorbe în limba turcă. Ameninţarea era clară. Hagen se îndreptă cu greu şi reuşi să se instaleze din nou pe scaunul său.

Când, în sfârşit, ajunseră în vârful muntelui, Hagen nu fu surprins să vadă, spre sud-est, piscul muntelui Ararat acoperit de zăpadă. Fostul consilier prezidenţial, specialist în anumite probleme de diplomaţie, cunoştea destul de bine Orientul Mijlociu, pentru că fusese aici de mai multe ori. Avea, deci, o idee vagă asupra locului unde se afla: avionul său, era aproape sigur de asta, aterizase undeva în Uniunea Sovietică, pe un platou înalt al Republicii Socialiste Sovietice Armenia. Land Rover-ul tocmai trecuse frontiera turcă. Întrebarea care se punea acum era următoarea: de ce fusese Hagen transferat de la Istanbul în Uniunea Sovietică, pentru ca apoi să treacă din nou frontiera?

Sigurul răspuns logic nu-i plăcea deloc fostului consilier prezidenţial: aceşti turci care îl răpiseră erau, într-un fel sau altul, sub ordinele ruşilor. O evidenţă deloc îmbucurătoare pentru un fost diplomat american...

Land Rover-ul schimbă direcţia spre nord, ca să coboare în fundul unei văi unde curgea un râu. El urmă această vale pe mai mulţi kilometri, înainte de a vira spre sud, pe un drum care urca, din nou, spre un munte înalt. La un moment dat, panta se stabiliză, apoi maşina se opri brusc – fără îndoială pentru o verificare a permisului de trecere, îşi zise Hagen – înainte să fie autorizată să pătrundă într-un fel de tabără militară.

*

* *

În cămăruţa în care se afla închis de o jumătate de oră, Hagen se întrebă încă o dată de ce naiba era reţinut aici. Pentru moment, el nu îşi pierduse nimic din propria demnitate, deşi mai avea pe el doar o cămaşă şi nu se bărbierise de treizeci şi şase de ore. Dar, dacă lucrurile vor continua aşa, el nu va întârzia să se prăbuşească. Mica încăpere unde fusese aruncat la sosirea sa în tabără era un fel de colibă, din lemn. Lângă peretele subţire din fund, o saltea proastă fusese aruncată pe o somieră veche, lângă o ladă de lemn. Pe peretele opus, se aflau o uşă prost fixată şi o fereastră ridicolă, a cărei tâmplărie se afla într-o stare jalnică şi care, fără îndoială, fusese recuperată de la o clădire în curs de demolare.

Pentru a treia oară de când era închis, Hagen se îndreptă spre uşă şi o lovi violent cu piciorul. Acţiona astfel fără un motiv precis; ştia foarte bine că uşa nu se va deschide, însă trebuia să-şi demonstreze singur că nu îşi pierduse toată speranţa. Richard Hagen nu era înzestrat cu un curaj excepţional, ştia asta foarte bine. Şi mai ştia că, dacă nu se controla câtuşi de puţin, nu avea absolut nici o şansă să se salveze din acel coşmar. Trebuia mai ales să afişeze un calm şi un sânge-rece care puteau descuraja adversarii.

De data asta, lovitura sa intempestivă de picior avu un rezultat: cineva din spatele uşii spuse ceva în limba turcă. Hagen se îndreptă spre peretele subţire din spate şi începu să bată cu pumnii în el, urlând tot felul de injurii. Bărbatul aflat de partea cealaltă a uşii nu înţelegea semnificaţia exactă a acestor gesturi, însă nu se putea înşela asupra stării de spirit a deţinutului.

Uşa se deschise brusc. Paznicul în uniformă kaki intră în cameră, cu un aer ameninţător, şi apăsă ţeava puştii automate în

stomacul lui. Însă fostul consilier prezidenţial întoarse încet capul şi, în mod deliberat, scuipă jos. Gardianul îi aruncă o privire incendiară, după care ieşi, trântind nervos uşa.

Hagen, epuizat de emoţie, se prăbuşi pe patul mizerabil, întrebându-se cât timp va rezista. Nu, va rezista atât cât va trebui. De altfel, nu avea de ales. Se ridică şi se duse la fereastră. Tabăra în care se afla era un fel de bază militară provizorie, cu două clădiri lungi şi joase, ce păreau a fi cazărmi, şi o duzină de corturi capabile să adăpostească fiecare câte şase persoane. Mai erau şi două sau trei cabane mici, precum cea în care se afla Hagen.

Tabăra era instalată pe un platou înclinat foarte puţin, aflat la aproape cincizeci de metri de vârful muntelui, al cărui flanc se înălţa aproape pe verticală, asemenea unui perete natural ce înconjura platoul în trei părţi. A patra era cu grijă baricadată cu gard metalic împrejmuitor, cu numai o poartă de acces aparent păzită în permanenţă.

Acolo unde începea flancul vertical al muntelui, Hagen reperase nişte excavări ce indicau prezenţa unei mine. Însă aceasta nu mai era în exploatare, căci nu văzuse nici un material pentru foraj.

Prin geamul mic al ferestrei, Hagen vedea acum patru maşini acoperite – fără îndoială, pentru transportul oamenilor – şi şase jeep-uri, Land Rover-uri şi alte maşini de teren. Puţin mai departe, se afla un generator Diesel de unde plecau nişte fire legale la cele două cazărmi. Câţiva oameni mişunau pe lângă generator şi pe lângă maşini. De la sosirea sa în tabără, Hagen se gândea că văzuse aproape o sută de soldaţi, îmbrăcaţi în uniforme kaki, fără însemne, dar cu berete de culori diferite, ce indicau, fără îndoială, rangul lor.

Hagen se afla în continuare la fereastră când, brusc, toţi oamenii se întrerupseră din treabă. O secundă după aceea, în tabără domnea o activitate febrilă. Cineva dădu un ordin şi aproape zece soldaţi se îndreptară în viteză spre intrarea în vechea mină. Ceilalţi, cu stângăcie, formară două rânduri, plasându-se de-o parte şi de alta a porţii de la intrare. Atunci, Hagen auzi un zgomot de motor.

Se afla tot la fereastră când uşa colibei se deschise brusc. Gardianul intră, ridică arma şi-l privi furios, înainte de a se depărta ca să lase să intre un alt „prizonier” pe care Hagen îl recunoscu imediat: era Marko Adamian.

Campionul naţionalismului armean căzu în faţă, când

gardianul îl împinse cu violenţă de la spate. El purta aceeaşi ţinută kaki ca şi „soldaţii” turci, dar a sa era plină de noroi şi ruptă în mai multe locuri.

— *My Fed!* zise Hagen, apropiindu-se de Adamian.

Însă gardianul zise imediat ceva şi îl lovi pe Hagen în piept cu ţeava puştii AK-47. În urma loviturii, acesta se clătină şi duse ambele mâini în dreptul stomacului, încercând să îndepărteze greaţa care îi urca în gât.

Când îşi mai reveni, îşi îndreptă privirea spre Adamian.

— Ai înţeles ce vrea? întrebă el.

— Ar trebui să înveţi propria ta limbă maternă, Hagopian, răspunse cu răceală Adamian, târându-se până la pat, pe care se aşează, epuizat.

— Limba mea maternă este engleza, reluă fostul consilier prezidenţial, şi mă numesc Hagen. Ce a zis nemernicul ăla?

— Mai bine să nu ştii, murmură Adamian. Şi apoi, dacă asta îţi face plăcere, ce importanţă are? A spus că gemi ca un ţap încurcat în mărăcini şi că, dacă nu încetezi, îţi va tăia testiculele, şi astfel vei geme ca un miel. Aşa vei face mai puţin zgomot.

Gardianul clătină din cap, ca şi cum ar fi înţeles, apoi, întorcând spatele, ieşi, închizând uşa cu cheia.

Atunci, Hagen se apropie de Adamian, prăbuşit pe pat. Avea învineţit pometul stâng şi îi curgea sânge din colţul gurii. Părea la capătul puterilor, şi închise ochii, vizibil epuizat, în privinţa lui Hagen, acesta avea mai mult ca niciodată impresia că plutea în plin delir. Ce făcea Adamian aici? Acest om de afaceri cunoscut, pe care nu ţi-l puteai imagina decât în biroul său de la Los Angeles, îmbrăcat într-un clasic costum gri, pe cale de a discuta modalităţile unei negocieri comerciale. Nu, nu era posibil.

Adamian deschise ochii, izbucni în râs şi exclamă:

— Te-am păcălit, Hagen! A fost o păcăleală de 1 aprilie. Reuşită, nu?

Armeanul abia întredeschise pleoapele, aruncându-i lui Hagen o privire goală.

— M-am înşelat, Dikran, murmură el. M-am înşelat foarte tare.

Hagen se aşează pe saltea, lângă el.

— Explică-mi, Adamian. În ce privinţă te-ai înşelat? Şi spune-mi, pentru numele lui Dumnezeu, ce înseamnă toate astea? De ce suntem aici prizonieri amândoi?

Adamian nu răspunse nimic, mulţumindu-se să-l fixeze cu o privire fără expresie.

Apoi clătină uşor capul, profund disperat, aparent pierdut în

viziunea unei lumi care îi aparţinea numai lui.

CAPITOLUL IX

— Priviţi, sir, se vede deja lacul Van, zise pilotul cu voce tare, ca să acopere zgomotul motorului.

Hunter Phoenix, întorcându-se spre stânga, văzu într-adevăr cursul râului şi, dincolo de el, imensa întindere a celui mai mare lac din Turcia. În jur, relieful era accidentat, împrejmuit de coline, apoi de munţi înalţi, cu flancuri incredibil de abrupte. La marginea lacului, Hunter reperă mai multe aglomerări de importanţă medie, cea mai mare fiind Van. Dar imediat după aceea, ţara devenea aproape deşertică, doar din când în când cu mici cătune, locuite probabil de ţărani şi de ciobani, şi, în sfârşit, câteva tabere de nomazi care, vara, se aventurau în munţi ca să ducă turmele de oi.

— Doriţi să survolăm un loc anume, sir? întrebă pilotul.

— Cred că există nişte mine pe aici, la sud de fluviul Kara, răspunse Hunter. Aş vrea să arunc o privire acolo. Dacă suntem autorizaţi să survolăm deasupra acestei regiuni, bineînţeles.

— Sunt aici ca să vă duc unde doriţi, sir, dar, după câte ştiu eu, aceste mine sunt abandonate de ani de zile.

— Ştii cu exactitate unde se află?

— Există mai multe. Sunt toate, mai mult sau mai puţin, grupate în acelaşi sector. Cunosc amplasarea precisă a câtorva, dar nu a tuturor.

— Caut una dintre ele, care ar trebui să prezinte o oarecare activitate, explică Hunter. Nu neapărat minieră, dar trebuie să reperăm semne ce indică faptul că acolo se întâmplă ceva. N-ai remarcat nimic de acest gen, în cursul unor misiuni de recunoaştere pe care le-ai întreprins?

— Nu, dar relieful, acolo, este foarte accidentat. Este o ţară cu munţi înalţi, iar o mulţime din aceste mine sunt complet izolate. Trebuie să zburăm exact deasupra lor ca să le reperăm. S-ar putea ca aici să se întâmple ceva, fără ca cineva să fie la curent cu acest lucru.

„Cum aşa, bătrâne! gândea Hunter în sinea lui. Se întâmplă ceva, şi chiar foarte periculos: acest lucru poate cangrena jumătate din oraşele americane!”

— Să încercăm să aruncăm o privire, reluă el cu voce tare. Variatorul termo-sensibil ne va ajuta.

— Dacă doriţi, sir, însă câmpul lui de acţiune este destul de

limitat, mai ales dacă sursa de căldură nu este foarte importantă, cum ar fi, de exemplu, aceste mici generatoare transportabile. În plus, munţii de aici sunt atât de abrupţi, încât trebuie să ne aflăm practic pe verticala sursei pentru ca variatorul să înregistreze ceva.

Tânărul pilot trase spre el manşa şi elicopterul viră spre stânga, luând în acelaşi timp şi altitudine. Munţii înalţi erau acum foarte aproape.

— Nu aveţi probleme cu sovieticii, în privinţa spaţiului aerian?

— Nu, sir, nici una, cu condiţia, bineînţeles, să nu intrăm în spaţiul lor aerian. Altfel, putem zbura pe unde vrem.

În mod vizibil, tânărul pilot se distra făcând această mică plimbare aeriană. Timpul era foarte frumos şi munţii superbi. Căpitanul nu ştia cine era acel misterios colonel Phoenix. Ştia numai că era un personaj foarte important, iar el avea ordin să execute tot ce i se va cere. Mai ştia că misiunea de astăzi era importantă pentru avansarea sa.

Survolară un moment fluviul Kara, apoi luară altitudine ca să treacă deasupra munţilor înalţi. Pilotul arăta cu mâna amplasarea anumitor mine abandonate. O dată sau de două ori, aparatul coborî şi se stabiliză deasupra intrării în mină, dar fără nici un rezultat. Nu era nici un semn al vreunei activităţi, iar variatorul termo-sensibil rămânea mort.

Cu toate acestea, peştera lui Ali Baba trebuia să se afle pe undeva. Asta dacă nu cumva serviciile secrete se înşelaseră... Hunter îşi alungă din minte acest gând stupid: nu, ei nu puteau să se înşele într-o afacere atât de importantă. Undeva, în aceşti munţi, se ascundea un grup de terorişti turci, care strigau „libertate”, gândindu-se la „opresiune”. Ei se împrieteniseră cu sovieticii ca să încerce să roadă din interior societatea americană, insuflându-i un fel de moarte vie. Hunter trebuia să-i găsească şi să-i distrugă, oriunde s-ar afla.

— Vezi altceva care ne-ar putea duce pe calea cea bună, căpitane? îl întrebă Hunter pe pilot.

— Problema este, răspunse el puţin stânjenit, că nu ştiu cu adevărat ce căutaţi, domnule colonel.

— Îmi pare rău, căpitane, zise Hunter ferm. Fiecare cu meseria sa. Tu pilotezi, iar eu caut o mină în activitate pentru nişte motive care mă privesc.

— Este bine, sir. Dar trebuie să vă spun că rezervele de carburant au scăzut considerabil, iar regulamentul mă obligă să mă întorc la bază. Rămân, bineînţeles, la dispoziţia

dumneavoastră pentru o nouă recunoaştere aeriană, când veţi mai dori.

Hunter se gândea. Ştia că pilotul trebuia să se întoarcă la bază. Oricare ar fi importanţa şi urgenţa misiunii sale, nu avea dreptul să-l implice pe acel tânăr într-o aventură atât de periculoasă. De altfel, aceste misiuni nu erau încredinţate decât voluntarilor.

Elicopterul luă din nou altitudine şi trecu deasupra unei creste muntoase înalte. Hunter se uita în continuare pe geam, sperând fără să creadă cu adevărat că norocul i se va ivi în ultima clipă. Se gândise un moment să-i ceară pilotului să-l lase la sol, ca să exploreze regiunea pe jos, dar, din punct de vedere tactic, acest lucru ar fi fost o eroare. Fără nici un mijloc de transport şi fără o cunoaştere foarte aprofundată a regiunii, Hunter putea rătăci de colo-colo zile întregi în acea ţară muntoasă, fără să găsească vreodată cea mai mică urmă de terorişti. În acest timp, drogul s-ar scurge liniştit pe teritoriul american.

Tocmai trecuseră de partea cealaltă a vârfului unui munte. Acolo, relieful era mai blând. Elicopterul survolă alte câteva vârfuri mai puţin înalte, ca apoi să se afle deasupra unei văi: o câmpie vastă acoperită de iarbă şi înconjurată de coline, care cu câteva mii de ani în urmă fusese probabil un lac. Astăzi, că era numai traversată de un mic râu.

Şi nu numai de un mic râu, dacă te uitai mai bine...

— Coboară, căpitane, ordonă Hunter pilotului.

Tânărul aruncă o privire lui Hunter: şi el văzuse ceva acolo.

Era un adevărat convoi, care avansa pe două urme de roţi ce serveau drept drum în iarba deasă. Şi acel convoi părea că se grăbeşte.

— Cobor, sir? întrebă pilotul.

Hunter clătină din cap, apucând binoclul pe care i-l întinsese căpitanul.

Era un convoi din cinci vehicule: un Land Rover închis deschidea drumul, urmat de două jeep-uri. Apoi urma un camion mare cu prelată – fără îndoială, pentru transportul trupelor. În sfârşit, un alt Land Rover încheia convoiul.

— Să reduci viteza un minut, ordonă Hunter.

Elicopterul păru că se opreşte brusc – de fapt, el urmărea convoiul la mai puţin de o sută de metri altitudine.

Ciudat lucru pentru un convoi militar! Nu exista nici o bază pe o rază de mai multe sute de kilometri. Da, foarte ciudat. Iar Hunter nu-l va lăsa să se îndepărteze fără să afla anumite

lucruri...

Apoi convoiul se opri brusc. Câţiva bărbaţi ţâşniră afară din camion, agitând braţele în direcţia elicopterului.

Vehiculele nu purtau plăcuţe de înmatriculare, iar oamenii erau îmbrăcaţi în soldaţi, dar fără însemne.

Brusc, Hunter avu confirmarea a aceea ce va urma. Un bărbat sări în spatele unui jeep şi ridică o prelată. Dedesubt se aflau două proiectile SAM-7. Iată deja o confirmare: acesta nu era un convoi de amatori! Atâta timp cât adversarii săi se pregăteau să trimită un proiectil spre micul lor elicopter!

— Să fugim, ordonă Hunter.

Cu coada ochiului, îl văzu pe pilot trăgând cu toată forţa de manşă.

În acelaşi moment, proiectilul ţâşni, străpungând cerul cu strălucirea sa de foc.

— *Shit,* zise pilotul.

El apăsa cu violenţă pe comenzile de la bord. Elicopterul părea să cadă ca o piatră, apoi se redresă, îndepărtându-se în viteză.

Foarte repede, micul convoi dispăru, înghiţit de relief, elicopterul îşi reluă zborul normal, iar pilotul spuse după câteva secunde:

— Suntem în afara oricărui pericol, sir. Aştept instrucţiunile dumneavoastră.

— Lasă-mă la sol.

— Poftim?

— M-ai auzit foarte bine, căpitane. Lasă-mă la sol, undeva, suficient de departe ca ei să nu mă vadă, şi apoi întoarce-te la bază.

— Aveţi instrucţiuni pentru punctul şi ora de întâlnire, sir? întrebă neliniştit pilotul, cu o voce încordată.

— Nu, nici o întâlnire, răspunse cu răceală Hunter.

Era inutil ca cineva să-şi rişte pielea venind să-l caute pe Hunter.

— Sir...

— E un ordin, căpitane.

— Bine, sir.

Hunter îl observa pe tânărul pilot cu coada ochiului. Avea fălcile crispate, dar făcea ceea ce i se ordonase şi, câteva clipe mai târziu, reduse viteza, ca să înceapă o coborâre brutală.

— Căpitane, reluă Hunter, dacă din întâmplare ai intenţia să te joci de-a eroul, nu te sfătuiesc să faci asta. Mă laşi la sol pe mine şi fugi repede la bază.

— Bine, sir, zise pilotul.

Patinele aparatului abia atinseră iarba, şi deja elicopterul se ridică pe verticală, îndreptându-se apoi spre sud.

Bob Hunter aruncă o privire rapidă în jurul său, pentru o analiză strategică a terenului.

CAPITOLUL X

Încă de când devenise adult, Bob Hunter fusese tot timpul un luptător. Calităţile sale excepţionale au fost puse în practică mai întâi în infernul din Vietnam, unde ele erau cultivate şi dezvoltate ca să atingă un grad de măiestrie inegalată. De altfel, această măiestrie a artei războiului îi salvase viaţa, când s-a ridicat singur împotriva hoardei de lacomi cruzi ai Mafiei.

Stilul său de luptă îi era foarte caracteristic: un atac rapid, neaşteptat, incredibil de brutal, care semăna în tabăra inamicului nu numai o moarte sângeroasă şi spectaculoasă, dar şi teroarea şi panica. După care, Exterminatorul dispărea ca să reapară în altă parte, acolo unde era aşteptat mai puţin. Şi lovea din nou până distrugea totul. Numai atunci „dispărea în natură”. Era, nici mai mult, nici mai puţin, o adevărată tehnică de gherilă. Şi era eficace, Dumnezeule, oricare ar fi fost inamicul!

Bineînţeles, Hunter nu lansa aceste atacuri la întâmplare: el se consacra mai întâi unei acţiuni de pregătire extraordinar de minuţioasă, prevăzând cele mai mici detalii, imaginându-şi întotdeauna nişte soluţii de rezervă şi utilizând pentru aceasta toate resursele, nu numai armele, dar şi inteligenţa sa de luptă. Evident, el se folosea de revolvere, pistoale, mitraliere, stilete, garouri şi alte accesorii necesare susţinerii unui război. Hunter mai învăţase virtuţile psihologice ale efectului de surpriză, de infiltrare, de contraspionaj. Şi mai învăţase să simtă pericolul cu aceeaşi acuitate ca un animal. Da, Hunter cunoştea acum valoarea cuvintelor *răbdare, observaţie, supraveghere, pregătire.*

Mai mult, el cunoştea importanţa *prudenţei.* Era prudent nu din pesimism sau pentru că îi era frică să acţioneze, ci pentru că putea astfel să pregătească cu grijă propriile atacuri.

Cea mai importantă dintre calităţile sale era prudenţa, care îl ghida de cele aproape cinci minute de când se afla pe înaltul platou acoperit de iarbă, din străfundurile Turciei Orientale. Hunter nu mai venise aici niciodată până acum şi nu avea de unde să-şi cunoască duşmanul, în principal numărul şi puterea lui de foc.

Însă acum era pregătit. Partida va fi strânsă. Echipa adversă juca pe teren propriu, dar nu cunoştea echipa vizitatoare.

*

* *

Hunter purta întregul său arsenal de luptă. În elicopter, dezbrăcase repede costumul militar sub care purta combinezonul negru, care se lipea pe el ca o a doua piele, confecţionat dintr-un material suplu şi foarte rezistent. Era un costum de luptă practic, funcţional şi care de multe ori crease în rândul adversarului un efect psihologic deloc neglijabil. Duşmanul, brusc confruntat cu acest spectru în întregime negru, parcă apărut de nicăieri, se simţea paralizat, incapabil să acţioneze, ca un animal în faţa unui pericol pe care nu îl cunoştea.

Beretta de 9 mm era, ca de obicei, la locul de cinste, în tocul de piele agăţat sub braţ. Amortizorul era fixat la extremitatea ţevii: precauţie poate de prisos, în acea întindere deşertică, dar, din nou, efectul psihologic putea să fie util.

Marele Automag 44, acea infernală maşină de ucis, era agăţat la şoldul drept şi, bineînţeles, încărcat la refuz.

În privinţa pistolului-mitralieră automat Ingram M-11 380, el era suspendat de o curea de piele în jurul gâtului şi echipat cu un încărcător complet cu treizeci şi două de gloanţe.

În sfârşit, în mână, Hunter avea preţioasa armă combinată M-16/203, a cărei ţeavă era cuplată cu cea a unui lansator de grenade.

În afară de aceste piese grele de artilerie, bărbatul înalt, îmbrăcat în negru, era înfăşurat cu centuri de muniţie suplimentară, iar buzunarele elastice ale combinezonului conţineau o întreagă gamă de grenade: cu alice, cu fragmentaţie, gaz incendiar, fum lacrimogen şi, bineînţeles, explozive de putere. „Hrană” pentru arma M-203.

Ca întotdeauna, Hunter abordase această misiune de recunoaştere din elicopter, neştiind ce va găsi, dar gata pentru orice eventualitate. Îşi umpluse, deci, cu grijă buzunarele combinezonului de luptă, agăţase sub îmbrăcămintea militară foarte largă Beretta şi Automag-ul, şi strecurase, în spatele scaunului său din elicopter armele Ingram şi M-16, precum şi muniţie suplimentară.

Când ordonase pilotului să-l lase la sol, avusese nevoie de mai puţin de cincizeci şi cinci de secunde ca să îmbrace întregul harnaşament.

Se afla acum la aproximativ două sute de metri de cele două urme de roţi care serveau drept drum pentru traversarea platoului. Hunter era separat de acesta de râul care curgea paralel cu drumul, flancat la un moment dat de un pâlc de cedri. Hunter alergă să se ascundă în spatele arborilor, când auzi

apropiindu-se convoiul, încă ascuns de o mică denivelare a terenului. Abia ajunse lângă copaci, şi botul Land Roverului apăru, zdruncinându-se cu duritate în iarbă.

Hunter îi evaluă rapid viteza şi distanţa, apoi, ghemuindu-se la baza celui mai apropiat copac, plasă o grenadă explozivă în încărcătorul armei M-203. După aceea, numără până la cincisprezece.

Când se ridică să avanseze spre zona liberă, convoiul era aproape în dreptul său, la aproximativ cincizeci de metri distanţă. Însă bărbatul care ocupa scaunul de lângă şoferul Land Rover-ului îl reperă imediat, în timp ce punea la umăr lansatorul de grenade. Gura sa descrise o expresie de stupefacţie, când Hunter eliberă diabolica încărcătură.

Grenada explodă în plin în al doilea camion, cel care transporta trupele. Ea lovi vehiculul în faţă, iar motorul se transformă instantaneu într-o grămadă de fiare încinse. Hunter trimise imediat o a doua grenadă, de data asta în spatele camionului. Epava derapă şi se pregătea să se răstoarne, când rezervorul cu benzină luă foc. Aceasta era lovitura de graţie: fragmente informe erau aruncate spre cer, cu un bubuit ca de tunet, în timp ce restul camionului se ridică şi apoi căzu la pământ, inert, ca un cal aflat pe moarte.

Câţiva oameni începură să iasă din vehiculul aflat în flăcări – unii dintre ei desfiguraţi. Hunter goli încărcătorul armei M-16 în direcţia lor: treizeci şi două gloanţe mortale, urmate imediat de o grenadă fumigenă, aruncată cu scopul să zăpăcească puţin atmosfera.

Cineva, undeva, în fum, dădea ordine. Hunter se îndreptă în direcţia sa, în timp ce încărca din nou arma M-16. Până la urmă, el fusese cel care declanşase ofensiva, şi intenţiona să o continue.

Înainte ca cineva să-l observe, Hunter văzu câţiva bărbaţi aşezându-se în rând. Erau aproape doisprezece – cei care mai erau în stare să se lupte. Toţi aveau arme automate şi se aflau la o distanţă de cinci metri unul de celălalt. Însă nu se mişcau din loc; rămăseseră încremeniţi, cu ochii holbaţi de frică, încercând să vadă prin norul opac.

Lângă Land Rover-ul din fruntea convoiului, un bărbat care purta o uniformă ca şi a celorlalţi, dar cu o beretă roşie, răcnea în limba turcă. Aparent beat de furie, el ordonă oamenilor săi să avanseze, însă nimeni nu părea să-l asculte.

Apoi, brusc, unul dintre soldaţi reperă spectrul negru care

ieşea din fum ca o apariţie a diavolului.

Turcul îşi duse mitraliera la umăr, dar deja Hunter îi străpunse pieptul cu un glonţ de plumb şi trecu la următorul, pe care îl mitralie cu o rafală. Resturi de oase şi de creier săriră spre cer ca un foc de artificii demonic, apoi al treilea soldat se prăbuşi la pământ; al patrulea, la fel.

Ceilalţi începuseră să înţeleagă. Dintr-odată, se aruncară la pământ, cu mitralierele în poziţie de tragere. Hunter lovi pe unul dintre ei exact în timp ce efectua plonjonul. Tipul ateriză ca o grămadă fleşcăită, moale.

La rândul său, Hunter plonjă şi el la pământ, imediat ce supravieţuitorii deschiseră focul. Aruncă mai întâi o a doua grenadă fumigenă, apoi se târî în direcţia comandantului turc.

În ceaţa provocată de fum, apăru atunci un alt soldat care îşi ridică privirea. Văzând silueta impresionantă, îmbrăcată în întregime în negru, care mânuia ţeava cea lungă a armei M-16, crezu fără îndoială că în faţa lui se afla întruchiparea Morţii. Cu toate acestea, în loc să fugă de frică, privirea sa deveni resemnată. Uşor, tipul aruncă arma şi îşi cufundă ochii posomorâţi în ochii de un albastru de gheaţă ai duşmanului său. Apoi clătină din cap, învins.

Hunter aplecă ţeava armei M-16. Soldatul căzu în genunchi şi închise ochii.

Hunter îl lăsă acolo, ca să se avânte mai adânc în infernul câmpului de bătălie. A doua grenadă fumigenă începuse să-şi piardă efectul. Comandantul continua să răcnească ordine, însă vocea sa suna acum ca un „urlet” de groază al unei fiinţe care a înţeles, în sfârşit, abominabilul şi inexorabilul adevăr, cel ar morţii iminente.

Undeva, în stânga, doi soldaţi se luptau să scoată dintr-un jeep o mitralieră grea, montată pe un trepied. În panica creată, cei doi se ocărau ca nişte apucaţi. Hunter puse un genunchi în pământ şi trase cu arma M-203.

Cei doi tipi ajunseseră la armă când grenada explozivă intră în jeep. Dintr-odată, ei se împrăştiară spre cerul plin de fum, fără să lase vreo urmă. Jeep-ul sări şi el în aer, câteva momente mai târziu, iar resturile sale de tablă şi de fier cădeau într-o ploaie incandescentă.

În acest moment, Hunter auzi undeva, în stânga, un strigăt ciudat: o injurie plină de ură răzbunătoare, pe care o mai auzise deja cu două zile în urmă, în faţa casei lui Adamian. Întorcând capul, Hunter văzu doi bărbaţi aflaţi la aproape patruzeci de

metri de el, care îl ameninţau, arătându-i pumnul, cu faţa desfigurată de ură. Ei erau totuşi înarmaţi, dar nici unul nu se gândea să-şi folosească arma.

— *Ghiaur, ghiaur!* urlară ei, ca şi cum cuvântul avea o putere de moarte.

Aceste fiinţe nu mai erau oameni, ci animale dominate de o anumită frenezie morbidă... fanatism în stare pură.

Hunter ridică ţeava Automag-ului şi trase spre cei doi. Capetele celor doi turci săriră cu brutalitate în spate, în timp ce corpurile lor se cabrară înainte de a se ridica în aer, pentru ca apoi să coboare pe pământ sub formă de grămadă de carne moartă.

Hunter puse arma la locul ei şi se întoarse ca să-l înfrunte pe comandantul turc.

Dar cel care îşi îndemnase oamenii la luptă fugise: Land Rover-ul său se îndrepta deja spre linia orizontului, iar Hunter putea încă distinge mitraliera cea mare aşezată lângă şoferul lui.

Individul nu întoarse capul înapoi nici măcar o dată.

Hunter urmări cu privirea vehiculul ce se depărta, până când acesta dispăru în zare, apoi se întoarse calm spre câmpul de bătălie, ca să încerce să salveze ce mai rămăsese din convoi.

CAPITOLUL XI

Interiorul camionului era în întregime calcinat, iar flăcările mai ieşeau încă din resturile de bănci pe care mai devreme stătuseră oamenii ce alcătuiseră trupa. Podeaua şi pământul din jurul vehiculului erau pline de cadavre mutilate, arse, dezmembrate.

În fundul camionului, Hunter observă ceva care abia se mişca. Apropiindu-se, descoperi un soldat căzut pe spate, care îl privea cu nişte ochi mari, ca nişte imense găuri fără fund. Numai durerea îl mai ţinea în viaţă pe acel om. Avea o rană foarte mare la piept, iar braţul drept era secţionat de la umăr.

Turcul deschise gură, dar nu scoase decât sânge. Era evident faptul că implora. Hunter sprijini ţeava Berettei de tâmpla rănitului şi apăsă pe trăgaci. Ultima privire a omului păru plină de uşurare şi recunoştinţă.

Land Rover-ul care încheia convoiul staţiona exact în spatele epavei camionului. Fusese ciuruit de gloanţe, iar parbrizul sărise în aer. Hunter se instală la volan şi trase de demaror. După două sau trei încercări, motorul „sughiţă”, apoi începu să funcţioneze aproape normal. Hunter dădu în spate maşina şi o abandonă într-un loc ferit de câmpul de luptă, cu motorul mergând la relanti, după ce verificase că rezervorul de benzină era încă pe jumătate plin.

Apoi continuă inspectarea măcelului, însă nu prea mai rămăsese mare lucru din convoi. Tocmai se pregătea să părăsească acele locuri blestemate, când un obiect curios aflat pe jos îi atrase atenţia.

Era o bucată din tubul proiectilului pe care turcii îl trăseseră spre micul elicopter. Hunter mai văzuse deja unele asemănătoare în cursul misiunilor sale de penetrare în interiorul liniilor Vietcong-ului. Era un SAM-7, pe care era scris cu caractere chirilice.

Fără nici o îndoială, acesta nu era genul de artilerie pe care îl utiliza armata oficială turcă, şi nici o armată din ţările membre NATO. Numai ţările comuniste foloseau aceste lansatoare de rachete, cu care îşi înarmau „protejaţii”.

Era cât se poate de clar că acest convoi făcea parte din aşa-zisa Armată de Eliberare a Poporului Turc, manipulată cu abilitate de Uniunea Sovietică.

Acum, Hunter trebuia să-i urmărească până în tabăra lor. Dar

cum? Prinderea comandantului care fugise era imposibilă. Hunter, în timpul recunoaşterii sale cu elicopterul, putuse să-şi dea seama cât de numeroase erau drumurile, în acea ţară de munţi, cu multiple intersecţii şi trasee a căror logică nu era foarte evidentă. Şeful terorist cunoştea fără îndoială toate aceste drumuri pe de rost şi, admiţând că Hunter l-ar găsi cu Land Rover-ul, îi va fi foarte uşor să scape de el.

Hunter se gândea la metoda cea mai bună de acţiune, când providenţa îşi făcu apariţia în persoana unui tânăr soldat turc pe care, printr-un instinct inexplicabil, Hunter îl lăsase în viaţă.

Tânărul înaintă cu paşi lenţi prin dezordinea provocată de măcel, aruncând o privire dezolată, disperată, cadavrelor calde încă şi mutilate, care zăceau pe sol. Aceşti oameni erau camarazii săi de luptă, cu zece minute în urmă...

Se opri în faţa lui Hunter şi ridică încet privirea spre el, înainte de a întoarce capul, ca să arate câmpul de luptă din jur cu un amplu gest al braţului. Apoi articulă ceva în limba turcă, cu o voce terorizată şi resemnată.

Era un băiat de talie mijlocie – un metru şaizeci şi cinci – foarte brunet şi de aproximativ douăzeci de ani. Uniforma sa era ruptă, murdară de noroi, şi îşi pierduse bereta. Avea părul negru, tuns scurt, o mustaţă mică şi un nas deformat, ca şi cum l-ar fi avut rupt de mai multe ori.

— Întoarce-te! îi zise Hunter cu o voce dură.

Turcul îl privea fără să înţeleagă. Avea un aer inocent, deloc periculos, dar totuşi făcea parte din rândul teroriştilor, iar Exterminatorul nu avea intenţia să-şi asume riscuri inutile.

Hunter lăsă puşca în jos şi îl întoarse cu un gest brusc. Acum, turcul înţelesese şi ridică mâinile sus şi se întoarse cu spatele.

Hunter îl controlă rapid cu o mână expertă: nu era înarmat. De fapt, nu avea nimic în buzunare, nici măcar un act de identitate. De altfel, nici nu ştia să citească.

— Cum te cheamă?

Tânărul turc se mulţumi să deschidă nişte ochi mari.

— Care este numele tău? reluă Hunter.

Şi în acelaşi timp apăsă pe pieptul lui, articulând clar şi încet:

— Eu: Phoenix.

Turcul încercă să repete „Phoenix”, dar fără nici un rezultat. Nu reuşi să scoată decât un gâlgâit confuz, care nu semăna cu nimic cunoscut. Dar înţelesese ce voia Hunter şi, punându-şi degetul pe piept, articulă ceva care suna cu Horuk.

— Ei bine, de acum înainte, tu vei fi Hook, zise Hunter.

Tânărul se pregătea să zică altceva, dar Hunter îl întrerupse cu un gest şi-l conduse spre Land Rover. Îi făcu apoi semn să urce la volan şi se aşeză lângă el.

Drumul trasat prin iarbă era pentru moment unica pistă posibilă, lucru ce nu prea îl mulţumea pe Hunter, care era grăbit. Atacul elicopterului de către convoi dovedea faptul că teroriştii erau gata să expedieze drogul; altfel, niciodată nu ar fi tras asupra unui aparat neidentificat fără să se gândească la posibilele represalii. Şi odată ce drogul va părăsi Turcia în direcţia laboratoarelor franceze şi italiene, era inutil să mai opreşti procesul. Praful alb va debarca bine mersi în Statele Unite. Trebuia să taie conducta, iar pentru asta trebuia să găsească această mină dezafectată care, după toate aparenţele, servea drept bază de depozitare şi de transformare.

Hunter avea lângă el un individ care cunoştea amplasarea exactă a peşterii lui Ali Baba! Numai că, în primul rând, acest om nu vorbea aceeaşi limbă ca şi a lui, iar dacă el *putea* să-l conducă pe Hunter până la bază, putea la fel de bine să-l plimbe aiurea prin această ţară necunoscută, ca să lase astfel timp colegilor lui să organizeze plecarea mărfii. Căci, până la urmă, el era un terorist, iar cu zece minute în urmă, lupta alături de soldaţii din Armata de Eliberare a Poporului Turc.

Hunter îşi dădea seama când un duşman îl minţea sau îl înşela, însă pentru asta trebuia să vorbească aceeaşi limbă ca a lui. Iar în cazul lui Hook, trebuia să se bazeze pe fler. Totuşi, undeva în sufletul său, propriul instinct îi spunea că tânărul turc, în ciuda apartenenţei sale la A.E.P.T., era poate mai mult decât un simplu fanatic. Aceasta era o simplă impresie, şi nu rezultatul unei gândiri logice, însă Hunter învăţase să-şi urmeze instinctul. Şi, oricum, nu avea de ales. Hook era unica sa şansă de a scoate la timp din bârlog teroriştii manipulaţi.

Hunter îi arătă drumul din faţă cu un gest autoritar, iar turcul clătină din cap, repetând şi el acelaşi gest. Bun, înţelesese.

Hunter se aşeză confortabil pe scaun şi zise:

— Înainte, Hook, şi ce-o vrea Dumnezeu! Sau diavolul...

CAPITOLUL XII

Richard Hagen luă de jos bucata de pâine pe care gardianul tocmai o aruncase, o rupse în două şi întinse jumătate lui Adamian, în continuare aşezat pe saltea. Naţionalistul armean îşi mai revenise după brutalităţile cărora fusese nevoit să le facă faţă din partea acestei bande de terorişti. De altfel, Hagen, care discuta cu el de ceva timp, începea să simtă un ciudat respect pentru acest om devotat în mod fanatic cauzei sale. Da, Adamian era mai mult decât un om de afaceri celebru: ochii lui străluceau intens, un fel de lumină interioară pe care nimeni nu părea să o poată stinge, nici măcar situaţia dramatică în care se afla momentan... Brusc, Hagen înţelese. Adamian avea aceeaşi calitate ca cea pe care o resimţise în bărbatul îmbrăcat în negru: o hotărâre nemaiîntâlnită, un fel de măreţie şi de depăşire de sine.

Ce bine ar fi fost dacă tipul nu ar fi avut în cap tot felul de idei fixe!

Adamian muşcă din bucata sa de pâine şi mestecă cu hotărâre, în ciuda durerii pe care încă o simţea în maxilar, apoi zise calm:

— M-am lăsat păcălit. Da, am fost naiv şi stupid, Dikran. Dar întotdeauna am fost sincer şi niciodată nu am avut nici cea mai mică urmă de îndoială.

— Nu mă cheamă Dikran, îl corectă repede Hagen. Numele meu este Richard, sau, pentru prieteni, Dick. Şi nu mă cheamă nici Hagopian, dacă n-ai ceva împotrivă. Numele meu este Richard V. Hagen.

El îşi lăsă privirea scârbită peste bucata de pâine: miezul prost copt era plin de puncte negre, ca şi cum ar fi fost bucăţi de muşte moarte. Se strâmbă dezgustat, apoi dădu din umeri şi muşcă cu hotărâre din singura hrană care îi fusese oferită, în definitiv, nu mai mâncase nimic, încă de dimineaţă.

— De ce te încăpăţânezi să nu-ţi recunoşti propria moştenire culturală şi rasială? reluă încet Adamian. Te-ai născut armean şi orice ai face tot armean vei muri.

— Am crescut în America, replică Hagen, enervat. Am fost crescut ca un american şi am fost consilierul special al preşedintelui american. Nu văd deloc cum poţi fi mai american decât mine, prietene.

Lăsând tonul mai jos, el reluă, aproape cu părere de rău:

— Armenia nu reprezintă absolut nimic pentru mine.

— Deci, ai uitat de 1915, anul în care turcii au asasinat mai mult de un milion dintre compatrioţii noştri?

— Nu eram născut în 1915, răspunse Hagen. Şi, de altfel, nici tu.

Adamian îşi termină bucata de pâine, apoi se sprijini de perete, fixându-şi colegul cu privirea.

— Cineva, înaintea ta, a vorbit aproape în aceşti termeni, zise el. El a spus: „Cine îşi mai aminteşte astăzi de exterminarea armenilor?”

— Într-adevăr? zise Hagen, fără prea mare interes.

— Da. Un anume Adolf Hitler. Exact înainte de invazia Poloniei. Atunci i se adresa lui Hermann Göring.

Hagen începea să se simtă prost. Îşi întoarse privirea, dar Adamian continuă pe un ton aproape visător:

— Vezi tu, Dikran, poate că ai dreptate, poate că sunt cu nebun... însă pot să te asigur că, chiar dacă ţelul meu nu este unul bun, cred în el cu toate forţele şi toată inima, sunt gata să-mi sacrific viaţa pentru el. Am crezut că, producând o mică insurecţie în Turcia, vom putea astfel atrage atenţia internaţională asupra sorţii crude a diasporei armene şi că, în acest fel, vom avea şansa să ne recuperăm patria. Acum îmi dau cu adevărat seama că m-am lăsat păcălit.

Hagen se aplecă să ia sticla de apă pe care paznicul o lăsase lângă uşă şi o mirosi cu scârbă: mirosea a benzină. În lipsă de ceva mai bun, duse sticla la gură şi luă o înghiţitură, apoi i-o întinse lui Adamian, care bău lacom, fără să fie deranjat de miros. Apoi continuă:

— Acest Paradine, omul care a venit la mine din partea ta, mi-a propus să-mi dea o armată capabilă să declanşeze această insurecţie pe teritoriul turc.

— N-am bănuit acest lucru nici măcar un moment... murmură Hagen.

Dar Adamian îl întrerupse:

— Ştiu foarte bine asta, Dikran. Nu cunoşti toate acţiunile mele pentru Adunarea Poporului Armean. Şi să ştii că nu-ţi port pică absolut deloc.

— Dar cum ai putut să ar încredere în acest om?

— Mai multe lucruri m-au frapat la Paradine. Mai întâi, el venea din partea ta; puteam, deci, să presupun că avea... în sfârşit, să zicem, relaţii în anumite cercuri de influenţă. Apoi, mă

cunoştea foarte bine, şi ştia foarte bine că eu susţineam anumite grupări activiste. Mi-a dat chiar anumite detalii atât de precise, încât n-am mai avut nici cea mai mică îndoială: mă aflam în prezenţa unui profesionist.

— Ce înţelegi prin „grupări activiste”?

— Anumite mişcări care luptă în mod activ pentru cauza armeană.

— Nu te cred, zise calm Hagen, îngrozit. Finanţezi nişte *terorişti?*

— Susţin nişte oameni care luptă să restituie poporului armean propria patrie.

— Dar asta este o trădare! Chiar trebuie să-ţi amintesc că constituţia americană condamnă terorismul?

— N-ai ce să-mi aminteşti, zise Adamian. Armenii au fost întotdeauna excelenţi cetăţeni americani, iar istoria ne oferă exemple convingătoare.

Hagen clătină din cap, exasperat. Mai văzuse oameni cu idei fixe, dar, sincer, Adamian era şeful lor!

— Bun, zise el cu o voce încordată, hai s-o lăsăm baltă. Această discuţie nu ne duce nicăieri. Vom face tot ce ne va sta în putinţă ca să aflăm de ce suntem închişi aici ca nişte câini.

— Sincer să fiu, eu n-am nici cea mai mică idee.

— Vor banii tăi, murmură Hagen, ca şi cum ar fi vorbit pentru sine. De ce n-au fugit, pur şi simplu, cu ei?

— Pot fi mai multe motive, observă gânditor Adamian. În primul rând, eu sunt un cetăţean american destul de celebru, dar cunoscut şi pentru activităţile mele în favoarea cauzei armene. Poate că cei care ne ţin aici speră să deranjeze atât Statele Unite, cât şi mişcările care luptă pentru Armenia. În privinţa ta, tu eşti armean, fie că îţi place sau nu, dar mai ales tu ai relaţii extrem de importante şi puternice în Statele Unite, dar şi în alte numeroase ţări, inclusiv Turcia. Fără îndoială că cei care ne-au răpit intenţionează să le exploateze.

— Atunci, de ce au avut loc acele schimburi de focuri în faţa casei tale?

— Ca să mă omoare, spuse în mod laconic Adamian. Cineva era la curent cu proiectele mele şi...

Vocea sa tremură, în timp ce adevărul se impunea cu brutalitate în mintea sa.

— A fost Paradine, nu-i aşa? întrebă Hagen. A jucat pe două planuri.

— Mi-e teamă, oftă Adamian. Şi bineînţeles, când a văzut că

ucigaşii m-au ratat, a trecut la planul doi şi m-a sunat să-mi spună că a venit timpul să trec la acţiune. Este un adevărat profesionist, reluă naţionalistul armean, după un moment de tăcere. Fără nici o îndoială. Prevăzuse transferul meu aici în cele mai mici detalii, chiar dacă îşi imaginase că aş fi murit la Los Angeles.

— Ce nemernic! exclamă Hagen.

Apoi, brusc, o licărire de speranţă apăru în ochii lui.

— Apropo de profesionist, reluă el, ce s-a întâmplat cu celălalt?

— Te referi la omul îmbrăcat în negru?

— Da. De unde naiba apăruse?

— El este un aliat şi un prieten, sunt sigur, Dikran, zise cu gravitate Adamian. Niciodată nu am mai văzut o asemenea fiinţă. S-a bătut ca un leu, cu răceală, metodic, dar fără nici o ură. Şi când mi-a vorbit, după aceea, nu avea nimic dintr-un om rău, crede-mă. Era un om de calitate.

— Dar, ca să se afle în faţa casei tale la momentul potrivit, ar fi trebuit să fi ştiut de atac. Asta înseamnă că...

— Da, asta înseamnă că poate a urmărit derularea micii noastre aventuri. În acest caz, el va fi unica noastră speranţă. Doar dacă...

Brusc, uşa colibei se deschise cu violenţă şi intrară doi bărbaţi, îmbrăcaţi în nişte uniforme impecabile, fără nici o legătură cu combinezoanele zdrenţăroase ale soldaţilor din bază. Bine făcuţi, puternici, curaţi din cap până-n picioare, aveau la şolduri câte o puşcă-mitralieră şi o baionetă. Erau nişte militari de carieră, născuţi practic direct în uniformă, nu nişte ucigaşi terorişti deghizaţi în soldaţi, precum cei care păzeau tabăra. Unul dintre ei îndreptă ţeava armei spre Hagen, care se dădu în spate, aşezându-se pe saltea, lângă Adamian.

În sfârşit, un al treilea individ intră în colibă. Acesta era înalt şi slab, cu părul blond, puţin cam lung. Avea nişte pantaloni de mătase, de culoare deschisă, cizme de echitaţie şi o îmbrăcăminte protectoare de vânt, al cărei fermoar, aflat la jumătate, lăsa să se vadă un pistol cu ţeavă dublă. O pereche de ochelari de soare îi ascundea complet ochii. Pielea sa era cafenie, foarte bronzată, iar el părea să aibă între treizeci şi patruzeci şi cinci de ani. Era Paradine, bineînţeles.

— La dracu'! zise Hagen, stupefiat.

*

* *

— Ştii, domnule Adamian, că lucrurile se aranjează; întotdeauna de minune, când ştii să-ţi păstrezi mintea deschisă? Omul de afaceri avizat care sunteţi va aprecia, sunt sigur de asta, modul în care m-am servit de dumneavoastră.

Paradine înaintă uşor până la pat şi îi măsură cu privirea pe cei doi prizonieri.

„Nemernicul se amuză ca un nebun de situaţie”, gândi Hagen, furios la culme.

Cei doi militari înarmaţi, aflaţi de-o parte şi de alta a uşii, priveau scena, total nepăsători.

— Mă interesez de tine de mai bine de un an, zise Paradine.

Dar Adamian îl întrerupse brusc.

— Cu toate acestea, ai luat legătura cu mine abia acum două luni.

— Aşa este, deşi te cunosc de foarte mult timp. Vezi tu, eu sunt cel care făcea ca fondurile tale să ajungă la pretinsa A.S.E.A. – această armată secretă fantomă de eliberare a Armeniei. Ce vrei, în profesia mea, un om care vrea să reuşească trebuie să aibă legături aproape peste tot.

— Şi care este cu adevărat profesia ta? întrebă Hagen fără să-şi ascundă dispreţul.

— Aceeaşi ca şi a ta, domnule Hagen. Sunt consultant.

— Vrei să spui că eşti un asasin josnic, pe care puţin îl interesează persoana pe care o ucide! Aşa e, nu? explodă Hagen, incapabil de a-şi mai păstra calmul.

Paradine zâmbi.

— Frumoasă ieşire, domnule Hagen! Se pare că eşti genul de om care spune totul pe faţă.

Şi, întorcându-şi în mod imperceptibil capul, Paradine făcu un semn unuia dintre oamenii lui, care înaintă imediat fără zgomot şi puse mâna pe gâtul lui Hagen, exact deasupra umărului.

Hagen simţi atunci o durere fulgerătoare, cum îi sfâşie braţul, în timp ce capul îi făcea parcă explozie. Timp de un minut, totul deveni negru. Când îi reveni vederea, o durere surdă îi copleşi craniul. Auzi vocea îndepărtată a lui Paradine:

— Iată, pentru faptul că spui totul pe faţă, Hagen. Karel are o calitate excepţională pentru găsirea punctelor noastre sensibile. Dacă ar fi apăsat puţin mai tare, ţi-ar fi secţionat vena jugulară. Aşa că ţine-ţi gura, căci n-aş vrea să mori aşa de repede. Mai am încă nevoie de tine.

Întorcându-se spre Adamian, continuă:

— Totuşi, domnul Hagen are dreptate. Lucrez pentru cel care

acceptă să-mi plătească suma cerută. Am fost încântat să pot să grupez câţiva dintre prietenii tăi din A.S.E.A., dându-le asigurarea cu tu vei fi şeful militar. Nu ştiu dacă te-ar fi urmat până la capătul acţiunii tale smintite, dar asta nu este problema mea. Nu voiam să mă amestec în asta.

Paradine tăcu un moment, şi Hagen, al cărui cap încă mai zbârnâia în mod dureros, se aşeză din nou pe saltea. Paradine nu întârzie să continue, adresându-se în special lui Adamian:

— Ne-am gândit, bineînţeles, şi la posibilitatea unei erori atunci când am hotărât să te ucidem în faţa propriei case. Trimisesem unul dintre oamenii mei să facă o primă recunoaştere. Iar acest om a fost ucis, domnule! Se numea Ramor, şi era un om de mare valoare. A fost ucis de prietenul tău, omul în negru.

Brusc, vocea lui Paradine tremura de isterie, ca şi cum moartea omului său era imposibil de tolerat.

— Presupun, reluă el, în continuare ieşit din minţi, că contezi pe acest om în negru să te salveze de aici. Şi sper să nu te înşeli. Îl voi răzbuna pe Ramor, ucigându-l pe acest om. Nimic nu mă va opri! O voi face cu propriile mâini!

Paradine îşi reveni, încercând să-şi găsească puţin sânge rece, apoi continuă cu o voce aproape calmă:

— Lucrez pentru un client extrem de important: K.G.B.-ul. Nu are rost să vă ascund acest lucru, pentru că nu veţi mai ieşi de aici în viaţă, domnilor. Vedeţi voi, continuă el, întorcându-se către mica fereastră jegoasă, noi am plătit agricultorii locali ca să cultive mac pentru opiu. Este un fel de program de asistenţă pentru agricultură, dacă vreţi. Trebuie spus că această ţară trăieşte într-o proporţie de şaizeci şi opt la sută din culturi şi creşterea animalelor; pe de altă parte, ea este de o sărăcie crasă, mai ales în regiunile rurale. Agricultorii au fost, deci foarte mulţumiţi să lucreze pentru noi, şi când, întâmplător unii nu doreau, noi am făcut în aşa fel încât să regrete acest lucru. Pe scurt, cele două clădiri lungi, pe care fără îndoială că le-aţi văzut, servesc pentru transformarea macului în opiu brut, pe care îl depozităm apoi în interiorul minei dezafectate. Dispunem acum de o cantitate destul de importantă.

Paradine se întoarse către cei doi prizonieri şi continuă:

— Da, dispunem de suficient drog ca să trimitem în al nouălea cer pe toţi drogaţii din America, timp de câţiva anii. Iar banii pe care trebuie să-i aducă această operaţie vor servi pentru echiparea unei mici armate. În câteva zile, stocurile noastre de

opiu vor fi livrate unui consorţiu de cumpărător care se va ocupa de transformarea lui în heroină, ce va fi apoi îndreptată spre Statele Unite, printr-o reţea de distribuţie deja pusă la punct. În acelaşi timp, unele grupuri din Armata da Eliberare a Poporului Turc, dispersate pe întregul teritoriu, vor primi arme, explozibili şi artilerie uşoară. În câteva ore, prietenii noştri din A.E.P.T. vor pune mâna pe puterea care, pentru moment, flirtează puţin cam prea uşuratic cu puterile occidentale. Noul guvern turc, nu ne îndoim de acest lucru, nu va comite aceeaşi eroare.

Paradine împreună mâinile într-un gest de intensă satisfacţie.

— Vedeţi cum totul se leagă de minune? Uniunea Sovietică va găsi în Turcia nu numai un aliat sigur, dar şi o bază avansată în Mediterană. În plus, prietenii mei ruşi nu sunt nemulţumiţi să vadă scurgându-se spre Statele Unite un flux regulat de droguri, care va roade din interior societatea capitalistă. În privinţa micilor mei prieteni din A.E.P.T., ei vor fi la putere, iar eu voi primi un comision frumuşel din partea clientului meu pentru bunele şi loialele mele servicii. Totul merge, deci, în direcţia cea bună.

— Iar noi, dacă înţeleg bine, vă servim drept paravan, drept ţapi ispăşitori, nu-i aşa? întrebă Hagen.

— Exact. Sunt aproape recunoscător faţă de îngerul vostru păzitor îmbrăcat în negru. Sincer să fiu, gândindu-mă mai bine, prefer să vă am aici în viaţă. Cel puţin, pentru moment. Ţara voastră se va afla într-o situaţie dificilă: îndată ce operaţiunile vor fi declanşate, voi veţi trece drept doi activişti armeni, devotaţi în mod fanatic cauzei lor, în stare să aţâţe revoluţia în Turcia, finanţând teroriştii. Atunci, guvernul vostru va fi foarte aspru criticat de opinia mondială, şi fără îndoială judecat de O.N.U. Mai mult, nu veţi face decât să reînviaţi ura ancestrală care îi ridică pe turci împotriva armenilor.

Paradine izbucni într-un râs grav, apoi adăugă:

— Însă, staţi liniştiţi, moartea voastră va interveni îndată ce...

El nu avu timp să termine fraza: uşa tocmai se deschise cu violenţă, lăsând să treacă un om pe care Hagen îl recunoscu ca fiind cel care dădea ordine soldaţilor teroriști, cu câteva ore mai devreme. Uniforma sa era acum ruptă şi plină de noroi şi îşi pierduse bereta roşie.

Brusc, Paradine se schimbă la faţă. În ochii lui strălucea o licărire de violenţă periculoasă.

— Cum îndrăzneşti să intri aici, aşa, Takim? întrebă el cu o voce plină de ameninţare.

Şeful terorist răspunse în turcă, iar Paradine îl întrerupse cu brutalitate, în aceeaşi limbă. Takim ezită, apoi păru să se calmeze. Paradine aruncă o privire scurtă celor două gărzi de corp ale sale care îl înhăţară pe intrus şi îl aruncară cu brutalitate afară din colibă. Paradine ieşi apoi şi el, fără să arunce nici cea mai mică privire prizonierilor.

Hagen se apropie de fereastră ca să încerce să vadă ce se petrecea afară. Un Land Rover era oprit în mijlocul bazei, iar ajutorul lui Takim, aflat lângă portiera şoferului, afişa un aer copleşit. Takim se afla faţă în faţă cu Paradine şi îi vorbea cu atâta virulenţă, încât Hagen înţelese zgomotul vocii sale. Apoi el se apropie de Paradine, cu pumnii înainte, dar, ridicând ochii spre cele două gorile înarmate care îl flancau în continuare pe mercenar, a fost nevoit să-şi schimbe planul. Atunci, Paradine se întoarse brusc cu spatele şi se îndepărtă urmat de acoliţii săi.

Takim se întoarse şi el şi făcu doi paşi înainte, aplicând o lovitură cu pumnul şi aparent gratuită în faţa şoferului, a cărui nas se transformă imediat într-o fântână sângerândă. Bărbatul se sprijini de maşină, apoi se prăbuşi la pământ.

— Dikran, murmură încet Adamian, în spatele lui Hagen. Dikran, ascultă-mă.

— Da? zise ex-consilierul prezidenţial.

— Este aici, în Turcia.

Hagen se întoarse şi întrebă:

— Cine?

— Omul care mi-a salvat viaţa. Acel tip imens, îmbrăcat îi întregime în negru.

— Dumnezeule! zise Hagen. Dar cum...

— Şeful turc, cel pe care Paradine l-a numit Takim, tocmai a explicat că convoiul său a fost atacat. Toţi oamenii lui au fost ucişi, mai puţin şoferul său. Şi a spus că a fost opera unui singur om. Ar fi explicat mai mult, însă Paradine l-a întrerupt.

— Un singur om, zici? Dar este de neimaginat. Am văzut convoiul plecând. Erau cel puţin douăzeci de soldaţi care aveau cu ei un lansator de rachete şi câte un pistol-mitralieră. Să ataci o asemenea armată înseamnă o adevărată sinucidere pentru un singur om!

— Dar tu nu l-ai văzut ieri seară la Beverly Hills. Nu este o fiinţă comună. Se bate ca o armată întreagă.

— De unde ştii că el este cel care a atacat convoiul lui Takim?

— Nu ştiu, dar trebuie să sperăm asta şi să fim pregătiţi, zise cu gravitate Adamian, ridicându-se de pe pat, cu o nouă licărire

de speranţă în privire. Da, trebuie să fim pregătiţi, şi nu numai ca să ne salvăm nouă pielea, dar şi ca să ne facem datoria de cetăţeni. Înţelege-mă, Dikran, noi nu putem asista cu pasivitate la o asemenea acţiune. Dintotdeauna credeam că urăsc turcii mai mult decât orice pe lume, dar acum îmi dau seama că aceşti soldaţi montaţi de sovietici nu se hrănesc decât cu sânge şi ură. Poate că sunt turci, dar nu vor ezita să-şi ucidă propriii fraţi de sânge ca să servească propriile sale ambiţii sordide; nu toţi turcii sunt aşa ca ei, ştiu foarte bine acest lucru. Oh, ce tare m-am înşelat, Dikran, acum înţeleg foarte bine, dar mai este încă timp să repar această tragică eroare!

— Perfect, zise Hagen cu cinism, şi cum vom proceda?

— Pregătindu-ne să acţionăm la momentul potrivit. Acest om în negru este puternic, incredibil de puternic chiar, însă nu va putea să nimicească de unul singur întreaga bază. Va trebui să-l ajutăm atunci când va avea nevoie de noi.

— Dacă despre el este vorba, zise oftând Hagen, atunci are nevoie de ajutorul nostru.

— Ai încredere în mine, Dikran, te rog.

Brusc, Hagen întrevăzu, cu o luciditate înspăimântătoare moartea sa inevitabilă şi, după toate aparenţele, apropiată. Totuşi, această viziune, în loc să-l facă să intre în panică, îl umplu de un sentiment de calm şi de pace pe care nu îl mai simţise niciodată. Şi asta pentru că, pentru prima oară în viaţa sa, îşi avea soarta în propriile mâini.

Da, Adamian avea dreptate. Trebuiau să fie gata de acţiune ca să vină în ajutor omului îmbrăcat în negru, la momentul oportun.

Hagen îi întinse mâna lui Adamian, care i-o strânse, zicând:

— Dumnezeu să ne ajute pe amândoi, Marko, să trăim sau să murim. Însă vom lupta împreună!

CAPITOLUL XIII

Bob Hunter nu se considera o fiinţă dificilă. Dimpotrivă, pentru el, binele şi răul existau ca două entităţi opuse, iar datoria „morală” a fiecărei persoane era să apere binele, eliminând răul, oriunde s-ar fi aflat el.

Această antiteză permanentă între bine şi rău îi apăruse foarte clar în seara masacrului care dusese la dispariţia familiei sale din Pittsfield. Înţelesese brusc că răul era extrem de puternic în Statele Unite şi că el îi măcina, fără ca ei să ştie, pe toţi americanii. Bineînţeles că acest rău se încarnase în omniprezenta Mafie, împreună cu puternica *Cosa Nostra,* care constituia, practic, un al doilea stat în interiorul statului. Ea utiliza de mai bine de cincizeci de ani crima, şi mai ales frica, pentru a-şi potoli nevoile sale canibalice în detrimentul cetăţenilor oneşti.

Atunci, Bob Hunter declarase război Mafiei. Un război de gherilă, sângeros şi demonic. Un război care părea disperat.

Cu toate acestea, la capătul a treizeci şi opt de campanii infernale, inamicul se predase, în sfârşit. Mai mult, el părea dacă nu nimicit, cel puţin dărâmat, dispersat, epuizat, încât ţara se afla acum într-un echilibru şi o sănătate care nu mai fuseseră întâlnite de aproape o jumătate de secol.

Numai în acel moment, Bob Hunter îşi întorsese privirea spre alte orizonturi. El ştia foarte bine că nu câştigase decât o bătălie. Războiul său va continua atâta timp cât fiarele umane, oricare ar fi rasa şi naţionalitatea lor, vor prospera ca nişte profitori în detrimentul semenilor lor. Lupta împotriva Mafiei trebuia să lase acum locul unor alte campanii împotriva altor pericole mult mai ameninţătoare pentru echilibrul lumii.

Iată de ce Bob Hunter murise, într-o după-amiază ploioasă în Central Park, „dispărut” în explozia sumbră a arsenalul său ambulant, ce îi era totodată şi casă, car de luptă şi invincibila sa armată. În aceeaşi zi, se născuse şi colonelul John Macklin Phoenix.

Răspunzând la apelul preşedintelui Statelor Unite, Exterminatorul ştia că va trebui să accepte nişte compromisuri. De acum înainte, el nu se va mai lupta ca un războinic singuratic, şi nu se va mai bucura de acea libertate de acţiune pe care o aprecia mai mult decât orice. În plus, va avea responsabilităţi

mult mai mari, iar cel mai mic eşec din partea sa se va solda cu consecinţe dramatice imediate: în cel mai bun caz, va pune guvernul american într-o situaţie foarte critică. În cel mai rău caz, el putea declanşa un holocaust nuclear la scară mondială. Acum, bineînţeles, miza era mult mai mare, însă războiul era acelaşi, iar Bob Hunter ştia să se lupte, o arătase foarte bine.

Noii ticăloşi îşi atribuiau acum nişte nume pompoase precum „fronturile de eliberare" sau „soldaţi ai libertăţii", însă scopurile lor erau totdeauna puterea, opresiunea, banii. Iar mijloacele de a ajunge la acestea erau aceleaşi: violenţa, crima, frica şi, bineînţeles, exploatarea celor nevinovaţi.

Da, terorismul internaţional în ansamblul său reprezenta răul cel mai de temut pe care Bob Hunter îl înfruntase vreodată. Iar această pretinsă Armată de Eliberare Poporului Turc era un specimen destul de interesant. Fără îndoială că, dacă ar fi fost lăsaţi de capul lor, aceşti indivizi a fi luat puterea, spunând că acţionează pentru „binele poporului". Pur şi simplu, ar fi uitat să menţioneze milioanele de americani transformaţi în sclavi de drogul atât de uşor exportat din Turcia.

În plus, terorismul va naşte indivizi ca Paradine: aceştia fiind cu adevărat drojdia societăţii, nişte lipitori ce pompau sângele clocit al violenţei, de-a lungul întregii lumi. Erau nişte mercenari gata să facă orice, pentru oricine, dacă preţul era bun. Erau nişte asasini cinici, pe care nimic nu-i oprea.

Cauza lor unică era teroarea, iar scopul loc era să semene moartea şi distrugerea peste tot pe unde se putea, ca să se îngraşe şi mai mult.

Ei bine, dacă ei nu înţelegeau decât acest limbaj, Hunter ştia şi el să-l vorbească, şi nu intenţiona deloc să piardă războiul...

*

* *

Micul turc, pe care Hunter îl numise Hook, izbucni cu brutalitate într-un flux de cuvinte în limba sa maternă, şi în consecinţă de neînţeles. Totul însoţit de gesturi insistente făcute spre dreapta drumului. Dar Hunter reperase deja motivul agitaţiei lui Hook: chiar şi când se gândea, Exterminatorul îşi păstra viu simţul luptei, pândind cel mai mic pericol.

Hook opri Land Rover-ul, continuând să gesticuleze. De aici, drumul urma un râu în fundul unei mici văi, ale cărei flancuri puţin în pantă erau acoperite de păşuni. La jumătatea pantei, la aproximativ două sute de metri de maşină, se ridica o colibă săracă din piatră uzată, ascunsă după un pâlc de chiparoşi.

Două femei se aflau în faţa cocioabei şi priveau curioase maşina oprită în vale. Ele purtau nişte cămăşi largi, legate la mijloc, care cădeau până la pământ ca nişte fuste lungi de culoare neagră. Purtau pe cap un batic negru, care le acoperea atât gura cât şi obrajii, astfel încât nu li se vedeau decât ochii.

O a treia femeie coborî panta în direcţia maşinii oprite pe drum. Începuse probabil să se apropie când zărise maşina, şi nu se afla acum decât la aproximativ cincizeci de metri de Hunter. Avea şi ea haine de ţărancă, dar bluza groasă şi fusta largă nu reuşeau să ascundă în totalitate formele rotunde şi ferme ale siluetei sale. Avea aproximativ douăzeci de ani, nu mai mult, şi nu purta batic pe cap; părul ei negru cădea liber pe umeri, încadrând o faţă destul de colorată, cu o gură cărnoasă şi doi ochi foarte negri.

Era înarmată cu o armă AK-47, pe care o avea acum îndreptată spre Hunter.

Hook băgă maşina în viteza întâi şi o luă din loc. Dar Hunter se aplecă şi opri contactul. Apoi coborî calm din Land Rover ţinând în acelaşi timp mâinile depărtate, ca să nu pară prea ameninţător cu toate armele pe care le avea asupra sa.

Hook începu să vorbească din nou, însă Hunter îl întrerupse cu un singur gest. Tânăra se opri la câţiva paşi de el şi îl privi calmă, din cap până-n picioare, observând combinezonul negru şi armele ce le avea asupra sa.

— Nu îţi voi face nimic rău, îi zise Hunter pe un ton extraordinar de calm.

Ştia că tânăra nu îl va înţelege, dar spera că va sesiza acest lucru din tonul vocii sale. Ea făcu o secundă ochii mari, însă ţinu în continuare puşca îndreptată spre Hunter.

Timp de câteva secunde, el se întrebă dacă nu cumva comitea o greşeală fatală, dar nu avea de gând să tragă asupra unei femei fără să ştie cine era şi ce reprezenta. Apoi, ea era atât de sigură şi calmă pentru o femeie atât de tânără. Nu, în mod clar, instinctul lui Hunter îi spunea că ea nu era un duşman. Iar dacă s-ar fi înşelat... ei bine... cu atât mai rău pentru el. Fata se afla la mai puţin de zece metri şi nu îl putea rata.

Brusc, ea începu să vorbească într-o engleză impecabilă practic fără accent!

— După cum poţi vedea, zise ea, sunt înarmată şi ştiu să mă folosesc de armă. Tu eşti cel care ar trebui să te temi de mine.

Hunter îşi păstră privirea calmă, dar sufletul său era copleşit. Fata vorbea engleza! Putea, deci, să-l interogheze pe Hook, iar

ea să-i traducă. Altfel spus, va reuşi, în sfârşit, să găsească locul de amplasare al bazei teroriste. Numărătoarea inversă începuse.

— Ridică mâinile sus! ordonă tânăra.

După ce ordinul îi fu ascultat, el reluă:

— Spune-mi cine eşti.

— Un prieten.

— Ultimul om care vorbea engleza şi care a trecut pe aici nu a fost un prieten, zise ea cu sarcasm.

Apoi, cu un gest din bărbie făcut lui Hook, fără însă să-l părăsească cu privirea pe Hunter, întrebă:

— Ce faci cu el?

Atâta timp cât va pune întrebări, nu va trage. Totuşi, acum fiecare secundă conta. Ea pronunţă câteva cuvinte în turcă, adresându-se lui Hook care, ca de obicei, răspunse printr-un val de cuvinte, pe care ea fu nevoită să-l întrerupă.

— El zice, explică ea în engleză, că ai atacat convoiul lui şi că i-ai omorât toţi camarazii.

Hook interveni din nou, iar tânăra traduse:

— Mai zice că i-ai salvat viaţa.

— Aşa este, zise Hunter cu o voce indiferentă. Aş fi putut să-l omor, dar n-am făcut-o.

Ea lăsă în jos arma şi zise:

— Pentru el, rezultatul este acelaşi. E musulman, ar fi trebuit să moară împreună cu fraţii lui. Când l-ai lăsat în viaţă, ar fi trebuit să te omoare.

Deodată, fata zâmbi. Avea un zâmbet plin de farmec şi ironie.

— Apoi, reluă ea, a hotărât să trăiască şi să rămână alături de tine. Îţi jură loialitate şi supunere până la moarte.

Hunter aruncă o privire peste umăr: micul turc clătină din cap şi zâmbi.

— Am înţeles bine? insistă tânăra. Eşti aici ca să-i extermini pe ceilalţi, nu-i aşa? Să nu mă minţi, căci ar fi fatal pentru tine.

— Într-adevăr, mă aflu aici ca să-i distrug, recunoscu Hunter. Şi mi-a mai rămas puţin timp pentru asta.

Tânăra avea acum arma îndreptată spre pământ.

— Urcă până la noi la cabană. Să mănânci ceva. Trebuie să-l interoghezi pe acest micuţ turc, iar eu îţi voi servi drept traducător. Apoi poate voi putea să-ţi fiu de folos cu ceva.

Hunter zâmbi pentru prima oară de la debarcarea sa în Turcia: nu ştia cine era acea fată, cu engleza sa perfectă şi mitraliera de fabricaţie rusească, pierdută în acea ţară de la capătul lumii. Dar, în orice caz, era o fată extraordinară! Hunter luă arma M-16

din spatele maşinii şi cu un gest îi ordonă lui Hook să-l urmeze.

Urcând colina, micul turc continua să monologheze, însă Hunter nu-l asculta. El o urmă pe tânără, în timp ce o viziune de coşmar îi revenea fără încetare în minte: aceea a unui munte de praf alb.

Se numea „praful visului”, „zăpadă”, „pudra iluziei”.

Pentru Hunter, acesta nu era decât simbolul morţii infame, degradante, ce era injectat în venele unei societăţi prea civilizată ca să ştie să se păzească de ea.

O calamitate la fel de devoratoare ca şi cancerul Mafiei...

CAPITOLUL XIV

Paradine se exprima în turcă, iar vocea sa era plină de dispreţ:

— Am oroare de imbecili, dar, mai mult decât atât, detest laşii. Iar tu faci parte din ambele categorii, colonele Takim.

Takim mormăi ceva, în timp ce îşi duse mâna la centură ca să apuce revolverul.

Dar garda de corp pe nume Karel făcu un pas în faţă şi cu mânerul armei sale îl lovi pe Takim în tâmplă, cu o brutalitate ieşită din comun. Turcul se clătină şi revolverul căzu pe solul de piatră brută al minei. Takim căzu la pământ. Cele două gorile ale lui Paradine se instalară lângă el, cu arma în mâini.

— Să nu mă ameninţi niciodată cu o armă, Takim, mormăi Paradine, ieşindu-şi din fire. Aceşti doi bărbaţi sunt antrenaţi să mă protejeze în permanenţă şi, dacă va fi nevoie, chiar şi cu riscul de a-şi pierde viaţa. Vigilenţa lor este fără egal.

Tăcu apoi un moment, după care continuă puţin mai calm:

— Iar acum, să încercăm să ne unim eforturile ca doi aliaţi ce suntem.

El făcu un semn din cap, iar gărzile se retraseră. Takim reuşi cu greu să se ridice iar în picioare. Se vedea că nu suporta cu uşurinţă durerea. Îşi duse o mână tremurândă la tâmpla ce sângera şi privi cu oroare degetele pătate de sânge.

— N-am putut... începu el.

Dar Paradine îl întrerupse brusc:

— Chiar n-ai putut? Ce eşti, de fapt? Un soldat prost! Şi te dai şeful unei armate revoluţionare care se pregăteşte să răstoarne puterea! Cred că visezi! Ar trebui mai întâi să înveţi să te baţi cu un singur om, aşa mi se pare. Mai ales când ai avantaj. Câţi oameni aveai cu tine? Un pluton de douăzeci şi patru de soldaţi. Toţi antrenaţi pentru luptă şi devotaţi cauzei lor. Ce a mai rămas din ei? Douăzeci şi trei dintre ei sunt morţi, o întreagă încărcătură de arme foarte costisitoare a fost distrusă, iar curajosul şef de escadron, redutabilul colonel Takim, a fugit ca o femeie bătrână speriată!

Takim îşi îndreptă spatele şi îl privi cu răceală pe Paradine.

— Într-adevăr, recunoscu el cu o voce aproape calmă. Am pierdut totul într-o luptă împotriva unui singur om. Însă am încercat să-ţi explic, mai devreme, în colibă. N-am mai văzut niciodată un astfel de individ. Era în întregime îmbrăcat în negru,

ca un diavol, cu o faţă la fel de dură ca piatra care formează pereţii acestei mine, şi înainta sub focul armelor noastre ca un demon răzbunător.

Paradine se încordă, iar ochii săi, din spatele ochelarilor negri, păreau că-l străpung pe Takim.

— Un bărbat bine făcut, murmură el ca şi cum ar fi vorbit pentru sine. Foarte înalt şi îmbrăcat în întregime în negru, cu o gură dură şi nişte umeri enormi. Construit pentru luptă. Un luptător.

— Da, răspunse Takim. Îl cunoşti, deci?

— Da, ştiu cine e, recunoscu Paradine. Reprezintă sfârşitul şi distrugerea a tot ceea ce am construit noi aici: sfârşitul opiului, şi deci al banilor, şi sfârşitul speranţelor noastre de a lua într-o zi puterea. Asta, bineînţeles, dacă nu vom reuşi să-l oprim.

Paradine se întoarse şi înaintă câţiva paşi în mină. Faţa sa era palidă, aproape neumană, sub lumina crudă a lămpilor din galerie. Încă o dată, Takim îl asemui o insectă veninoasă şi vicleană. În spatele lui, nişte lăzi erau aşezate una peste alta până la tavan, iar aerul irespirabil al minei făcea să se simtă mirosul dulceag şi scârbos al opiului brut.

Paradine se întoarse brusc, revenind faţă în faţă cu Takim.

— Vom începe să expediem marfa în această seară, zise el cu răceală. Mă voi ocupa eu de ultimele detalii.

— Dar nu avem încă toate contactele stabilite, protestă Takim.

— Mă ocup eu de asta. În acest timp, tu te vei ocupa de acel om în negru, aparent capabil să învingă douăzeci şi trei de soldaţi turci. Tu te ocupi de lichidarea lui!

— Dar...

— Ascultă-mă bine, Takim. Acum două zile, unul dintre oamenii mei, pe nume Ramor, a fost ucis de diavolul tău în negru.

Brusc, vocea lui Paradine tremură, ca şi cum nu ar fi reuşit să-i ascundă emoţia. Apoi continuă aproape gâfâind:

— Vreau să-l răzbuni pe acest om, Takim, şi tu eşti cel care îmi vei aduce capul diavolului tău într-un sac de iută. Ai înţeles? Îi vreau capul. Tu trebuie să-l tai.

Takim îl privi îndelung pe mercenarul blond: niciodată nu i se păruse atât de sângeros, în dorinţa lui nebună de răzbunare.

— Ia doisprezece oameni cu tine, continuă Paradine. Găseşte-l pe acest diavol şi asigură-te că nu-şi va mai băga niciodată nasul în treburile noastre.

— Numai doisprezece oameni? zise Takim, neliniştit. Dar...

— Am pierdut deja suficienţi soldaţi. Ne-au mai rămas exact cât să ducem la bun sfârşit operaţiunea. Şi nu avem timp să aşteptăm întăriri. Ne vom descurca singuri, Takim, şi vom reuşi.

Tăcu şi păru că se gândeşte câteva clipe înainte de a vorbi din nou:

— Îl vei lua pe Karel cu tine. Veţi fi, deci, paisprezece împotriva unui singur om: ar trebui să-ţi ajungă!

Paradine trase de sub pelerina de ploaie un Luger de 9 mm. Uşor, în mod deliberat, plasă un glonţ în magazie, apoi se mulţumi să-l lase în jos, lipit de picior. Takim îl privi fascinat.

— Dacă, din întâmplare, Takim, nu vei reuşi să-l ucizi pe acest individ în negru, zise el, în sfârşit, roagă-te la cer să te omoare el. Căci, dacă te vei întoarce fără capul lui, să fii sigur că te voi ucide cu propriile mele mâini.

Takim, fără să vrea, simţi cum îl trec fiorii.

CAPITOLUL XV

Pe tânără o chema Kabrina.

Kabrina avea douăzeci şi trei de ani, îi explică ea lui Hunter, şi era născută pe aceste platouri înalte ale Turciei Orientale. Părinţii ei, nişte nomazi kurzi, trăiau cu turmele lor de capre şi de oi. O viaţă aspră, o existenţă extrem de săracă, dar care se perpetua prin tradiţie din generaţie în generaţie, de secole întregi.

Cele două femei pe care Hunter le văzuse erau mama şi bunica Kabrinei, însă n-ar fi fost în stare să spună care era mai în vârstă: amândouă aveau o faţă tăbăcită, cu multe riduri. În cocioabă mai trăiau tatăl Kabrinei şi cei doi unchi ai săi, dar cei trei bărbaţi erau plecaţi pentru câteva zile să-şi ducă turmele puţin mai sus în munte.

— Eu sunt unicul copil, explică tânăra, în timp ce Hunter era privit de celelalte două femei aşezate pe o bancă, cu un aer nepăsător. După naşterea mea, mama n-a mai putut avea copii, iar tatăl meu era foarte supărat că nu avea un moştenitor bărbat. A devenit chiar rău cu mine, câteodată violent. E o reacţie destul de frecventă la kurzi.

Ea se opri un moment, ca să-l privească cu gravitate pe Hunter.

— Te rog să nu-l judeci rău. Este un om bun şi drept. Până la urmă, sentimentele sale pentru mine mi-au fost benefice.

Mama Kabrinei, temându-se ca soţul ei să nu devină prea violent cu fata, aranjase s-o trimită să trăiască la o mătuşă, măritată în Turcia, care locuia la Istanbul. Kabrina s-a dus atunci la şcoală. La sfârşitul şcolii, cum fusese o elevă strălucită, unul dintre profesorii ei a sfătuit-o să ceară o bursă pentru o universitate americană. O obţinuse fără dificultate şi plecase să-şi continue studiile la Boston. La capătul celor patru ani, îşi luase diploma cu menţiune şi se întorsese la Istanbul.

— Voiam, explică ea, să mă întorc în ţara mea, însă Istanbulul nu era cu adevărat patria mea. Cu atât mai mult Bostonul. Voiam să-mi întâlnesc poporul, familia, chiar dacă tatăl meu mă ura. Oamenii de la Istanbul şi de la Boston mi-au spus că, dacă plecam să mă îngrop în acei munţi, voi întoarce în mod deliberat spatele civilizaţiei, însă ei nu înţelegeau. Ca să ştiu mai bine cine eram şi ce devenisem, trebuia să-mi regăsesc originile. Şi,

adăugă ea cu un zâmbet plin de afecţiune pentru cele două femei în vârstă, decizia mea fusese luată înainte să aud vorbindu-se de problemele de aici.

— Care probleme? întrebă Hunter.

— Kurzii trăiesc în clanuri şi îşi strâng rândurile, înţelegi? Astfel încât veştile circulă foarte repede între noi, chiar de la un capăt al ţării la altul. Astfel, când eram încă la Istanbul, am aflat că mama mea suporta ameninţările şi presiunile soldaţilor turci. În sfârşit, să zicem că era vorba mai degrabă de nişte oameni ce purtau o uniformă de soldat, dar care nu aparţineau armatei oficiale.

— De ce îţi ameninţau familia?

— Pentru că voiau să-i oblige pe toţii ţăranii din această regiune să cultive mac.

Kabrina tăcu pentru a-l privi îndelung pe acel străin aşezat în faţa ei: ea nu-l cunoştea decât de o oră, nu-i ştia nici numele, însă simţea un fel de înţelegere şi de încredere mutuală. Da, intuiţia ei feminină îi spunea clar că acel om era bun.

— Cultivarea macului este ilegală, zise Hunter.

— Într-adevăr. Iar aceşti pretinşi soldaţi ofereau fermierilor prime considerabile, dacă acceptau să cultive mac. În comparaţie cu cea mai mare parte a oamenilor din această regiune, părinţii mei au refuzat, pentru că tatăl meu credea că nu era bine. Pentru el, sunt nişte lucruri ce nu pot fi acceptate.

— A dat dovadă de mult curaj, murmură Hunter.

— Vezi tu, are aproape şaizeci de ani, iar fraţii lui sunt mai în vârstă ca el. Când i-au refuzat pe soldaţi, ei au început să-i ameninţe, iar vestea a ajuns până la Istanbul. În mod evident, acest lucru m-a neliniştit foarte tare. Am hotărât atunci să mă întorc acasă, ca să le dau o mână de ajutor.

— Să te baţi, vrei să spui?

Kabrina zâmbi.

— Turcii n-au acceptat refuzul tatălui meu. Au venit patru soldaţi şi au început să-l lovească. Tatăl meu era prea bătrân ca să se apere. Atunci, am venit eu din spate şi l-am lovit pe unul dintre soldaţi cu un ciomag de cioban. Am dat cu toată forţa, iar bărbatul a căzut lat la pământ. Atunci, i-am luat repede arma.

Hunter ridică privirea spre Kalaşnikov-ul sprijinit de perete, iar Kabrina continuă:

— După aceea, am tras în aer, iar cele patru brute au fugit ca nişte şobolani îngroziţi. De atunci, n-au mai revenit, însă trăiesc cu frică, pentru că s-ar putea întoarce oricând.

— Eşti foarte curajoasă.

— Nu. Am făcut numai ce trebuia să fac. De fapt, tatăl meu mă urăşte şi mai mult de atunci. A fost lovit în orgoliul său de bărbat, pentru că m-am bătut pentru el. Astfel încât, aici viaţa nu-i mereu uşoară.

— Viaţa nu e niciodată simplă când vrem să ne urmărim un ideal, zise calm Hunter.

Fata dădu cu gravitate din cap.

— Timp de zile întregi, m-am gândit că nu voi reuşi. Numai că nu aveam de ales. Turcii n-au părăsit regiunea, iar cu nu pot să-mi părăsesc familia aflată într-o astfel de situaţie. Nu ştiu dacă voi mai rămâne atunci când totul va reveni la normal; ştiu, în tot cazul, că nu-mi voi petrece toată viaţa aici. Dar, deocamdată, trebuie să-mi apăr familia. În rest, părinţii mei au învăţat cât de cât să mă accepte, şi dacă nu mă înţeleg cu adevărat, cel puţin mă respectă, aşa cum eu le respect obiceiurile şi lumea lor.

— Eşti o femeie excepţională, Kabrina! conchise Hunter. Iar viaţa ta e foarte bogată.

Ea dădu iar din cap.

— Da, cred că da.

*

* *

Hook, în genunchi pe banca din faţa mesei, privea cu atenţie o veche hartă a regiunii pe care Kabrina o avea într-un colţ. Făcea un efort vizibil de concentrare. Urmărea cu degetul un râu, apoi se opri într-un punct precis şi i se adresă Kabrinei, care îi traduse imediat lui Hunter:

— Nu este absolut sigur, pentru că n-a mai văzut niciodată; o hartă a acestei regiuni, dar crede că a reperat locul de amplasare al bazei după traseele drumurilor, căci a făcut mai multe ture. Crede că ea se află exact deasupra fluviului Kara, la est de Erzincan. Sunt nişte munţi foarte înalţi, iar acolo se află o mulţime de mine dezafectate.

— Este important, Kabrina, zise Hunter, grăbit. Nu-i nevoie să-ţi repet asta. Aceşti oameni sunt gata să pună în aplicare o operaţiune care riscă să ne facă mult rău tuturor: poporul tău poate să plătească scump, iar al meu la fel. Nu ne-a mai rămas timp să-i oprim.

Urmă o discuţie între Kabrina şi Hook, apoi tânăra femeie traduse:

— Este aproape sigur de amplasamentul general şi crede că este în stare să te conducă drept la tabără, atunci când vei fi în

preajmă.

Hunter nu avea nici o intenţie să-l ia cu el pe micul turc. Pentru Hook, bătălia se terminase. Însă nu era acum momentul să-i explice. Scoase dintr-unul din buzunarele combinezonului negru o bucată de hârtie şi un creion pe care i le întinse lui Hook. Apoi i se adresă Kabrinei:

— Cere-i să-mi facă un plan aproximativ al taberei.

Hook desenă cu stângăcie, apoi întinse hârtia spre Hunter, zâmbindu-i. Cu ajutorul Kabrinei, Hunter îl întrebă despre configuraţia terenului înconjurător şi despre căile de acces.

Astfel, tabăra era situată pe un fel de platou înconjurat pe trei părţi de pereţii verticali ai muntelui. Singura abordare posibilă era prin faţă. Îi mai puse alte câteva întrebări de detaliu, scrise răspunsurile pe plan, apoi îndoi bucata de hârtie şi o băgă în buzunar.

— Acum, întreabă-l de opiu, zise Hunter, întorcându-se spre Kabrina.

Îndată ce fata îi traduse întrebarea, micul turc dădu energic din cap şi începu să răspundă:

— Sunt sute şi sute de lăzi depozitate în mină, traduse Kabrina. Câteodată li se cerea să le aranjeze sau să le pună teanc, dar nu li s-a spus niciodată ce conţin. Hook şi-a dat seama că este vorba de opiu, pentru că i-a recunoscut mirosul. Spune că, într-o zi, el şi încă doi colegi au furat puţin opiu ca să-l fumeze, însă nu le-a fost bine deloc după aceea.

— OK, zise Hunter, zâmbind. Mai există şi alţi oameni în tabără, în afară de soldaţii din A.E.P.T.?

Kabrina vorbi repede în turcă şi ascultă răspunsul lui Hook.

— A spus că, cu mai mult timp în urmă, nişte oameni au venit să viziteze tabăra. Nu erau turci. Iar apoi, acum aproape o lună, au sosit trei oameni şi n-au mai plecat de atunci.

— Cum arătau?

Din nou, urmă un schimb de fraze rapide în limba turcă.

— Hook zice că şeful este blond şi poartă mereu nişte ochelari negri. Chiar şi noaptea, în interiorul minei. Ceilalţi doi sunt foarte bine făcuţi, foarte puternici şi nu îl lăsă nici o clipă singur. Toţi soldaţii au o frică cumplită de el.

Paradine venise în tabără cu două „gorile”! Cum nu se poate mai bine!

— Altcineva? întrebă Hunter.

Hook dădu din cap, apoi începu să vorbească, în timp ce Kabrina păru foarte surprinsă. Ea îi puse din nou o întrebări iar

Hook răspunse ca întotdeauna foarte repede.

— Hook îmi explică, traduse ea, că exact înainte de plecarea convoiului său, doi indivizi au fost aduşi în tabără. Crede că cei doi sunt nişte armeni, dar, de fapt, nu ştie nimic. Oricum, ca orice turc, îi detestă pe armeni.

— Este sigur că nu erau americani? întrebă Hunter interesat.

Kabrina repetă întrebarea, iar Hook ridică din umeri înainte de a răspunde: în mod vizibil, cei doi străini nu îl interesaseră deloc.

— Nu a auzit vorbindu-se de aceşti oameni, deci nu este sigur de nimic, dar i s-a părut că au mutre de armeni. Atâta tot.

Reuşise! Era, într-adevăr, vorba de bârlogul teroriştii căutat de Hunter. Acum, trebuia să ajungă acolo, să intre în tabără şi să arunce în aer câteva tone de opiu.

Dar era, totuşi, un element neprevăzut: doi invitaţi de ultimă oră. Aparent, Adamian şi Richard Hagen ajunseseră şi ei în tabăra A.E.P.T. Asta doar dacă nu fuseseră aduşi cu forţa...

— OK, zise Hunter Kabrinei. Mulţumeşte-i lui Hook.

Imediat ce tânăra femeie îi traduse, turcul zâmbi şi începu din nou să vorbească cu atâta voluptate, încât, la un moment dat, Kabrina a fost nevoită să-l întrerupă:

— Vrea să ştii că el lupta alături de acei soldaţi, însă nu le împărtăşea cauza. Era cu ei, pentru că nu avea pe altcineva. Vezi tu, Hook a crescut într-un *gecekondu*, acea zonă de magherniţe de lângă Istanbul, unde, în fiecare seară, oamenii ridică cocioabe pe care forţele de ordine le dărâmă în mod sistematic în fiecare dimineaţă. Pe scurt, părinţii lui au murit când el era încă copil. Nu avea nici meserie, nici casă, nici familie. Într-o zi, i s-a oferit o masă caldă pe zi, în schimbul adeziunii sale la partidul comunist...

— Când îţi este foame, murmură Hunter, orice ideologie e bună. Aşa îşi recrutează ei prada.

— Da, oftă Kabrina. După care îi exploatează până la moarte pentru realizarea propriilor scopuri. Oricum, continuă ca, odată ce se înscrisese în partid, ajunsese în afara legii, pentru că partidul comunist este interzis în Turcia. Nu ştia deci cum să scape de ei. Dacă se plângea sau refuza să se supună, era bătut, iar dacă ar fi încercat să fugă, ar fi fost ucis. El şi prietenii lui au fost supuşi unui antrenament militar rudimentar. I-au învăţat foarte vag să mânuiască armele şi i-a îndoctrinat cu propagandă. Sperau, cred eu, să se supună trup şi suflet cauzei teroriste. Dar Hook n-a făcut decât să suporte propria soartă.

Turcul o întrerupse atunci pe Kabrina, ca să-i explic, e ceva ce

tânăra îi traduse imediat:

— Hook vrea să ştii cât de fericit este că a putut fugi, datorită ţie. El spune că acei oameni de acolo, din tabără, sunt răi. Spune că eşti salvatorul lui şi că îţi va fi fidel până la moarte.

Hunter întinse mâna peste masă şi apucă mâna micului turc, ca să i-o strângă. Hook dădu cu gravitate din cap. Aici nu mai era nevoie de nici o traducere: acesta era limbajul universal al oamenilor drepţi.

CAPITOLUL XVI

Hunter începu să-şi pregătească cu grijă armele. Deschise mai întâi arma M-16, curăţând cu meticulozitate fiecare bucată, înainte de a o monta la loc. Trecu apoi la Ingram, îi verifică încărcătorul şi, în sfârşit, reîncărcă Beretta şi Automag-ul.

După aceea, scoase micul plan din buzunar şi îl studie cu atenţie. Un zgomot în fundul colibei îl făcu pe Hunter să-şi ridice capul: Hook, aflat nu departe de uşă, curăţa Kalaşnikovul Kabrinei! Şi o făcea cu o grijă şi o precizie formidabile: poate că nu primise un antrenament de calitate îi tabără, dar îşi învăţase bine lecţia.

Hunter îşi aplecă din nou privirea asupra desenului bazei. Evident, va fi extrem de periculos să atace singur acea tabără. Dar, până la urmă, misiunea în sine nu era un joc de copii.

Bineînţeles că Hook putea fi util, în ciuda handicapului limbii. Fără îndoială, el ar fi ştiut să găsească fără nici o problemă drumul spre tabără. Dar asta ar fi însemnat să-i supună unui risc foarte mare... Şi Hunter nu se juca niciodată cu viaţa unui om, nici chiar pentru a salva un popor întreg...

Era cu gândul la planul de acţiune, când Kabrina îi atinse braţul. Brusc, Hunter înţelese până în ce punct o implicase pe această uimitoare tânără femeie în misiunea sa. Şi ea se afla în pericol, iar singurul mod de a o pune la adăpost era să dispară cât mai repede posibil de acolo.

— Vino cu mine afară, îi zise ea.

— N-am deloc timp, Kabrina, răspunse el politicos. Drogul va părăsi muntele dintr-un moment în altul, şi nu vreau să se întâmple aşa ceva.

— Înţeleg, dar ai putea, totuşi, să-mi acorzi trei minute.

Cum s-o refuze, când ea făcuse atâtea pentru el?

Cele două femei în vârstă se aflau afară, în faţa colibei, atunci când Hunter ieşi, urmat de Kabrina. Tânăra femeie se opri un moment şi le adresă câteva cuvinte în limba turcă. Una dintre ele dădu din cap, şi privirea ei, în mod imperceptibil, se îmblânzi.

— Le-am explicat că eşti un om bun şi cinstit. Dar spune-mi, cine eşti tu?

Hunter o privi drept în ochi şi clătină uşor din cap.

— Oh, să nu-mi porţi pică, reluă ea. Mi-e teamă, nu ştiu de ce. Îi vei omorî pe toţi acei terorişti, nu-i aşa? Şi totul va reveni la

normal.

Hunter nu răspunse nimic. Tânăra femeie ezită, ca şi cum nu era sigură de ceea ce avea să spună:

— Eşti un om cinstit, oricine ai fi, zise ea, în sfârşit.

Ea îl luă apoi de braţ şi îl trase spre un pâlc de chiparoşi plantat lângă un mic torent, nu departe de colibă.

— Vreau să te ajut, zise ea brusc.

— M-ai ajutat deja mult, răspunse Hunter, oftând.

— Pot să te ajut să găseşti tabăra. Cunosc foarte bine acest ţinut, pentru că l-am străbătut toată vara cu turmele. Te voi conduce eu.

— Nu.

Kabrina ridică spre Hunter nişte ochi ce implorau şi, în acel moment, el vru să o ia în braţe şi să o strângă la piept, murmurându-i în acelaşi timp că ea putea fi fericită, că totul va decurge bine... Dar nu făcu nimic, bineînţeles... Timpul era calculat şi nimic nu mergea deocamdată bine.

— Înţeleg perfect importanţa victoriei tale asupra teroriştilor, reluă ea cu o voce foarte blândă. Nu uita că am petrecut şi eu patru ani în ţara ta. Şi ştiu şi eu cum drogul roade o societate: timp de ani şi ani, această ţară a fost infestată de persoane ce consumau opiu. Dar tu ar trebui să înţelegi că victoria ta este importantă şi pentru mine. De o mie de ani, ţara mea este destrămată de războaie. Dacă vreau să fiu loială patriei şi poporului meu, trebuie să lupt, ca să asigur fraţilor mei de rasă pacea, prosperitatea şi securitatea. Nu cultivând opiu sub ameninţarea armelor îşi vor dobândi ei libertatea!

— Te înţeleg, Kabrina, murmură Hunter.

Dar cum să explice acestei tinere femei curajoase că prefera să se aventureze singur în infernul acelei tabere pline cu droguri? Suferise prea mult, de fiecare dată când, în trecut, lăsase nişte fiinţe superioare să-l însoţească în focul bătăliei. Căci războiul făcea mereu victime, iar moartea face parte din război, chiar dacă uneori este frumoasă şi eroică...

Aici, ca şi în altă parte, riscurile erau aceleaşi. Niciodată Hunter nu va risca viaţa acelei tinere femei care deja îl ajutase foarte mult.

Kabrina încă mai insista, când Hunter îl zări pe turc.

Era exact de partea cealaltă a torentului şi ieşea din spatele pâlcului de chiparoşi. Era atât de ocupat să nu se facă văzut, încât nici măcar nu privea în faţă!

Kabrina îl văzu pe Hunter apucând Beretta cu amortizor şi se

opri brusc în mijlocul unei fraze. Acest lucru păru să-l surprindă pe turc, căci el ridică brusc capul, exact la timp ca să primească un glonţ de 9 mm între ochi. Glonţul îi traversă capul dintr-o parte în cealaltă, smulgând în trecere partea superioară a cutiei craniene, care sări în aer.

Kabrina căzu în genunchi, fără să scoată vreun sunet.

Hunter făcu un pas mare peste râu şi îngenunche rapid lângă cadavru, păstrându-şi, totuşi, atenţia sporită. Luă arma Kalaşnikov şi scoase repede încărcătorul. Apoi se ridică şi reveni lângă Kabrina.

Fata făcea faţă situaţiei: era palidă, temură puţin, dar îşi păstrase sângele rece. Hunter îi întinse mâna ca să o ajute să se ridice. Atunci, îl văzu pe Hook care era căţărat pe o movilă mică, în apropierea casei. Tânărul turc îi făcea semn să privească în fundul văii. Hunter şi Kabrina îl ajunseră în grabă şi descoperiră în vale, acolo unde drumul se întindea de-a lungul râului, doisprezece oameni înarmaţi, care se aflau lângă doua jeep-uri şi un Land Rover.

Toţi purtau aceeaşi uniformă de soldat ca şi cei ce formaseră trupa din convoiul lui Hook.

Fără îndoială că aici îşi băgase diavolul coada. Hunter îi privi pe micul turc şi pe tânăra femeie: erau doi inocenţi care, brusc, se aflau prinşi în acest dublu tir încrucişat, pentru că îi oferiseră ajutor atunci când avusese nevoie.

OK, era inutil acum să se înduioşeze de inevitabil. Venise timpul să treacă la atac.

CAPITOLUL XVII

Sirhan Takim avea să-i dovedească acestui Paradine, acestui eretic periculos ca o cobră, că se înşelase amarnic făcându-l laş. Takim nu era laş şi nici imbecil.

Bineînţeles, tot ceea ce poseda în viaţă dobândise în detrimentul celorlalţi. Până la urmă, asta era legea lumii; singurii care supravieţuiau erau cei care se adaptau bine, inversul fiind la fel de valabil: inadaptaţii mureau. Takim nu le va plânge de milă. Râdea de ei, pentru că el făcea parte din categoria supravieţuitorilor.

Îşi petrecuse copilăria în cartierele mărginaşe ale Ankarei. Nu-şi cunoscuse niciodată tatăl. În privinţa mamei sale aceasta dispăruse când el încă nu ştia să meargă. Însă Takim învăţase repede să întoarcă în propriul avantaj mizeria din jurul său şi începuse să se hrănească cu sărăcia altora.

Astfel, făcuse progrese rapide: începuse prin a cerşi. Trecuse apoi foarte repede la jaf armat, furt calificat şi, în sfârşit, la spargeri.

Prima sa victimă o omorâse la unsprezece ani: era un bătrân pe care îl doborâse pe la spate cu un baston de cauciuc ca să-i fure punga cu bani. Aceasta conţinea cinci sute de lire turceşti, echivalentul a douăzeci de dolari.

Adolescent fiind, trecuse deja drept maestru în arta violenţei. Se alăturase atunci unui grup de „bluzoane negre”, nişte criminali care se intitulau Armata Stângii Revoluţionare.

În ceea ce-l privea pe Takim, el nu avea nimic de-a face cu politica, dar era fericit că găsise nişte colegi care, şi ei, trăiau din violenţă şi brutalitate. Cum era destul de înzestrat, reuşise să urce repede scara ierarhiei acestor rebuturi ale umanităţii. Ajunsese, deci, brusc în posesia a tot ceea ce viaţa îi refuzase până atunci: mânca până se sătura, avea un acoperiş, haine, bani şi, mai ales, putere! Puterea care permite oprimarea celorlalţi!

Takim se autointitulase colonel. Iar când va lua puterea la Ankara, intenţiona să-şi spună general.

Da, colonelul Takim avea în faţă un viitor plin de promisiuni, pe care, de altfel, le merita.

Era, totuşi, ceva care îl împiedica: acest nemernic eretic îmbrăcat în negru, aflat acolo sus, în cabană.

Takim nu va permite unei persoane să împiedice cursul gloriosului său destin. Nimeni şi nimic nu îi va lua gloria la care visa dintotdeauna şi de care putea profita la maximum atunci când va lua puterea la Ankara. Takim nu era un laş. Takim era un om puternic!

Cu toate acestea, pentru un moment, el se gândi cu teamă la santinela pe care o trimisese în recunoaştere, acolo sus, lângă colibă. Ucigaşul ar fi trebuit deja să se fi întors, altfel Takim ar fi auzit împuşcături... Până la urmă, de ce să-şi facă griji? Soldatul va fi fără îndoială prudent. Iar prudenţa, pentru Takim, avea virtuţi inefabile.

De fapt, nu prudenţa fusese aceea care îl împingea să-şi trimită oamenii la război în locul său? Iar acest lucru i-a salvat viaţa de mai multe ori.

Takim îşi alungă gândurile din minte. Un singur lucru conta acum: moartea acelui nemernic.

Căci acel diavol în negru apărut de nicăieri avea să moară. Altfel, Takim va fi cel care va muri. Viitorul general era la fel de sigur de acest lucru ca de credinţa sa în Mahomed.

*

* *

Din punct de vedere tactic, se impunea o strategie defensivă. Hunter era conştient de acest lucru. Coliba din piatră putea suporta aproape orice tip de atac, mai puţini bineînţeles, un asalt direct cu grenade. În plus, ca să atace, teroriştii erau nevoiţi să înainteze descoperiţi, aproape doua sute de metri, şi pe un teren în pantă.

Numai că existau oameni nevinovaţi în acea cabană: trei femei a căror singură crimă fusese că-i veniseră în ajutor atunci când el avusese nevoie. Şi, dintr-odată, acest război, căpătase o nouă dimensiune. Asta nu însemna că miza misiunii se schimbase: era în continuare vorba de distrugerea unei cantităţi enorme de heroină care se pregătea sa otrăvească o bună parte a societăţii americane. Şi mai era vorba şi de evitarea unei crize mondiale. Însă o nouă responsabilitate îi revenea acum lui Hunter: aceea a nevinovaţilor. Ştia foarte bine ce urma să li se întâmple, dacă nu oprea teroriştii, acolo jos, lângă râu. Kabrina, mama şi bunica ei vor cunoaşte o soartă atât de crudă, pentru care moartea, când în sfârşit va veni, va fi o adevărată eliberare.

Însă Hunter nu va lăsa lucrurile să ajungă până acolo.

Aşează cele trei femei pe o bancă, în fundul colibei, cât mai departe posibil de uşă. Kabrina explică mamei şi bunicii sale că

nu aveau voie să se mişte deloc, iar cele două femei în vârstă dădură din cap în sens afirmativ, cu aceeaşi expresie impasibilă.

Hunter ştia că avea un uşor avantaj: soldaţii din vale nu vor trece la atac imediat; ei vor aştepta mai întâi întoarcerea spionului trimis, sau cel puţin zgomotul unei împuşcături care să le indice faptul că jocurile fuseseră făcute, acolo sus, iar duşmanul, exterminat. Verifică încărcătorul armei AK-47 luate de la turc. Era plin. Apoi îl puse la loc în armă. Celelalte arme ale sale erau gata să intre în acţiune. Scoase o grenadă explozivă dintr-unul din buzunarele combinezonului său şi o puse în arma M-203.

În acel moment, Hook ţâşni în spatele lui, înarmat cu un AK-47, care îi aparţinuse Kabrinei.

— Vrea să lupte alături de tine, explică tânăra. Spune că nu-i este teamă şi că nu-i un laş.

Hunter ştia foarte bine că aşa este. Tânărul turc era fericit să găsească, în sfârşit, o cauză dreaptă de apărat şi îi cerea lui Hunter să-i ofere această şansă. Şansa să dovedească faptul că era un om.

Ei bine, de acord, Hunter îi va da această şansă. Oricum, jocul devenea prea strâns şi nu putea să renunţe la Hook, dacă voia să asigure securitatea celor trei femei.

— Spune-i să rămână aici, îi explică Hunter Kabrinei. Va trebui să vă apere şi să vă protejeze, orice s-ar întâmpla.

— Iar tu ce vei face?

Hunter se ridică, agăţă Ingram-ul de curea, îşi verifică armele din dotare şi apucă arma M-16.

— Le voi oferi luptă la domiciliu, zise el, indiferent. O luptă care îi va face să-şi scuipe toţi dinţii.

*

* *

Santinela nu avu timp să înţeleagă ce i se întâmplase: ea făcea de pază în faţa jeep-ului ce transporta mitraliera cea mare de calibrul 50, montată pe trepied, când brusc un glonţ de 9 mm îl lovi în cap, fără să scoată vreun sunet: o mică favoare a Berettei echipată cu amortizor.

Cei doi soldaţi care manevrau mitraliera priviră în mod stupid spre camaradul lor, a cărei faţă se transformă brusc într-un terci roşiatic şi dezgustător.

Un al doilea glonţ, la fel de precis, îl nimeri pe unul dintre e ei doi soldaţi în tâmplă, iar sângele ţâşni cu forţă, împroşcându-l pe colegul lui care încerca zadarnic să rotească mitralieră cea grea.

În sfârşit, Beretta lovi a treia oară, iar ultimul soldat se văzu cu gâtul larg deschis.

Hunter trase apoi mai multe alice în cele două pneuri din faţă ale maşinii şi se întoarse: pe colină, cei zece oameni – restul trupei – avansau în linie spre coliba de piatră. Se aflau la aproximativ cincizeci de metri de ea. În pofida distanţei, Hunter reperă o beretă roşie şi îl recunoscu imediat pe şeful convoiului pe care îl atacase câteva ore mai devreme. Era unul dintre cei doi care scăpaseră, fără să-l numărăm şi pe Hook.

Jocul devenea din ce în ce mai strâns. Hunter nu avea de ales, trebuia să atace din spate. Fiecare secundă conta, fiecare metru pierdut risca să ducă la evenimente dureroase. Se târa prin iarbă ca să ajungă din urmă duşmanul, când unul dintre soldaţi, mânat fără îndoială de un vag instinct de luptă, se întoarse ca să verifice spatele. Hunter îl remarcase deja: era un tip mai bine făcut decât ceilalţi, iar în locul uniformei de soldat, purta un combinezon verde de camuflaj.

Tipul dădu un ordin. Imediat, soldaţii se opriră, conştienţi de existenţa unui pericol.

Fără să piardă vreo secundă, Hunter se ghemui, puse la umăr arma M-203 şi aruncă grenada explozivă exact la înălţimea liniei de atac.

Pasărea de foc abia îşi atinse ţinta, că Hunter ajunsese deja la Land Rover-ul abandonat de terorişti la jumătatea pantei. Urcă la volan, demară şi porni vehiculul înainte spre colină. Atinse imediat locul în care grenada explodase: fumul începea să se răspândească şi trei cadavre zăceau întinse pe iarbă: unul era decapitat, altul avea plămânii scoşi afară. Din al treilea nu mai rămăseseră decât resturi dezgustătoare împrăştiate pe o rază de câţiva metri.

Un turc cu arma în mână se ivi brusc în stânga lui Hunter. Exterminatorul apăsă cu putere pe acceleraţie şi vehiculul lovi omul în plină fugă. Hunter auzi zgomotul surd al craniului zdrobit de pneurile groase ale maşinii.

Viră apoi la dreapta şi acceleră din nou. Un glonţ traversă alunei parbrizul şi, pe direcţia sa, îi atinse uşor umărul drept. Imediat, Hunter apucă Ingram-ul şi deschise portiera din dreapta ca să o folosească drept scut.

Soldatul turc continua să tragă în maşină, încercând să nimerească silueta cea mare, îmbrăcată în negru, care se afla la volan. Aproape că reuşise, când un glonţ al Ingram-ului îi despică pieptul.

Exact în acel moment, Land Rover-ul „sughiţă”, apoi amuţi, în timp ce un jet de vapori ţâşnea din radiatorul perforat. Hunter sări la pământ, rămânând în continuare în spatele maşinii.

Atacul părea să potolească puţin ardoarea teroriştilor, dar mai erau încă cinci, cu omul îmbrăcat în combinezonul de camuflaj. Toţi se aflau acum foarte aproape de cabană. Prea aproape ca Hunter să încerce un nou atac cu grenada.

Totuşi, pe undeva, mintea sa înregistra că şeful cu beretă roşie dispăruse. Îl va găsi mai târziu, căci Hunter trebuia acum sa atace. Era singura posibilitate de a apăra femeile. Se pregătea să sară din spatele maşinii care îi servea drept acoperire, când se auzi zgomotul unui AK-47. Ridicându-se puţin în sus, Hunter îl văzu pe Hook, în faţa uşii colibei, care tocmai terminase de golit cele treizeci şi două de gloanţe ale încărcătorului în grupul de cinci ucigaşi care se aflau lângă cabană.

O secundă după aceea, tânărul turc ţâşni în spatele pâlcului de chiparoşi, ca să fie astfel acoperit. La doi paşi de ţintă, un glonţ îl aruncă la pământ.

Hunter nu avea timp să se ducă să-l salveze. Secundele erau numărate.

Contraofensiva brutală a lui Hook se soldase cu moartea a tei soldaţi. Al patrulea primi o rafală de Ingram în plină fugă, iar capul îi fu smuls brusc de pe umeri. Acum, Hunter atacă panta în viteză. La aproximativ douăzeci de metri de cabană, cadavrele sângerânde şi ciopârţite zăceau pe jos. Puţin mai departe, Hook se afla la pământ, inert.

Mai la dreapta, la mai puţin de zece metri, ucigaşul în combinezon de camuflaj se afla în faţa lui Hunter, cu un AK-47 într-o mână şi un încărcător nou în cealaltă.

— Lasă arma jos! strigă Hunter spre el.

Ucigaşul ridică privirea, iar americanul citi în ochii lui nu numai un fanatism nemăsurat, caracteristic teroriştilor, ci şi o sete de sânge, o dorinţă de a ucide, pe care nimeni nu va şti s-o potolească.

Apoi, soldatul lăsă jos Kalaşnikov-ul, ca să apuce pistolul automat de calibrul 45 pe care îl avea la brâu. Însă marele Automag ripostă brusc, aruncând două sute patruzeci de alice în faţa malacului. Iar eternitatea se deschise larg pentru mercenarul pe nume Karel.

Mai rămânea comandantul turc cu beretă roşie.

Grăbindu-se să ajungă la colibă, Hunter îşi spunea că poate şeful terorist fugise să se adăpostească, în timp ce oamenii lui se

luptau. El arătase deja, în timpul atacului asupra convoiului, că ştia cum să procedeze când era vorba să scape...

Cu o lovitură brutală de picior, Hunter deschise uşa colibei şi se lipi de perete. Apoi înaintă în cameră.

Cele două femei în vârstă ridicară capul, şi, pentru prima oară, Hunter citi în privirea lor o adevărată emoţie: expresia unui sentiment de frică, de panică.

Dar nici urmă de şeful turc.

Şi nici urmă de Kabrina.

Întorcându-se spre uşă, Hunter auzi un zgomot de motor în josul văii. Ieşi afară şi zări lângă râu al doilea jeep care se depărta. El era deja departe, însă îl recunoscu pe şeful turc instalat la volan, precum şi o siluetă, îmbrăcată cu o cămaşă largă de culoare albă, cu un păr lung, ghemuită pe bancheta din spate.

CAPITOLUL XVIII

— Omoar-o! ordonă Paradine.

— Ce?

— Am zis: omorâţi această femeie. Ea trebuie să plătească pentru viaţa lui Karel!

— Eu nu cred că...

— N-ai ce să crezi! îl întrerupse cu sălbăticie Paradine. Vreau să-l răzbun pe Karel. Ori va muri ea, ori vei muri tu.

Takim încruntă sprâncenele. Se simţea ciudat de calm şi era uimit de asta. Nu, acest eretic blond nu îl intimida deloc. Totuşi, colonelul Takim se întorsese singur şi cu mâinile goale din expediţia sa împotriva diavolului îmbrăcat în negru. Pierduse doisprezece oameni. Dar ce importanţă avea moartea a doisprezece indivizi, când alte mii îşi aşteptau şansa, în periferiile Ankarei? Takim ştia foarte bine să exploateze mizeria şi disperarea...

Da, Takim era singurul supravieţuitor al acelei expediţii eşuate şi vedea în asta o dovadă în plus că Allah avea o afecţiune specială pentru el. Iată de ce nu-i păsa de Paradine şi de ţipetele pe care le scotea. Ridică nişte ochi calmi şi reci spre omul cu ochelari negri, care răcnea cu o voce plină de ură:

— Eşti vinovat de moartea lui Karel, Takim. Aş spune chiar că eşti asasinul lui. Karel era un soldat adevărat, nu un nemernic şi un încrezut ca tine.

Takim nu făcu nici o mişcare în timpul acestor insulte. Aflată lângă uşa barăcii, ultima gardă de corp a lui Paradine observa scena cu un aer nepăsător.

— Omoar-o! izbucni din nou Paradine, dând cu pumnul în masă. Omoar-o, altfel jur în faţa lui Dumnezeu că am să te ucid cu propriile mele mâini.

Takim înghiţi în sec ca să-şi dreagă glasul. De ce să ucidă acea fată, când existau atâtea metode mult mai agreabile? În timpul întoarcerii spre tabără, avusese suficient timp să contemple sânii ei tari, pe sub bluză, şi curba suplă a şoldurilor ei. La un moment dat, chiar oprise maşina şi îi ordonase fetei să-şi ridice fusta ca să-i arate picioarele. Ea îl înjurase, indignată, însă el se excitase şi mai rău. Imediat ce acest Paradine va înceta să mai răcnească, Takim intenţiona să verifice el însuşi dacă, aşa cum se spunea, femeile kurde aveau sângele fierbinte.

El se ridică, îşi sprijini mâinile pe birou şi îl fixă pe Paradine cu o privire rece.

— Eu sunt cel care comandă această bază, Paradine, zise el, indiferent. Vei avea timp să înţelegi asta. Tu nu eşti aici decât în calitate de consilier. Aşa că ascultă-mă bine. Îmi pare sincer rău că ai pierdut unul dintre oamenii tăi. Dar, ţinând cont de situaţie, era inevitabil. Acum, nu mai putem întoarce lucrurile; este inutil să te mai lamentezi. Trebuie să ne unim eforturile ca să salvăm operaţiunea. Ăsta este obiectivul nostru prioritar, în slujba căruia, va trebui să ne consacrăm amândoi.

— Sunt de acord, răspunse Paradine cu o voce dură. În acelaşi timp, trebuie să înţelegi, Takim, că prietenilor tăi ruşi le-ar plăcea să te vadă reuşind, iar eu sunt aici ca să-i asigur de acest lucru. Dar nu lucrez pentru tine; deocamdată, mă aflu exclusiv în serviciul lor. Aşa că, să ne înţelegem şi să luptăm împreună împotriva duşmanului comun, dar te sfătuiesc să nu mă faci să regret alianţa mea provizorie cu tine.

Ameninţarea era clară. Cu toate acestea, Takim ridică scârbit mâna în aer. Nu îi mai era frică de Paradine. Totuşi, el reluă pe acelaşi ton dur:

— Imprudenţa ta este de neiertat! Fugind aşa cum ai făcut-o, ai fi putut să atragi duşmanul până la baza noastră!

— Nu, zise indiferent Takim. Nu putea să mă urmărească, fiindcă cele două vehicule nu mai erau bune de nimic. Nu sunt deloc un imbecil, adăugă el.

— Iar micul turc, Hook?

— E mort, zise Takim cu răceală. Chiar eu l-am ucis.

Minciuna îi venise într-un mod cât se poate de natural pe buze. Apoi reluă, sigur pe el:

— Omul în negru nu mai este periculos.

Paradine îl privi îndelung, cu răceală.

— Nu va mai fi periculos atunci când va fi mort, nu înainte. Iar eu vreau să-i ţin în mâini capul. Tu nu-l cunoşti pe acest om, Takim. Eu, da.

Vocea sa răguşi brusc, şi Takim simţi un fior rece cum îi străbate şira spinării.

— Acest om, reluă Paradine, este moartea întruchipată. Dar e făcut şi el din carne, sânge, oase, şi un glonţ în craniu îi va transforma creierul în terci, ca oricărei fiinţe umane. Eu sunt cel care îi va trage acest glonţ, Takim, adăugă el foarte calm, mângâind mânerul Luger-ului, aflat sub pelerină.

— Să revenim la operaţiune, zise Takim. Ce facem cu

stocurile?

— Vom începe să le expediem imediat. Primele două camioane sunt deja aproape încărcate. Formează un batalion de douăzeci de soldaţi care să le escorteze. De data asta, nu mai vreau nici o greşeală. Am pierdut deja aproape patruzeci de oameni, mai multe vehicule şi anumite piese de bază din armamentul nostru greu. Cred că e suficient, nu?

Takim nu luă în seamă sarcasmul, şi Paradine reluă:

— Ocupă-te şi de cei doi armeni. Trebuie să părăsească baza cât mai repede. Tabăra nu mai este sigură, iar aceşti oameni riscă să ne fie foarte utili dacă lucrurile nu vor merge în direcţia cea bună. În privinţa fetei, lichideaz-o cât mai repede. Mă întreb ce idee nebună te-a făcut să o aduci aici!

— Gândeşte-te puţin, răspunse cu răceală Takim. Fata poate să ne fie de mare ajutor. În primul rând, o avem ostatică; în cazul în care nu vom reuşi, o putem schimba pentru unul dintre ai noştri, sau ameninţăm că o ucidem, dacă vom fi nevoiţi să negociem.

Takim se opri, zâmbi cu subînţeles şi adăugă:

— Am putea să punem la cale un mic scenariu, ca să facem să se creadă că cei doi armeni ai tăi au ucis-o. Ţi-ar plăcea, nu?

— Continuă! zise Paradine.

— În sfârşit, ea ştie mai multe despre acest om în negru şi sigur o să ne dea unele informaţii despre ce ştie el sau ce planuri are. Sunt convins că fata este o sursă de informaţii foarte valabilă, cu condiţia, bineînţeles, să ştim cum s-o întrebăm. Iar de acest lucru, adăugă el zâmbind, mă voi ocupa chiar eu.

— Foarte bine, zise Paradine. Aştept raportul tău.

Takim salută uşor din cap şi întoarse spatele.

*

* *

Hagen, cu ochii pe fereastra colibei, observase fără să înţeleagă scena de afară: nişte soldaţi încărcau în grabă nişte lăzi în două camioane ale căror scaune din spate fuseseră demontate. La un moment dat, unui om îi căzu o ladă, iar cel care se numea colonelul Takim, înnebunit, începu să-l înjure.

Hagen se întoarse: era timpul să-l trezească pe Adamian ca să-i povestească ce văzuse. Mai întâi, de fata pe care Takim o adusese cu el în tabără. Apoi expresia feţei şefului terorist la întoarcere: o expresie în care se amestecau frica, furia, dar şi uşurare şi o anumită satisfacţie. Takim se întorsese din expediţie singur cu fata. Aşadar, din două, una: fie îşi părăsise trupa, fie

oamenii lui muriseră în luptă. Evident că a doua ipoteză era cea mai seducătoare, chiar dacă lupta avusese loc împotriva bărbatului îmbrăcat în negru...

Brusc, uşa barăcii se deschise cu violenţă şi Adamian sări în picioare, trezindu-se instantaneu.

Trei gărzi intrară ca să-i scoată fără menajamente afară pe cei doi prizonieri, fără să le lase timp să scoată vreun cuvânt.

Hagen simţi cum inima începe să-i bată cu putere: urma să părăsească tabăra! Dacă cineva îi căuta, Adamian şi el vor fi şi mai greu de găsit!

*

* *

Din uşa colibei din lemn care îi servea drept cartier general, Paradine îi urmărea cu privirea pe cei doi bărbaţi care erau împinşi cu brutalitate spre camioane. Brusc, cel mai mare, Adamian, se smulse din mâna paznicului său, îl privi drept în ochi, apoi continuă să meargă singur.

În spatele celei de-al doilea camion, Takim superviza încărcarea lăzilor. Supervizare era, de fapt, prea mult spus, căci pseudo-colonelul turc se mulţumea să gesticuleze în mijlocul oamenilor săi, dând nişte ordine brambura, înjurându-i pe cei care se înghesuiau. „Ăsta este un cretin îngâmfat”, gândea Paradine. Dar şi periculos, şi rău: avea viclenia tuturor laşilor, un simţ moral similar unei prostituate şi un instinct de supravieţuire dublat de o megalomanie uluitoare.

Da, un individ periculos, dar deloc indispensabil în cele din urmă. Operaţiunea opiului era aproape terminată. Nu va fi deloc dificil un înlocuitor în fruntea Armatei de Eliberare a Poporului Turc.

Înăuntru, ultima gardă de corp ungea chiulasa Kalaşnikov-ului. El ridică privirea văzându-l pe Paradine intrând în cameră.

— Cred, Tor, zise Paradine, că, atunci când opiul va părăsi tabăra, Takim nu ne va mai fi de mare folos.

Tor îşi întreba stăpânul din priviri.

— Da, reluă Paradine, când ultimele lăzi vor trece pragul porţii, omoară-l. Fă-o în linişte. Nu e nevoie să ştie nimeni. Şi nu vreau să ştiu detaliile.

CAPITOLUL XIX

Când Hunter ajunse la coliba din piatră, Hook vorbea cu o voce foarte blândă mamei şi bunicii Kabrinei. Văzându-l pe Hunter intrând, făcu un semn din cap.

Tânărul turc era palid şi tremura puţin. Avusese probabil o uşoară comoţie cerebrală, însă avusese multă baftă. Glonţul lui Karel lăsase o dâră adâncă, de-a lungul tâmplei sale drepte, iar osul alburiu se vedea foarte clar. Dacă lovea la câţiva milimetri mai încolo, glonţul de oţel i-ar fi spulberat pur şi simplu creierul.

Hunter scoase dintr-un buzunar o mică trusă de farmacie şi curăţă rana, după care o acoperi cu un pansament impregnat cu antibiotic.

După aceea se ocupă de cicatricea sa de la umăr, pe care o dezinfectă cu grijă cu alcool.

Apoi ieşi afară. Examină mai întâi Land Rover-ul. Era acolo unde îl lăsase, la jumătatea pantei, într-o stare jalnică. Gloanţele mitralierelor transformaseră motorul maşinii într-o strecurătoare.

În schimb, în vâlcea, jeep-ul ce transporta mitraliera cea mare părea în stare bună. Hunter alergă spre el ca să-l examineze de aproape. Bineînţeles, cele două pneuri din faţă fuseseră sparte de gloanţele Berettei. Dar, în graba sa de a fugi cu Kabrina, şefului terorist nici măcar nu-i trecuse prin cap să distrugă cu grenada autovehiculul şi preţioasa sa încărcătură.

Căci mitraliera din spate era o adevărată bijuterie: o Goriunov S.G.M., montată pe trepied, ultima versiune a unei arme redutabile pe care ruşii o inauguraseră în timpul celui de-al doilea război mondial: S.G. 43. Era o mitralieră capabilă să tragă şase sute cincizeci de gloanţe pe minut, fiecare având o viteză de impact de nouă sute de metri pe secundă. Nu era deloc rău! Goriunov era de altfel „nestemata” armelor uşoare sovietice. Ea se încărca cu o bandă de două sute cincizeci de cartuşe. Şi existau mai multe bande de schimb, în spatele jeep-ului...

Lui Hunter îi luă mai puţin de o oră să repare pneurile sparte, graţie unei mici truse găsite sub scaunul şoferului. Verifică apoi starea de funcţionare a comenzilor: totul părea normal. Apoi măsură benzina din rezervor. Acesta era pe jumătate plin.

După aceea, urcă în viteză până la colibă. Hook vorbea în continuare cu cele două femei în vârstă, iar Hunter înţelese că el încerca să liniştească femeile, explicându-le fără îndoială că

acest om îmbrăcat în negru o va aduce înapoi pe Kabrina. Cu toate acestea, femeile aruncară spre Hunter nişte priviri acuzatoare.

Cu câteva ore înainte de sosirea lui, ele trăiau în tihnă, aşteptând întoarcerea bărbaţilor lor acasă. Apoi, brusc, împrejurimile casei lor se transformaseră într-un adevărat măcel, iar unicul lor copil fusese răpit.

Un moment, Hunter simţi cum creşte în el o imensă revoltă pentru aceşti inocenţi care plăteau acum preţul războiului său. Apoi imaginea Kabrinei îi trecu repede prin minte: măcar să nu-i fi făcut nemernicii ăia vreun rău! Altfel, îi va trimite pe toţi în infern – un infern uman, unde vor răsuna numai ţipetele şi gemetele lor, până ce, la capătul suferinţelor, vor implora propria moarte.

Hook se ridică, se clătină puţin şi îşi reţinu cu dificultate o grimasă de durere. Reuşi, totuşi, să stea drept, puse Kalaşnikov-ul Kabrinei în bandulieră şi adresă câteva cuvinte de adio celor două femei.

Cu viaţa Kabrinei în joc, Hunter nu se mai putea lipsi de ajutorul tânărului turc, chiar dacă era rănit. El singur putea să-l conducă până la tabăra teroristă. Iar timpul trecea în defavoarea sa.

Exterminatorul îşi adună apoi armele, după care făcu un semn amical spre cele două femei. În faţa privirilor lor pline de reproşuri, el zise cu o voce calmă, foarte sigur pe el:

— O voi aduce înapoi.

Mama Kabrinei dădu din cap, ca şi cum ar fi înţeles.

Afară, Hook făcea nişte gesturi nerăbdătoare ca să-l ajungă pe Hunter şi să-l urmeze apoi până la jeep. Sosise timpul să pornească la drum.

Şi era timpul să-şi plătească datoriile: Hunter avea o datorie imensă faţă de Kabrina şi faţă de acest tânăr turc care brusc, în câteva ore, devenise un bărbat.

El zâmbi uşor şi-l urmă pe Hook spre vale.

CAPITOLUL XX

Hunter şi Hook mergeau deja de mult timp. Parcurseseră aproape o sută de kilometri, iar acum se aflau în regiunea munţilor înalţi de deasupra fluviului Kara. Reuşiseră de bine de rău să se înţeleagă prin gesturi, dar Hook era epuizat de drum, un drum desfundat de topirea zăpezii pe care jeep-ul mergea cu greutate.

În sfârşit, tânărul turc îi arătă lui Hunter un drum care urca la dreapta spre un munte înalt. Americanul înţelese atunci că se aflau pe drumul de acces spre tabără.

Ziua era pe terminate. Mai era mai puţin de o oră până la căderea serii.

Vârful muntelui se ridica la o mie cinci sute de metri deasupra lor. După schiţa lui Hook, mina trebuia să fie la cinci sute de metri sub vârf, pe celălalt versant, a cărei pantă era mai abruptă. De aici, flancul muntelui se ridica practic la patruzeci de grade şi drumul nu era decât o succesiune de serpentine foarte strânse, care se etajau de-a lungul acestui perete aproape vertical.

Hook moţăia, iar Hunter se întrebă cu îngrijorare dacă va rezista. Jeep-ul se zdruncina violent pe panta abruptă, iar motorul începuse să se încingă.

Exterminatorul era la jumătatea pantei când hotărî să se oprească, pentru a examina terenul. Scoase un binoclu cu infraroşii dintr-un din buzunar al combinezonului şi coborî din maşină. De acolo, vedea tot flancul muntelui, deasupra lui, şi drumul care se etaja în lungi benzi paralele, cu câte un viraj strâns la fiecare extremitate a versantului, adică aproape la fiecare trei sute de metri.

Da, făcuse foarte bine că se oprise. La trei viraje deasupra lui, două camioane mari coborau încet pe drumul îngust. După câte se putea observa, şoferii nu erau deloc în apele lor.

Drumul era larg cât să permită jeep-ului să se întoarcă, însă asta ar fi durat prea mult timp. În privinţa camioanelor, era inutil să te gândeşti să le manevrezi pe un asemenea drum. Jeep-ul se afla, practic, la douăzeci de metri de ieşirea din virajul următor. Aceasta era ambuscada ideală; cu atât mai mult cu cât şoferii camioanelor, ocupaţi cu manevrarea autovehiculelor grele, nu se gândeau să privească în jos.

Hunter putea să se folosească din plin de efectul-surpriză!

Şoferul camionului din frunte nu va vedea jeep-ul înainte de a ajunge, pur şi simplu, peste el, la ieşirea din curbă.

Era timpul să lovească: să lovească dur şi să continue, căci obiectivul final era tabăra şi apoi şi acea femeie nevinovată, care risca să moară din cauza lui Bob Hunter. O viaţă pe care Exterminatorul nu era pregătit să o sacrifice!

Primul camion intră în curbă în mai puţin de un minut. Hook, care îşi revenise brusc din toropeală, fugi în spatele jeep-ului ca să introducă prima bandă de cartuşe în Goriunov. Câteva secunde mai târziu, el îi făcea semn lui Hunter că era pregătit.

Americanul abia avusese timp să apuce arma M-16/203 şi să ia poziţie lângă jeep, că primul camion frână cu precauţie la ieşirea din viraj. Şoferul lui era cu mâinile pe volan, străduindu-se să păstreze controlul maşinii. Văzu jeep-ul înarmat şi omul în negru când era la cincisprezece metri de ei, iar Hunter reuşise să introducă în arma M-203 o grenadă explozivă.

Soldatul de la volan ridică privirea şi făcu ochii mari. Apăsă cu toată forţa pe frână şi camionul patină în noroi. Nu se oprise când grenada îl lovi în partea din faţă, care se ridică de la pământ, înainte de a se răsturna în prăpastie, la marginea drumului. În acest timp, se auzeau ţipete de oameni înfricoşaţi.

O secundă după aceea, rezervorul de benzină, aflat în spate, explodă, şi ceea ce mai rămăsese din maşină se înclină într-o parte, după care căzu în prăpastie. Zgomotul fierului rupt şi al tablelor smulse acoperea ţipetele şi gemetele ocupanţilor.

Al doilea camion tocmai se opri de-a latul drumului, exact în locul în care dispăruse primul. Împins de un ciudat instinct de luptă, Hunter aruncă o privire înăuntrul acestuia, cu ajutorul unui binoclu cu infraroşii.

Bun instinct, da, căci îl recunoscu imediat pe Marko Adamian care se uita pe una dintre ferestrele din spate.

Hook întâmpina camionul cu rafale de mitralieră, iar caroseria acestuia se transformă repede într-o sită.

— Opreşte-te! strigă Hunter, făcându-i semn cu braţul stâng.

Mitraliera se opri imediat. Uşa laterală a camionului păru că sare din balamale şi trei turci ţâşniră din el. O rafală a mitralierei îi reduse la tăcere înainte ca ei să atingă solul.

Hunter aruncă apoi o grenadă fumigenă în faţa carcasei dezmembrate, după care plonjă lateral, în mărăcini. Ghidându-se după ţipetele oamenilor blocaţi în interior, ajunse imediat în spatele vehiculului. O uşă tocmai se deschise. Hunter se ghemui sub maşină, gata să intre în acţiune şi, aruncând o privire. Îl văzu

sărind din camion pe Marko Adamian, înarmat cu un Kalaşnikov. Americanul sări în viteză jos, urmat imediat de Richard Hagen, care era mai puţin combativ.

Hunter se ridică şi, instinctiv, Adamian îndreptă arma spre el, apoi o lăsă în jos, aproape imediat.

— Mulţumesc, Dumnezeule! exclamă el.

Însă Hunter ştia că era încă prea devreme ca să mulţumească, oricui ar fi făcut-o. Un turc tocmai apăru în dreptul uşii. Un glonţ de 5.56 mm îl trimise cu brutalitate înapoi, în interiorul camionului. Zgomotul armei lui Hunter era acoperit în întregime de cel al mitralierei Goriunov, care continua cu conştiinciozitate să ciuruiască maşina.

Hunter se întoarse spre cei doi americani şi le făcu semn să se arunce în mărăcini. Apoi, cu o rapiditate nemaivăzută, scoase o nouă grenadă şi o aruncă în epava de unde se auzeau încă ţipete, în ciuda tirului fără oprire al lui Hook.

Încărcătura explozibilă plecă cu un vuiet surd şi lugubru. O secundă după aceea, benzina răspândită aproape peste tot luă foc. Brusc, cerul deveni portocaliu, în timp ce bucăţi de metal calcinat şi resturi de corpuri dezmembrate săreau în aer.

Hunter aşteptă să se termine ploaia de resturi umane ca să arunce o privire pe drum.

Din al doilea camion nu mai rămăsese decât şasiul, pe care flăcări leneşe continuau să-l mistuie, peste tot pe unde mai rămăsese puţină benzină.

Hook lăsă în jos ţeava mitralierei şi ridică o mână, în semn de victorie. Hunter îi făcu şi el un semn cu mâna, zâmbindu-i. Apoi se întoarse. Adamian şi Hagen ieşeau cu grijă din desişul care le folosise drept ascunzătoare. La prima vedere, păreau a fi întregi.

Dar Hunter avea acum altceva în cap: rămânea încă o cantitate enormă de opiu brut care trebuia aruncată în aer.

Şi, mai ales, rămăsese o fată curajoasă şi generoasă, a cărei viaţă era în pericol.

*

* *

Mulţumit de el, Sirhan Takim privi cele două camioane părăsind baza. Prima încărcătură de opiu era pe drum, iar banii nu vor întârzia să apară. Erau bani care asigurau succesul revoluţiei ce îl va pune pe Takim în fruntea ţării.

Atunci, în sfârşit, va avea puterea aproape nelimitată la care visase de atâta timp. O putere graţie căreia va comanda, va subjuga şi, mai ales, se va răzbuna. Căci toţi urmau să plătească:

cei care îl umiliseră, cei care îi dăduseră ordine, cei care îl condamnaseră la o viaţă săracă. Da, toţi vor înţelege repede ce înseamnă puterea, atunci când Takim o va avea...

Şi asta nu pentru că el avea o anume aversiune pentru sărăcie, dimpotrivă. Săracii erau infinit mai uşor de supus decât bogaţii. Atunci, ei vor creşte şi se vor înmulţi, în timp ce Takim va trăi într-un lux demn de *O mie şi una de nopţi*!

Da, perspectiva era destul de plăcută, însă acum era timpul să treacă la lucru. Takim avea de îndeplinit un lucru urgent, care de altfel nu-i era deloc dezagreabil!

Un gardian stătea de pază în faţa uşii colibei în care fusese închisă femeia kurdă. Takim îi făcu semn să dispară şi aşteptă să se îndepărteze ca să scoată o legătură cu chei din buzunar. Deschise uşa, cu un zâmbet în colţul gurii.

Camera mică nu conţinea decât un pat şi o oală de noapte. Fata, aşezată pe pat, ridică brusc capul când se deschise uşa.

Ochii ei mari şi negri trădau frica, groaza, dar şi o ură intensă, mai puternică chiar decât panica.

Takim zâmbi: va trebui să îmblânzească acea muiere. Cu atât mai bine! Asta va face să dureze plăcerea. Trecuse atât de mult timp de când nu se mai culcase cu o femeie!

— Cum te cheamă? întrebă el.

— Dar pe tine? zise fata. Dacă ar fi trebuit să-ţi dau vreun nume, te-aş numi „porc mare şi urât mirositor”.

Takim făcu un pas în faţă şi o pălmui cu brutalitate de două ori. Apoi făcu un pas înapoi şi zise, cu răsuflarea puţin tăiată:

— Ascultă-mă bine. Dacă te porţi frumos cu mine, nu-ţi voi face nici un rău. Dar dacă nu te porţi frumos...

Bărbatul nu termină fraza, însă ameninţarea era clară, şi Kabrina fu străbătută de un fior.

— Acum, vorbeşte, reluă Takim. Cine este acel diavol eretic îmbrăcat în negru?

Nici un răspuns.

— De unde vine? Ce vrea? insistă Takim.

— Te va ucide.

Takim zâmbi şi răspunse:

— În locul tău, n-aş conta prea mult pe acest lucru. Nu ştie unde te afli, iar noul său camarad, Hook, e mort. Deci, el nu-l va putea conduce până aici. Chiar dacă din întâmplare va reuşi să ajungă la tabără, diavolul tău negru va da peste o sută de soldaţi înarmaţi care îi vor face o primire frumoasă. Aşa că, draga mea, eşti singură aici şi nimeni nu te mai poate ajuta. Dacă vrei să

trăieşti, ai tot interesul să fii amabilă cu mine.

— Mai bine aş fi amabilă cu un hoit, zise fata.

De data asta, Takim reuşi să se controleze. Înaintă uşor spre Kabrina şi se opri, măsurând-o din priviri, obligând-o să ridice uşor capul ca să-l privească. Atunci, el îi apucă bluza şi o trase cu violenţă. Kabrina îşi opri respiraţia, în timp ce sânii ei tari şi plini se ridicară.

Takim înjura fără să vrea. Pe Allah, această fată face cât o revoluţie! Tot corpul său era cuprins de dorinţă, dar, încă o dată, reuşi să se controleze. O va lua uşor pe această târfa şi va face să dureze plăcerea atât cât va dori şi va juisa de câte ori va vrea. După care, poate, o va înmâna celor doi locotenenţi ai lui, ca să facă şi ei la fel, în timp ce el îi va privi.

Dar, înainte de asta, ea va spune tot ştie.

Dumnezeule, fata asta era extraordinară! Fără îndoială că vă avea un oarecare regret, atunci când o va ucide...

CAPITOLUL XXI

Richard Hagen îl privea insistent pe Hunter cu nişte ochi uluiţi. Apoi începu să râdă încet, cu un râs mecanic, ca şi cum ar fi fost o reacţie nervoasă.

— *Holy shit!* zise el, oftând. Nu-i adevărat! N-aş fi crezut niciodată! Nu-i posibil, e incredibil...

— Calmează-te, îl întrerupse brusc Hunter, care nu avea chef să-l vadă pe american intrând într-o criză de isterie. Du-te şi aşează-te în jeep şi destinde-te. Eu mai am câteva lucruri de rezolvat.

— Cu ce te pot ajuta? interveni imediat Marko Adamian.

Armeanul se afla în mijlocul drumului, cu pumnii în şolduri. Costumul său kaki era rupt, plin de noroi, şi faţa încă mai avea vânătăile căpătate în urma loviturilor încasate. Dar, în ansamblu, ţinând cont de circumstanţe, lui Hunter i se păru a fi în formă.

— Ai riscat foarte mult! îi zise el.

— Nu aveam de ales, răspunse armeanul. Era singura noastră şansă. Când mitraliera a început să tragă spre noi, toţi turcii din camion au intrat în panică. Am profitat de acest lucru şi l-am făcut KO pe cel care era cel mai aproape de mine, luându-i arma. În confuzia creată, cred că nimeni nu a observat nimic, nici măcar atunci când am ieşit din camion. În cele din urmă, tu erai singurul pe care l-aş fi omorât.

— Îţi mulţumesc că te-ai abţinut, zise Hunter, sarcastic.

I se părea destul de iritantă siguranţa acestui om.

— Eu... în sfârşit, noi îţi datorăm mult, reluă Adamian.

— Mulţumirile vor avea de aşteptat, răspunse Hunter. Pentru moment, vrea să aflu unde anume este amplasată această bază. După părerea ta, teroriştii de acolo au putut auzi zgomotul exploziei?

— Nu cred. Mina se află pe celălalt versant, la aproximativ cinci kilometri. N-au putut vedea nici măcar lumina de pe cer, iar muntele care ne desparte a oprit cu siguranţă zgomotul.

— OK, zise Hunter. Acum am nevoie de o descriere cât se poate de precisă a acestui drum de acces. Şi spune-mi tot ce ştii despre bază.

Adamian îl privi stupefiat.

— Doar n-ai de gând să te duci acolo?

— Ascultă, domnule Adamian, îl întrerupse Hunter, nervos. Am

apreciat foarte mult modul în care te-ai comportat noaptea trecută, la Beverly Hills. Şi sunt convins că eşti un om bine intenţionat, chiar dacă, uneori, fanatismul dumitale te duce spre excese regretabile. Totuşi, scuză-mi brutalitatea, dar nu am venit până aici numai ca să-ţi salvez pielea.

Adamian nu păru deloc ofuscat, din contră.

— Dacă te duci acolo, te voi însoţi, zisei el. Sigur voi putea să-ţi fiu util.

— Deocamdată, am nevoie de informaţii ca să pot să arunc în aer acea mină plină cu opiu.

Brusc, Adamian nu-l mai ascultă. În timp ce vorbeau, cei doi bărbaţi ajunseră la jeep. Hagen era prăbuşit pe scaunul de lângă şofer, iar Hook era încă alături de mitralieră. Adamian avea privirea ţintuită spre tânărul turc, pe care îl privea cu o ostilitate făţişă.

— Cine este acest individ? întrebă el.

— Un prieten, răspunse Hunter. El este cel care a tras în teroriştii din camion, dându-vă astfel vouă şansa să scăpaţi.

— Dar şi el este un terorist...

— *A fost*, corectă Hunter. Acum este de-al nostru.

— Dar este un turc! zise Adamian, plin de dispreţ.

— Ascultă, zise Hunter care începuse să se cam sature, nu suntem aici în cruciadă. Acest om a lichidat doisprezece duşmani, fără să mai vorbim de o întreagă încărcătură de opiu care trebuie să reprezinte mai mult de o jumătate de milion de dolari. Acum, el este cel care ţi-a salvat viaţa. Aşa că nu mai face pe fanaticul.

Hook, la rândul său, îl privea pe Adamian cu un dispreţ evident. Era culmea! Doar n-o să participe la un duel turco-armean, când duşmanul, aflat de partea cealaltă a muntelui, se pregătea să otrăvească o bună parte a lumii libere!

— Pe femeie ai văzut-o cumva? îl întrebă Hunter pe Adamian, ca să schimbe subiectul.

— Femeie? Ce femeie?

— Am văzut-o eu, interveni Hagen, care părea că îşi mai revenise puţin.

Întorcându-se spre Adamian, adăugă:

— N-am avut timp să-ţi povestesc. Ne-au luat într-un mod atât de brutal! Bun, reluă el la adresa lui Hunter, acum, dă-mi o foaie de hârtie şi un creion.

Hunter scoase din buzunar ceea ce i se ceruse, iar Hagen făcu o schiţă a taberei, indicând locul unde se afla coliba în care

fusese aruncată Kabrina. Adamian luă apoi hârtia şi adăugă câteva detalii în plan. În mare, planul semăna cu cel trasat de Hook, însă acesta era mult mai precis.

Infiltrarea în tabără nu va fi deloc uşoară! Acum se făcuse noapte. Singura strategie posibilă era un atac de unul singur. Hunter trebuia să se infiltreze, să scoată făta şi să arunce în aer baraca.

El explică toate astea repede, celor trei bărbaţi, însă Adamian interveni imediat:

— Voi merge cu tine!

— Nu. Este rândul meu să intru în acţiune.

— Dar vei avea nevoie de ajutor! Nu uita că m-am luptat pentru ţara noastră în timpul războiului din Coreea; crede-mă, n-am stat în spatele unui birou. Iar apoi, m-ai văzut chiar şi tu, seara trecută, la Beverly Hills. Ştiu să mă lupt.

Hunter nu era convins, dar Adamian continuă, aproape implorând:

— Poate că m-am înşelat şi fără îndoială că nu am ştiut să-mi recunosc duşmanii. Însă aceşti oameni, în acea bază... i-am văzut la lucru... Sunt răul în persoană! Aşa că, mergând cu tine, voi putea să-mi răscumpăr greşelile din trecut. Lasă-mă să te ajut, te rog. Fă-o pentru mine, pentru tine şi pentru acea fată nevinovată.

Hook interveni, în stilul său caracteristic.

— Înţelegi ce spune? îl întrebă Hunter pe Adamian.

— Bineînţeles! întotdeauna este de preferat să vorbeşti limba inamicului.

Hunter ignoră remarca, iar Adamian traduse:

— El spune: „Dacă armeanul poate să te însoţească, atunci pot şi eu”.

OK. Poate că aşa trebuiau să se întâmple lucrurile. Turcul şi armeanul găsiseră, în sfârşit, ocazia să se bată cot la cot pentru o cauză nobilă şi frumoasă. Această luptă frăţească va pune oare capăt urii lor ancestrale?

Oricum, Hunter se gândea în primul rând la Kabrina; nu avea nici un drept să refuze vreun ajutor.

În acel moment, Hagen interveni în conversaţia în care, până în acel moment, nu mai luase cuvântul.

— În ceea ce mă priveşte, eu aş fugi cât mai repede de aici, însă cred că sunt singurul cu acest gând. Aşa că, dacă îmi daţi voie, vă voi însoţi orice s-ar întâmpla. Voi face tot ce îmi va sta în putere să fiu util.

— Dikran, zise serios Adamian, această luptă este şi a ta, nu uita asta!

— Oh! Taci din gură, Marko! se răsti Hagen. Să facem tot ce ne stă în putere şi să terminăm cât mai repede.

Hunter se cufundă în studiul micului plan al taberei, gândind o strategie optimă. Când totul fu limpede în mintea sa, le explică planul de luptă colegilor lui, asigurând fiecăruia dintre ei un loc şi o sarcină precisă, pe durata operaţiunii. Apoi le ceru să repete tot ce el le ordonase, ca să se asigure că pricepuseră totul.

Numai după aceea se ridică şi îi privi pe toţi trei cu o hotărâre neclintită.

Înainte! Cu puţin noroc, plecau patru şi se vor întoarce cinci. Însă lupta va fi strânsă.

CAPITOLUL XXII

Doar două santinele păzeau poarta de acces în tabără. A păzi, de fapt, era prea mult spus, căci cei doi soldaţi erau preocupaţi mai mult să observe activitatea care domnea la intrarea în mină decât să supravegheze zona de margine a taberei. În orice caz, ei nu-l simţiră pe omul îmbrăcat în negru care se mişca în întuneric, la câţiva metri de ei.

Hunter se ghemui fără zgomot lângă poartă, cu o încărcătură de explozibil plastic în mână, legată la un detonator comandat prin unde radio. Plasă pachetul la baza porţii, apoi se afundă din nou în noapte. Unul dintre soldaţi se întoarse şi încruntă sprâncenele. Apoi ridică din umeri şi reveni la poziţia iniţială.

Poarta era, de altfel, destul de rudimentară: două bucăţi de gard metalic, montate pe balamale şi legate între ele cu o sârmă groasă. Hunter ar fi putut foarte simplu s-o distrugă cu jeep-ul. Însă avea alte planuri: Voia s-o facă să sară în aer într-o explozie gigantică, provocând o panică infernală în întreaga tabără.

Exterminatorul, pentru acest asalt nocturn, îşi înnegrise faţa şi mâinile, şi în afară de combinezonul negru mai purta o pereche de încălţări din cauciuc de culoare neagră. Beretta cu amortizor şi Automag-ul se aflau ca de obicei la locul lor: la subsuoară şi la şoldul drept. Pistolul-mitralieră Ingram era suspendat în jurul gâtului cu o bandulieră. Arma M-16/203 rămăsese în jeep. Era vorba pentru moment de o penetrare în linişte, al cărei prim obiectiv era recuperarea Kabrinei.

După aceea, va putea începe adevăratul loc de artificii.

Buzunarele combinezonului negru conţineau accesoriile obişnuite de luptă: mai multe garouri din nailon, două stilete ce tăiau ca nişte brice, un întreg sortiment de grenade fumigene, incendiare, explozive şi altele, plus, bineînţeles, diverse detonatoare, un minuscul emiţător nu mai mare decât un pachet de ţigări, o lanternă de buzunar cât un stilou etc....

Hunter se lăsă învăluit de noapte şi începu să înconjoare baza pentru o mică recunoaştere. În interior, domnea o activitate febrilă. Undeva, în dreapta, un generator Diesel duduia monoton şi două mari reflectoare inundau intrarea în mină cu o lumină crudă şi alburie. Două camioane, identice cu cele pe care Hunter le distrusese puţin mai devreme, erau parcate exact în faţa minei. Mai era şi un camion cu prelată. Nişte oameni transportau

în mare grabă nişte lăzi mari, ce păreau foarte grele. Le era greu să se deplaseze repede ca să le încarce în camionul cu prelată.

Hunter numără aproape paisprezece soldaţi care se ocupau de încărcare. Apoi alţi douăzeci care îngrămădeau material în alte vehicule şi demontau corturile maro aflate lângă cele două clădiri lungi. Era clar: tabăra urma să fie ridicată.

Baza era instalată în faţa minei, pe un teren aflat într-o uşoară pantă, înconjurat în trei părţi de pereţii aproape verticali ai muntelui, care formau un fel de fortificaţie naturală, practic de nepenetrat. A patra parte, cea prin care se intra în tabără, era apărată de un gard metalic împrejmuitor.

Nu departe de cele două clădiri lungi, Hunter reperă coliba în care fuseseră ţinuţi Hagen şi Adamian. Puţin mai la stânga, se afla o alta: conform planului, acolo trebuia să se afle Kabrina.

Hunter scoase din buzunar o foarfecă mică din oţel şi se apucă de tăiat gardul. În mai puţin de un minut, decupase o breşă suficient de largă ca să-i permită să pătrundă în tabără. Puse la loc capetele gardului şi înaintă cu capul în jos în spaţiul descoperit care îl separa de colibă. Câteva clipe mai târziu, se lipi încet de peretele care forma zidul lateral.

Doi soldaţi turci păzeau uşa colibei. Hunter îi vedea destul de bine. Unul dintre ei arătă cu mâna spre interiorul cabanei şi spuse câteva cuvinte în limba turcă. Fără îndoială, era o glumă desfrânată, căci colegul său începu să râdă încet, în timp ce îşi scotea din buzunar o ţigară. Primul soldat aprinse un băţ de chibrit, protejându-l cu mâna.

Celălalt îşi apropie faţa de flacără, când brusc ceva îi smulse ţigara dintre buze.

Nu avu timp să se mire, căci garoul fin din nailon pătrunsese deja în carnea moale a gâtului său, secţionându-i vena jugulară.

Băţul pe care celălalt soldat îl ţinea în mână nu se stinsese şi stiletul lui Hunter îi secţionase gâtul dintr-o parte în alta.

Fără să mai stea pe gânduri, Hunter trase cele două cadavre lângă cabană şi le lăsă acolo.

Uşa din scândură prost fixată era încuiată. Hunter scoase Beretta cu amortizor, puse ţeava pistolului în dreptul yalei, apăsând în acelaşi timp cu toată forţa sa în uşă. Uşa se deschise larg.

În cameră, ardea o lampă mică cu ulei, pusă pe jos. Alături, un pat răvăşit, pe care Kabrina zăcea cu gleznele şi mâinile legate cu nişte sfori de picioarele somierei. Era complet goală şi, în ciuda răcorii serii, corpul său lucea de sudoare.

Colonelul Takim îmbrăcat doar în slip se afla în faţa ei, cu un cuţit lung şi curbat în mână. Hainele sale era împrăştiate pe jos.

Kabrina avea ochii îngheţaţi de frică, când îşi întoarse capul spre omul în negru ce tocmai pătrunsese în cameră.

Takim se răsuci în loc, iar gura i se deschise fără să poată scoate vreun sunet. Ca un act reflex, aruncă cuţitul în direcţia lui Hunter, care făcu o jumătate de pas la stânga. Arma se înfipse în perete, în spatele său.

Takim era acum paralizat de frică. Rămase câteva clipe nemişcat, apoi, brusc, se aruncă în patru labe şi se îndreptă disperat spre haine, în timp ce o cascadă de cuvinte îi ieşea dintre buzele tremurânde.

Căuta acum printre haine, cu gesturi stângace, total dominate de panică. În sfârşit, îşi găsi pistolul şi îl trase cu sălbăticie din tocul de piele. Însă era prea târziu. Beretta cu amortizor îşi trimisese deja glonţul şi un jet de sânge năclăit ţâşni cu brutalitate dintre cei doi ochi îngroziţi ai lui Sirhan Takim, care, într-un clipă, trecu de la infernul oamenilor în cel al dumnezeilor.

Kabrina îşi aruncă o privire buimacă peste sângele care îi împroşcase picioarele. Un moment, Hunter crezu că ea va ţipa. Se repezi la ea. Fata îşi îndreptă ochii spre ai lui şi începu să plângă încetişor.

Hunter tăie rapid sforile care o ţineau legată, iar ea îi sări în braţe, tremurând, după intolerabila tensiune nervoasă a acelui coşmar din care tocmai se trezise.

— Eşti rănită? o întrebă încet Hunter.

— Nu... Nu a avut timp... Celălalt, blondul cu ochelari negri... a ordonat să mă lase singură. Voia să mă omoare chiar el, sunt sigură. Dar a venit ăsta, m-a legat, apoi...

Vocea sa tremură; ea începu din nou să plângă ghemuindu-se în Hunter ca şi cum ar fi încercat să intre în el.

— Va fi totul bine, murmură calm Hunter. Calmează-te. Trebuie să plecăm cât mai repede de aici.

Ea se depărtă puţin de el, cu părere de rău, îşi şterse ochii cu o mână tremurătoare, după care zise cu o voce aproape normală:

— Acum mă simt bine.

Hunter găsi cămaşa lui Takim pe jos şi i-o întinse Kabrinei. Fiind foarte lungă, o acoperea aproape în întregime. După aceea, el îi zâmbi şi o trase spre uşă.

Un turc blocase intrarea colibei cu un AK-47 în mâini.

Hunter îl „satisfăcu” cu un glonţ de 9 mm, iar soldatul căzu pe

spate, înghiţit brusc de întuneric. Hunter se aplecă, îi luă Kalaşnikov-ul, înainte de a o ajuta pe Kabrina să treacă peste cadavru, după care se îndreptară amândoi, în grabă, spre gardul împrejmuitor.

Îi găsiseră pe cei doi americani şi pe Hook la locul stabilit, la o sută de metri de poarta de acces, exact la ieşirea din ultimul viraj. Hunter aruncă Kalaşnikov-ul în braţele lui Hagen, uluit:

— Ce vrei să fac cu asta? întrebă americanul, vizibil îngrozit de arma cea mare.

— Te vei folosi de ea că să o aperi pe Kabrina, îi răspunse Hunter.

— Dar nu voi fi în stare să trag cu o asemenea chestie! exclamă Hagen.

— E suficient să ţinteşti şi să apeşi pe trăgaci, răspunse cu răceală Hunter. Oricum, în situaţia de faţă, ori omori, ori eşti omorât. Rămâne să alegi.

Aparent, Hagen înţelesese. O luă pe Kabrina de mână şi se îndreptă spre jeep.

Hook, instalat la volan, trepida de nerăbdare. Adamian, aflat pe scaunul din spate, supraveghea mitraliera cea mare.

Hunter le făcu tuturor un ultim semn de victorie şi se avântă în noapte spre infernul acelei tabere blestemate.

CAPITOLUL XXIII

Aşezat în faţa micuţului său birou, Paradine privea cu dezgust trabucul turcesc pe care-l ţinea în mână. Dumnezeule, acel tutun infam îi provoca migrenă!

La drept vorbind, dramaticele incidente ale ultimelor douăzeci şi patru de ore au contribuit la starea în care se afla! În schimb, niciodată nu se vor mai întâmpla astfel de lucruri. De acum înainte, Paradine nu va mai lucra decât cu oameni aleşi de el. Nu mai avea nevoie de nişte cretini ca Takim! Nişte bufoni incapabili, buni doar ca să semene panică imediat ce intervenea cel mai mic lucru neprevăzut...

Paradine era demnul produs al epocii sale – o epocă în care grupările teroriste înfloreau aproape peste tot în lume, precum florile primăvara. Era suficient să ia o mână de oameni săraci, prea proşti, sau prea disperaţi ca să-şi dea seama că se servea de ei. După care le dădea câteva arme: lucru deloc prea complicat, având în vedere înfloritoarea piaţă neagră internaţională. Apoi le punea în faţă o tăbliţă cu nişte cuvinte sublime de genul „eliberare”, „libertate”, „binele poporului”.

Şi iată că totul era aranjat. Tipii erau gata să-şi ucidă propriii fraţi fără să-i preocupe de ce. După aceea, bineînţeles, soseau şi banii.

Cu toate acestea, ca să faci terorism internaţional, trebuia să ai trei atuuri importante: mai întâi, o anumită cunoaştere a lumii interlope, apoi nişte calităţi şi, în sfârşit, un trecut profesional.

Trecutul său profesional era aureolat în mister. Unii spuneau că era de origine europeană, alţii că era născut în Rhodesia. Zvonurile spuneau că s-ar fi remarcat pentru prima oară în timpul războiului din Vietnam. Era la acea vreme consilier special pe lângă autorităţile Vietcong-ului. Însă nimic nu dovedea faptul că acest lucru era adevărat.

Se mai spunea că, în calitate de mercenar, participase la mai multe gherile inter-africane. Avusese, de asemenea, un contract cu O.E.P., pentru organizarea de diverse ofensive teroriste în Orientul Mijlociu. Pe scurt, un trecut „glorios”, care îl făcea să spună cu modestie:

— Dacă mă iau după zvonul public, sunt cel puţin trei la un loc!

Rar exista fum fără foc, iar cea mai mare parte a acestor

zvonuri nu era în mod sigur fără nici o bază.

Paradine îşi construise, deci, o reputaţie şi o clientelă. Puţin îi păsa lui de obiectivele politice sau de culoarea clienţilor lui. Un singur lucru conta: să fie plătit cu cât ceruse. „Moralitatea” era pentru el un concept lipsit de sens. În schimb, el îşi făcea treaba „curat” şi în linişte.

Acum era pentru prima oară când avea necazuri. Şi toate astea numai din cauza acestor turci stupizi! Niciodată Paradine nu mai văzuse atâta incompetenţă! Şi nu se va jena să-i spună câteva din cele întâmplate legăturii sale de la K.G.B. – căci nu intenţiona să înceapă altă acţiune tot în aceleaşi condiţii! Mulţumită lui Dumnezeu, operaţiunea opiu, în ciuda „accidentelor survenite” în ultimele douăzeci şi patru de ore, era aproape încheiată. Când ultima încărcătură va trece pragul porţii...

Uşa colibei se deschise şi intră „gorila” îmbrăcată în combinezon.

— Încărcarea avansează într-un ritm aproape satisfăcător, zise el. Mina va fi golită în aproximativ o oră. În ciuda tuturor factorilor imprevizibili, cred că vom scăpa cu faţa curată.

— Iar cretinul de Takim?

— Mă voi ocupa de el imediat ce ultima încărcătură va părăsi tabăra. Cei doi armeni sunt deja în drum spre propriul destin. Vom face din ei doi glorioşi martiri care îşi oferă viaţa pentru marea şi frumoasa cauză a Armeniei. Şi, bineînţeles, cadavrele înarmate cu toate jucăriile americane vor fi găsite în faţa sediului guvernului, la Ankara. Iată un lucru ce le va face plăcere prietenilor noştri aflaţi de partea cealaltă a frontierei, nu?

— Bună treabă, Tor.

— Pentru asta sunt plătit, zise laconic ucigaşul. Vom putea părăsi tabăra spre miezul nopţii. După aceea, nimeni nu ne va mai opri.

— Chiar nimeni? întrebă Paradine.

— Dacă te gândeşti la acel om în negru, răspunse Tor, n-ai de ce să-ţi faci probleme. Până acum ne-a dat de furcă rău de tot, recunosc, dar niciodată nu se va aventura aici. Nu va îndrăzni să facă asta.

Paradine voia să răspundă când uşa colibei se deschise brusc. Mercenarul se ridică, furios: nimeni, cu excepţia gărzilor sale de corp, nu avea dreptul să intre aici fără să bată la uşă. Însă turcul care tocmai intrase era prea tulburat ca să-şi dea seama de ceea ce făcuse.

— Femeia! exclamă el. A plecat! A dispărut. Trei soldaţi sunt morţi, iar Takim este mort în colibă!

Paradine începu să înjure şi, împingându-l cu brutalitate pe turc, se îndreptă spre uşă... exact la timp ca să vadă poarta de acces în tabără sărind în aer într-un gigantic carusel de flăcări devoratoare.

Într-o clipă, panica cuprinsese întreaga tabără. Soldaţii alergau orbeşte spre locul exploziei, cu armele în mâini.

Nu vor întârzia de altfel să găsească o ţintă.

Un jeep tocmai apăru din norul gros de fum care inundase poarta şi se opri în dreptul gardului împrejmuitor. Imediat, o mitralieră grea montată pe trepied răsună în noapte, trimiţându-şi gloanţele furioase spre soldaţii care soseau în fugă.

Ţipete groteşti întretăiate de gemete de agonie însoţeau acum zgomotul mitralierei, în timp ce resturi de cadavre se desfăceau în zeci de bucăţi. Pe pământ, sângele se aduna în bălţi năclăite, imediat îngheţate.

Infernul războiului...

Tor îşi puse la umăr AK-47 şi ţinti pe cel care trăgea cu mitraliera cea grea. Dar exact înainte ca el să apese pe trăgaci, un bubuit monstruos zgudui atmosfera şi noaptea se lumină brusc.

O ciudată minge de foc ţâşni din gura minei, ca un tren care ieşea din tunel.

Zgomotul macabru ce se auzea de acolo era precum vuietul acestui demenţial tren al infernului.

*

* *

Hunter aşteptă cronometrul să ajungă la zero şi murmură „Înainte!”, apăsând în acelaşi timp pe butonul declanşatorului de la distantă.

Dădu din cap, satisfăcut, văzând poarta de acces în bază sărind în aer.

Imediat, câţiva soldaţi ieşiră din mină, complet îngroziţi, în timp ce cei care se aflau lângă maşini îşi luară armele şi alergară spre locul cu pricina.

Hunter se depărtă în viteză de lângă stânca după care se adăpostise şi intră în mină.

Întâlni un tip năucit din cauza exploziei. Ingram-ul eliberă jumătate din încărcătorul său în pieptul întârziatului care se transformă imediat în carne tocată.

Hunter avu nevoie de patruzeci de secunde ca să plaseze

grenada dotată cu un detonator telecomandat. După aceea, ieşi din mină, în momentul în care răsunau primele rafale ale S.G.M.-ului manevrat de Adamian, însoţite, ca un ecou sinistru, de ţipetele oamenilor nimeriţi de gloanţe.

Abia ieşit în aer liber, Hunter goli încărcătorul Ingram-ului în doi turci care avuseseră proasta inspiraţie să privească în urma lor, după care plonjă după o grămadă de moloz şi apăsă pe telecomanda detonatorului.

Nişte flăcări imense înghiţiră câmpul de luptă în care se aflau cele trei maşini încărcate de la intrarea în mină. La o secundă după aceea, rezervoarele de benzină explodară şi ele, declanşându-se un adevărat infern. În câteva clipe, din vehicule nu mai rămăseseră decât trei carcase calcinate.

Hunter ieşi din ascunzătoare şi traversă în fugă câmpul transformat în iad. Se opri exact la timp ca să arunce două grenade incendiare în cele două clădiri joase, apoi se îndreptă spre jeep.

*

* *

Marko Adamian se întreba dacă nu cumva visa.

Cu o oră mai devreme era încă prizonier în acea tabără, cu puţine şanse de a scăpa în viaţă. Apoi, când printr-o întâmplare miraculoasă avusese ocazia să fugă spre libertate, alesese să se reîntoarcă aici. Fără îndoială că voia să ispăşească ce considera acum ca fiind păcatele sale. În orice caz, în străfundul inimii, el alesese asta fără prea mari speranţe că ar fi scăpat teafăr şi nevătămat.

Iată însă că acel individ în negru distrusese, pur şi simplu, baza, transformând-o într-un infern de flăcări şi sânge. Adamian începea puţin câte puţin să-şi spună că poate, contrar tuturor aşteptărilor, va scăpa nevătămat...

Atunci, mitraliera îl trădă.

Poate focul bătăliei. Poate că Adamian tremura puţin. Noua bandă de muniţie nu voia să intre la locul ei. Era imposibil de blocat siguranţa.

Adamian ridică nişte ochi disperaţi şi văzu ucigaşul în combinezonul de camuflaj care îl ţintea cu Kalaşnikov-ul...

O limbă de foc ţâşni din puşcă în momentul în care arma sări cu sălbăticie spre cer. Rafala unei arme automate tocmai îi tăie spatele lui Tor, iar cadavrul său, pur şi simplu, rupt în două căzu pe spate, peste zidul colibei.

Hook, în continuare la volanul jeep-ului, se întoarse spre

Adamian şi agită AK-47 într-un gest de triumf, zâmbind cu toată gura.

Încă mai zâmbea când un glonţ îl omorî.

Paradine îşi îndrepta acum arma spre Adamian. Armeanul plonjă în spatele mitralierei mari.

Dar, în sufletul său, Adamian simţea deja impactul grenadei care, ştia foarte bine, îl va lichida.

*

* *

Totul se petrecu în mai puţin de un sfert de secundă. Hunter alerga repede spre jeep, când văzu drama.

Trase cu Beretta în Paradine, dar el încă mai alerga, iar glonţul rată ţinta cu câţiva centimetri, înfigându-se în peretele din lemn al colibei.

Hunter îşi continuă cursa şi sări la volanul jeep-ului, pornindu-l în trombă, ca să părăsească repede această bază blestemată.

Abia ajunsese la poarta de intrare, când îl văzu pe Paradine, care traversase tabăra şi se afla nu departe de el, cu arma îndreptată spre Exterminator.

Hunter întoarse cu violenţă maşina spre stânga în momentul în care Paradine trase.

O durere fulgerătoare îi traversă umărul. Era a doua oară în câteva ore când era rănit. Însă Beretta deja ţâşnise în mâna sa şi trase de două ori. Hunter îl văzu pe Paradine căzând la pământ, rostogolindu-se; însă nu era foarte sigur că îl nimerise. Cu atât mai rău. Apăsă pe pedala de acceleraţie a jeep-ului, care intră pe drum, lăsând în urmă o dâră de praf.

Hunter depăşi primul viraj, când Adamian sări peste speteaza scaunului din faţă ca să se instaleze lângă el.

— Eşti teafăr? îl întrebă Hunter.

Brusc, armeanul părea să cedeze. Era palid la faţă, iar imaginea măcelului la care luase parte îl copleşea. Umerii îi căzură şi lăsă privirea în jos, contemplând podeaua maşinii.

— Stai liniştit, totul s-a terminat!

Hunter trecu şi de al doilea viraj, după care aprinse farurile maşinii.

Acum era timpul să se întâlnească cu ex-consilierul prezidenţial şi cu o femeie cu totul specială...

CAPITOLUL XXIV

Hunter simţi imediat atingerea unor degete fine şi uşoare pe pielea sa.

Fără îndoială, părea profund adormit. În realitate, era vorba de „somnul luptei”. Simţurile sale erau active, dar corpul se odihnea după efortul susţinut pe care îl depusese.

Acum, degetele îi palpau uşor umărul rănit. Deschise ochii şi în penumbra cocioabei din piatră recunoscu faţa frumoasă a Kabrinei.

— Rana trebuie îngrijită, zise ea. M-aş fi ocupat mai devreme de ea, dar respirai uşor şi nu aveai febră. Atunci, am zis că e mai bine să te las să dormi.

Hunter se ridică. Mama şi bunica Kabrinei erau aşezate tot pe banca din lemn de lângă perete, iar ochii lor păstrau aceeaşi expresie nedefinită.

— Întinde braţul, îi zise Kabrina.

Apoi, rupse puţin combinezonul negru în locul rănii.

— Sper că ai un croitor bun acasă, glumi ea.

— În orice caz, am o infirmieră bună aici, răspunse el, zâmbind.

Ea roşi în urma complimentului şi pipăi uşor conturul rănii:

— Nu-i foarte adâncă. Nu cred că muşchiul a fost atins. Dar vei rămâne cu o cicatrice mică. Un lucru rău pentru admiratoarele tale!

Hunter izbucni în râs şi o privi pe tânăra femeie cum îi curăţa cu grijă rana şi pregătea un pansament curat. După ce termină, ea îi mângâie uşor braţul.

— Kabrina, zise el serios, noi vom pleca în câteva minute.

— Este foarte bine, zise ea. Tatăl şi unchii mei se întorc astăzi cu turmele. Când mama le va povesti totul... În sfârşit, poţi face faţă unui întreg regiment de revoluţionari turci, dar nu te sfătuiesc să te măsori cu tata şi cu fraţii lui.

— În orice caz, prezintă-le scuzele mele. Şi spune-le cât de mult ne-aţi ajutat.

Hunter se ridică şi le salută pe cele două femei în vârstă. Kabrina le spuse câteva cuvinte în limba turcă, înainte de a-l lua pe Hunter de braţ.

— Într-o zi voi pleca de aici, murmură ea. Ce zici, ne vom revedea vreodată?

Hunter îi aruncă fetei o privire plină de tandreţe.

— Dacă nu ne vom mai vedea în această lume, Kabrina, te voi căuta în cealaltă.

Apoi o luă pe fată de umeri şi îi sărută uşor buzele, fără să se ferească de cele două femei în vârstă care îi priveau.

— Duci o viaţă foarte periculoasă, Kabrina, dar este o viaţă frumoasă, zise el cu jumătate de glas.

*

* *

Hagen era întins pe jos. Se ridică, văzându-l pe Hunter ieşind din colibă, şi arătă cu mâna spre Adamian. Armeanul era aşezat jos, sprijinit cu spatele de peretele de piatră, cu braţele în jurul genunchilor, având pe faţă o expresie de infinită părere de rău, în ciuda strălucitorului soare care anunţa o zi frumoasă de primăvară.

— Cred că n-a închis ochii toată noaptea, reluă calm Hagen, înaintând spre Hunter. Era aşezat în această poziţie atunci când m-am trezit.

Adamian ridică brusc privirea spre Hunter: avea nişte ochi pierduţi, înecaţi de nelinişte şi incertitudine.

— Turcul, zise el.

Hunter se aşeză lângă el.

— Micul turc, reluă Adamian. Kabrina mi-a spus că îl chema Hook.

— Aşa este.

— Un turc, gemu Adamian. Şi el şi-a dat viaţa pentru mine.

— Într-adevăr.

Adamian ridică spre Hunter o privire imploratoare, ca şi cum ar fi cerut să i se explice.

— Ascultă, Adamian, reluă Hunter, Hook a înţeles ceva, iar acum ar fi bine să faci şi tu la fel. Este adevărat că strămoşii voştri au fost exterminaţi cu sălbăticie de turci şi nimeni nu vă cere să uitaţi acest lucru. Însă Hook şi străbunii lui au suportat întotdeauna jugul dominaţiei şi al sărăciei. Nici acest lucru nu ar trebui uitat.

Hunter se întrerupse ca să aprindă două ţigări. Îi întinse una lui Adamian, care trase cu sete fumul în piept.

— Ceea ce Hook a înţeles, continuă calm Hunter, este că nu naţiunile sunt cele care oprimă populaţia, ci indivizii sunt cei care îşi supun semenii. Hook era un bărbat, un bărbat de calitate; el nu numai că a făcut deosebirea între bine şi rău, ci a şi fost în stare să se lupte ca să apere binele şi să extermine răul. Puţini

oameni ca el mai sunt pe lume.

Adamian dădu uşor din cap.

— Gândeşte-te la tot ce s-a întâmplat, continuă Hunter. Îţi vei da seama că Hook şi tu semănaţi foarte tare, în ciuda diferenţelor de suprafaţă. Poate că aveai motive întemeiate să-l consideri un duşman al tău, dar te înşelai. El a fost fratele tău.

Adamian reuşi să se ridice în picioare şi întinse o mână pe care Hunter o strânse, privindu-l drept în ochi.

— Ei bine, nu-mi mai rămâne decât să spun *Amin,* interveni Hagen ca să spargă tăcerea încărcată de emoţie.

Hunter se dădu un pas înapoi şi îi privi pe rând pe cei doi americani.

— Iar acum, ne întoarcem acasă! zise el.

FERMA OMULUI DE PIATRA
Referinţe geografice

Parcul Naţional Shenandoah din statul Virginia se întinde de-a lungul crestei Munţilor Blue Ridge (Culmea Albastră) de la Front Royal (în nord) până la Waynesboro (în sud), oferind panorame spectaculoase deasupra istoricelor văi Shenandoah şi Piedmont, despre care se spune că pot prezenta cele mai vaste privelişti din statele estice.

Muntele Omul de Piatră (Stony Man) este unul dintre cei mai înalţi versanţi din regiune (1.336 metri), situat de-a lungul Şoselei Linia Orizontului la aproximativ opt kilometri sud de intersecţia US211, la mai puţin de optzeci de mile aeriene de Washington. Întreaga zonă este bogat împădurită de copaci cu lemn de esenţă tare şi conifere, exceptând eventualele fâneţe situate de-a lungul crestei.

Şoseaua Linia Orizontului este singura arteră principală care se întinde pe direcţia nord-sud de-a lungul crestei. La Waynesboro ea se uneşte cu Aleea Blue Ridge care se desfăşoară şapte sute treizeci şi cinci de kilometri până la Parcul Naţional Great Smokies.

Valea Shenandoah se întinde între această creastă şi lanţurile muntoase Allegheny şi Shenandoah de la vest, în general pe direcţia nord-sud. În acest loc, Stonewall Jackson a dobândit nemurirea în Campania de Vale a Războiului Civil.

Timp de patru ani, aceasta a fost „valea umilinţei” pentru forţele unioniste, pentru că armatele Confederaţiei deţineau controlul asupra acestei regiuni strategice. Muntele Omul de Piatră, numit astfel pentru profilul nobil vizibil de pe flancul său, este una dintre caracteristicile dominante ale acestei frumoase regiuni. Muntele Pliscul Şoimului (Hawks Bill), aflat la aproximativ şaisprezece kilometri sud de Omul de Piatră, se ridică până la o altitudine de 1.349 metri. Colina Roşiatică (Reddish Knob), aflată la depărtare, către vest-sud-vestul munţilor Shenandoah, are 1.466 metri altitudine. De la Culmea Albastră mai departe către est nu mai există nici o regiune comparabilă cu aceasta.

FERMA OMULUI DE PIATRĂ
Arhitectură şi peisaj

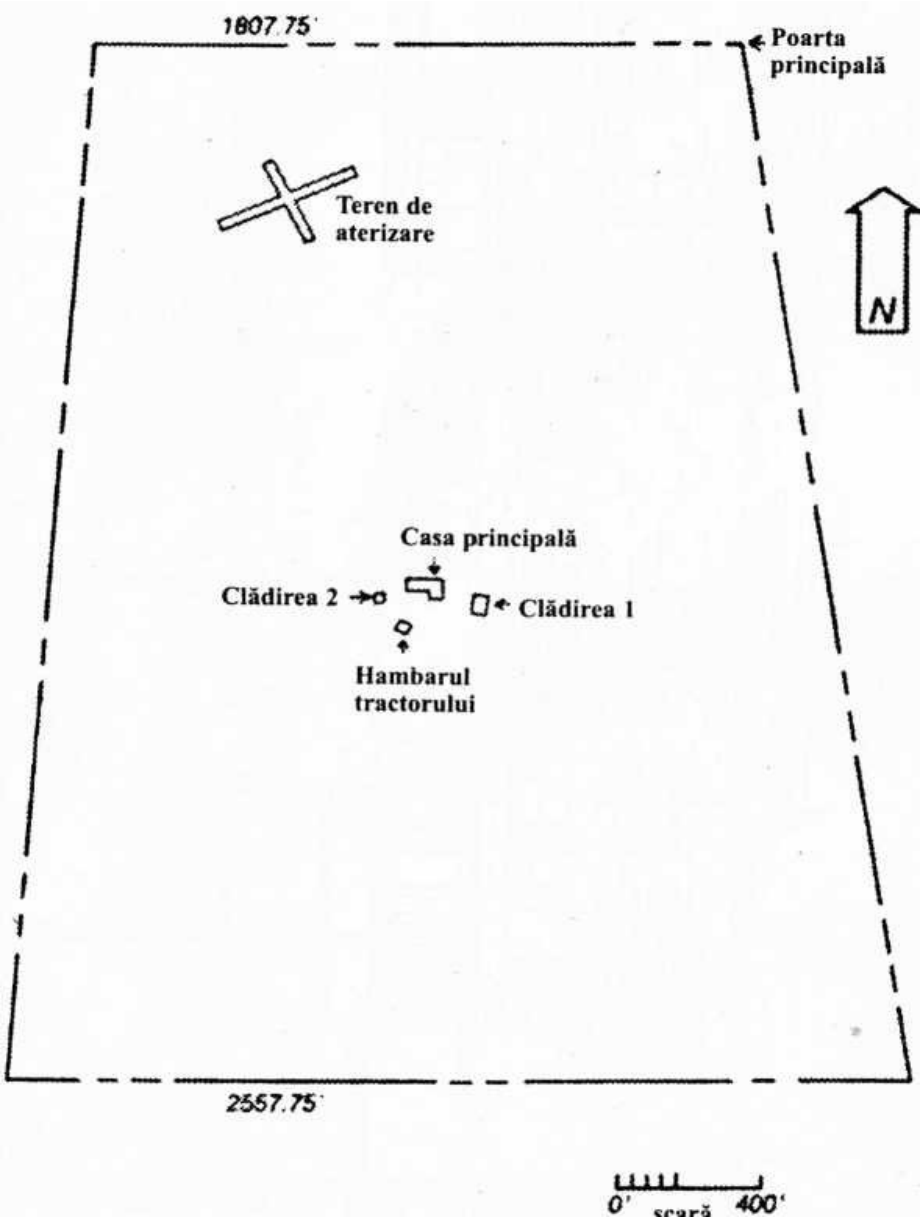

Fațada clădirii

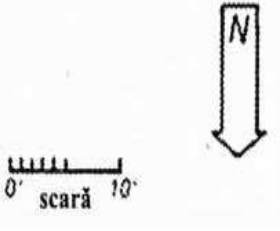

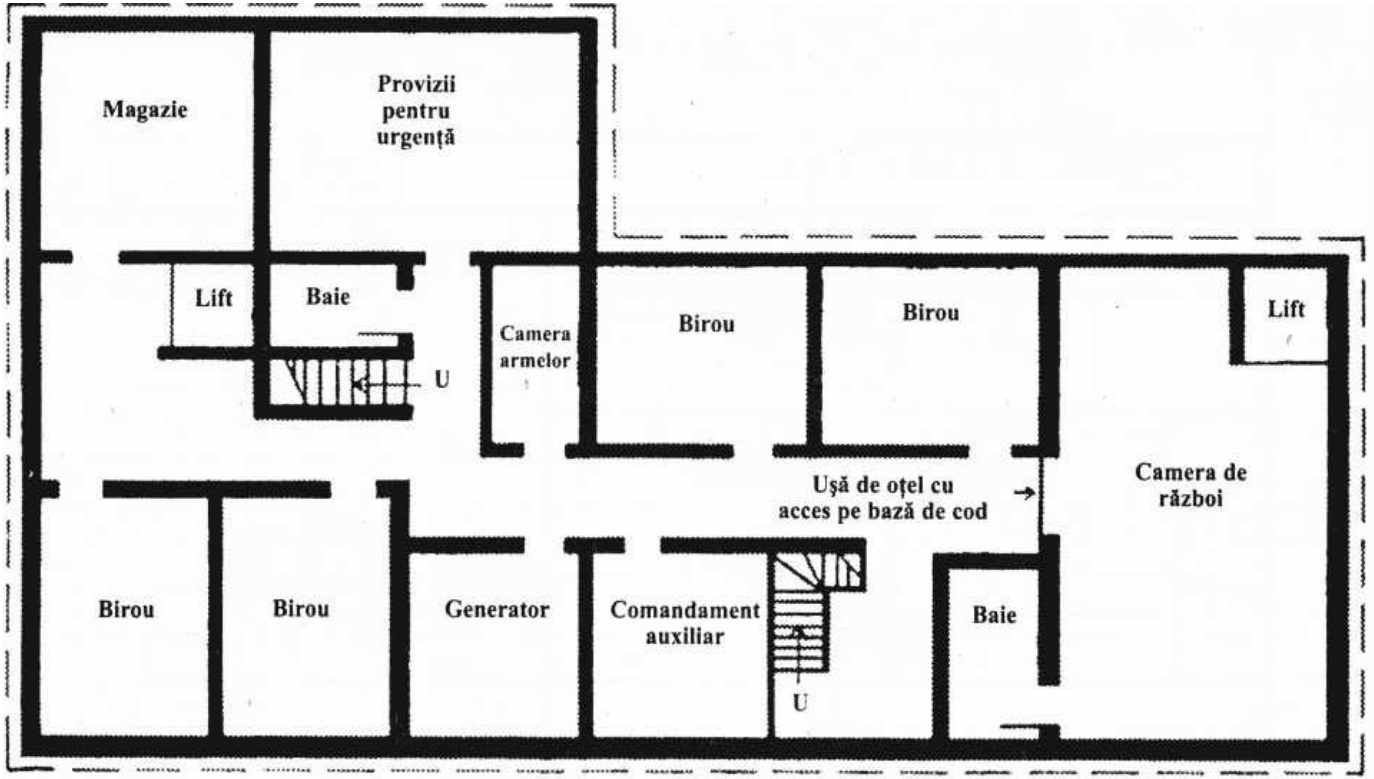

Nivelul subsolului

3481 metri pătrați

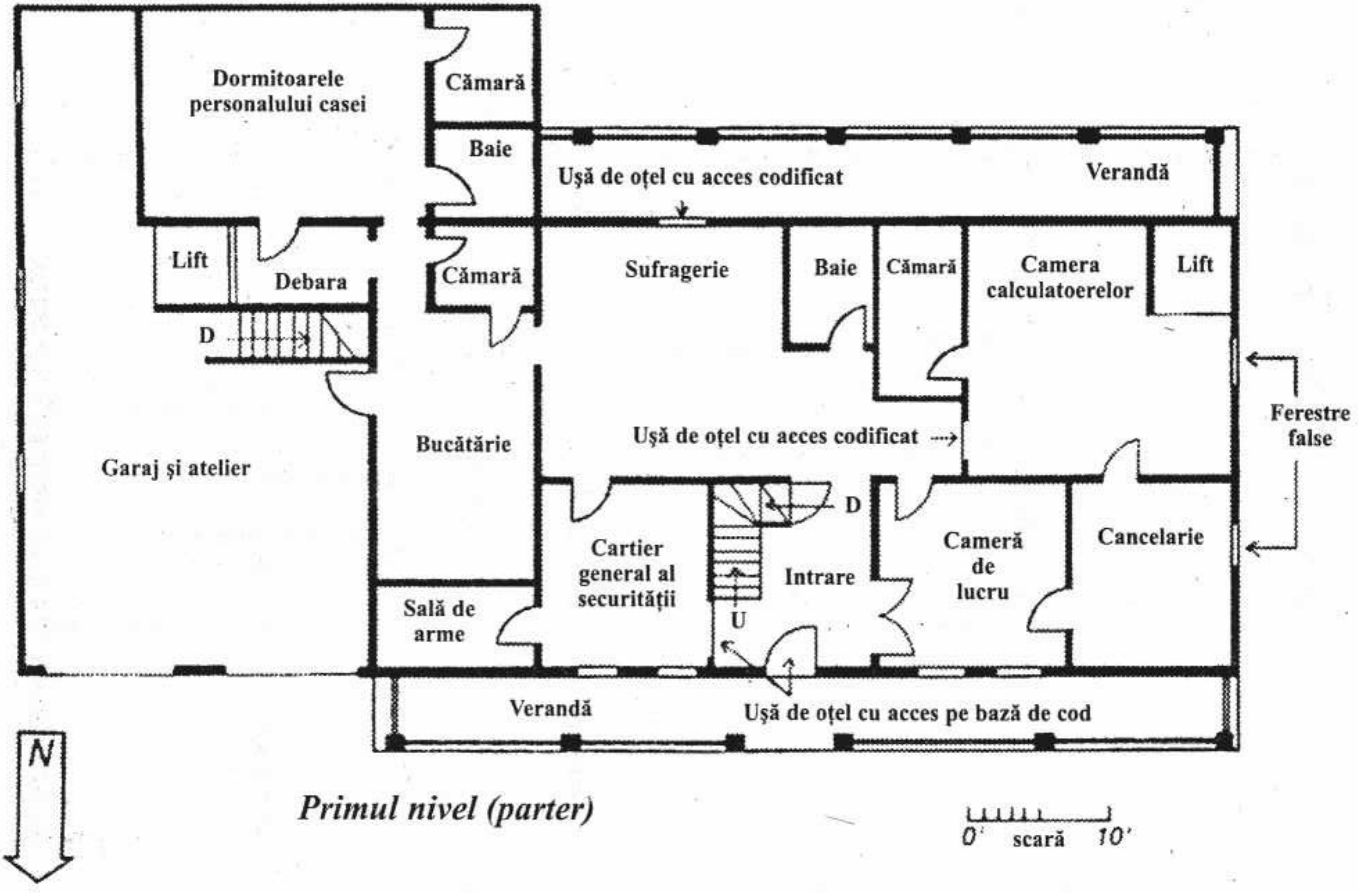

Primul nivel (parter)

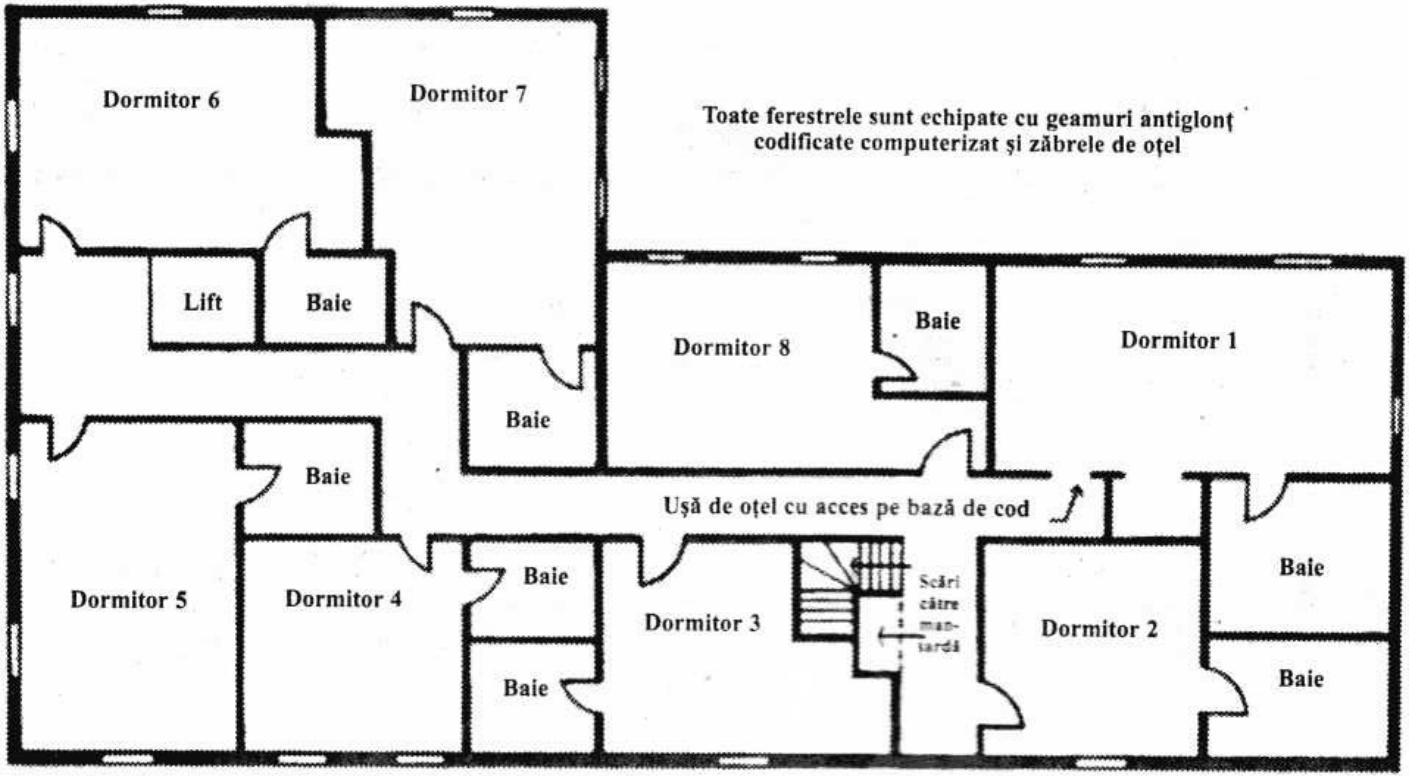

Al doilea nivel

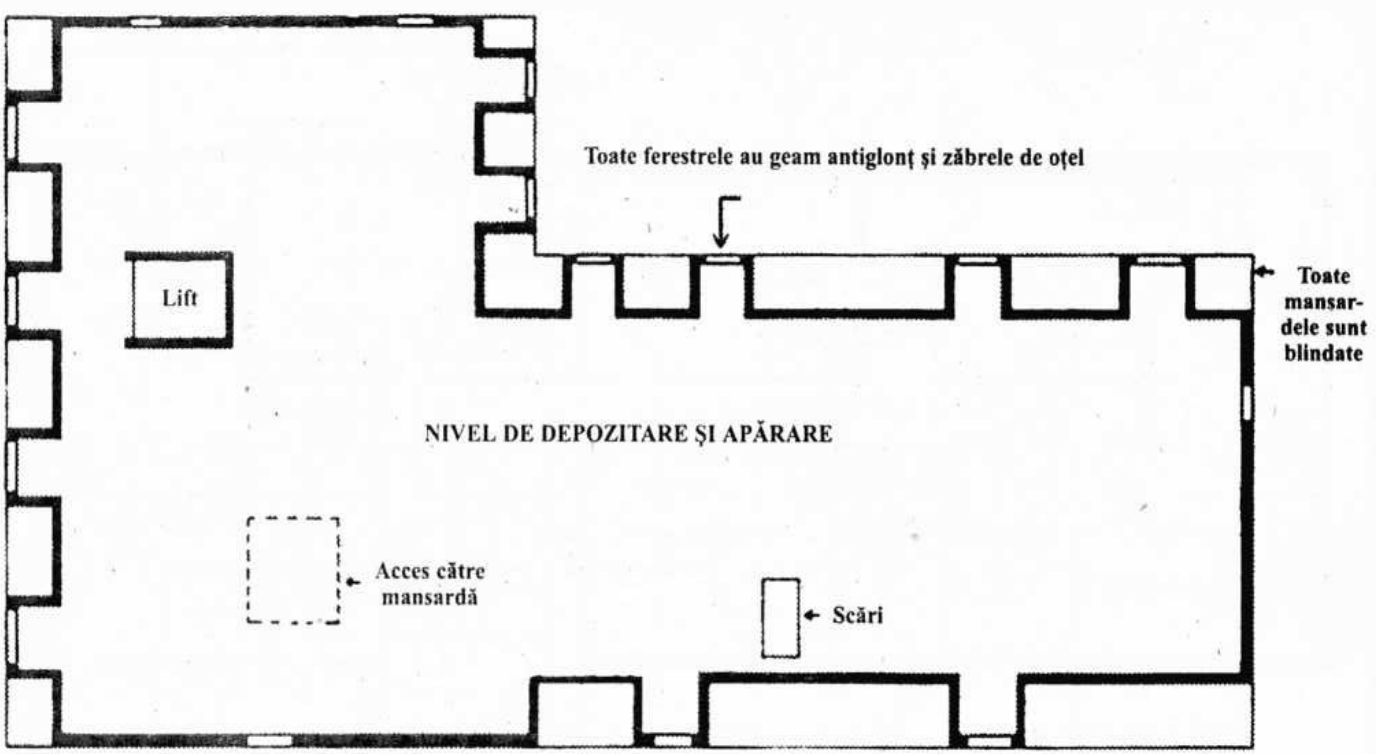

Al treilea nivel

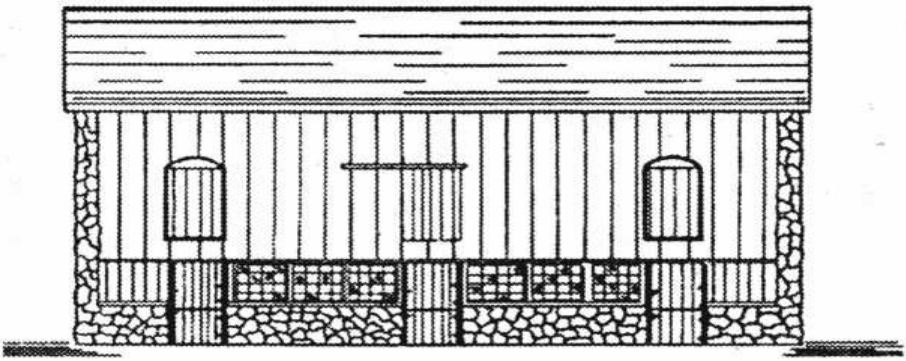

Dependința 1

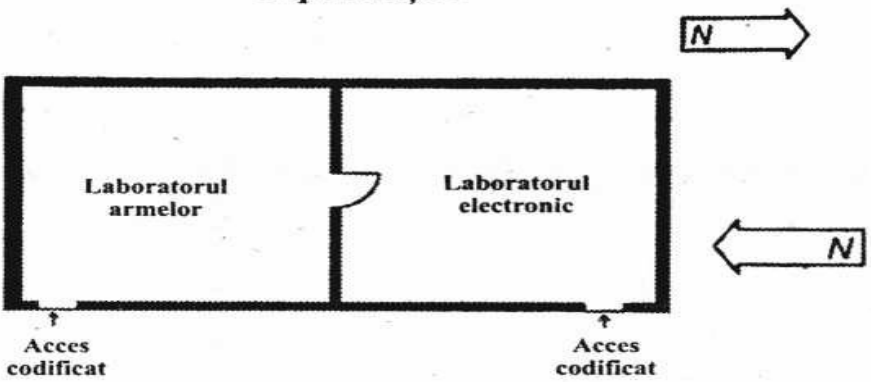

Dependința 2

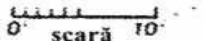

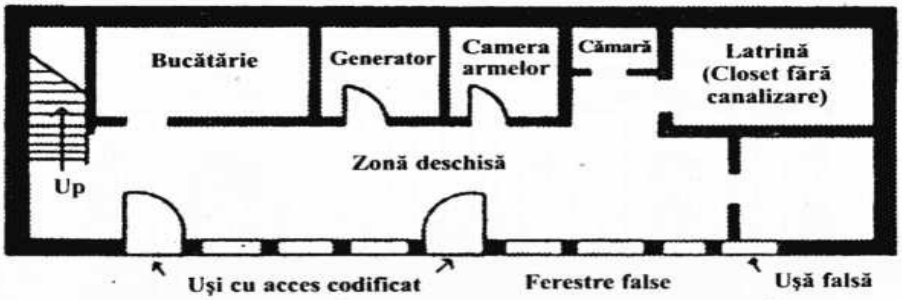

Nivelul 1

Dependinţa 1

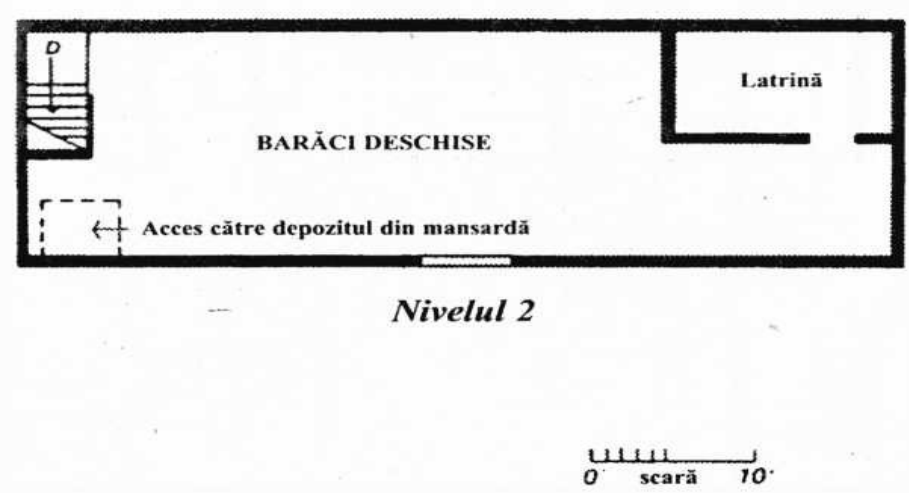

CUPRINS

CAPITOLUL I.....3
CAPITOLUL II.....11
CAPITOLUL III.....17
CAPITOLUL IV.....22
CAPITOLUL V.....25
CAPITOLUL VI.....29
CAPITOLUL VII.....34
CAPITOLUL VIII.....38
CAPITOLUL IX.....43
CAPITOLUL X.....48
CAPITOLUL XI.....53
CAPITOLUL XII.....56
CAPITOLUL XIII.....65
CAPITOLUL XIV.....70
CAPITOLUL XV.....73
CAPITOLUL XVI.....79
CAPITOLUL XVII.....82
CAPITOLUL XVIII.....88
CAPITOLUL XIX.....92

CAPITOLUL XX.....94
CAPITOLUL XXI.....99
CAPITOLUL XXII.....103
CAPITOLUL XXIII.....107
CAPITOLUL XXIV.....112
FERMA OMULUI DE PIATRA *Referinţe geografice*.....115
FERMA OMULUI DE PIATRĂ *Arhitectură şi peisaj*.....116
CUPRINS.....124

Când Mafia provocase moartea familiei lui Bob Hunter, ea nu ştiuse un lucru: în Vietnam camarazii îi spuneau lui Bob Hunter Exterminatorul!

Dominat de o ură feroce, Exterminatorul a început propria lui cruciadă. De la New York la Chicago, de la Palermo la Hong Kong, peste tot unde şi-a instaurat regimul de crimă şi corupţie, Mafia va da piept cu Exterminatorul!

Răzbunarea lui sună rece şi necruţător:

UCIDE! UCIDE! UCIDE!

6 420209 001242

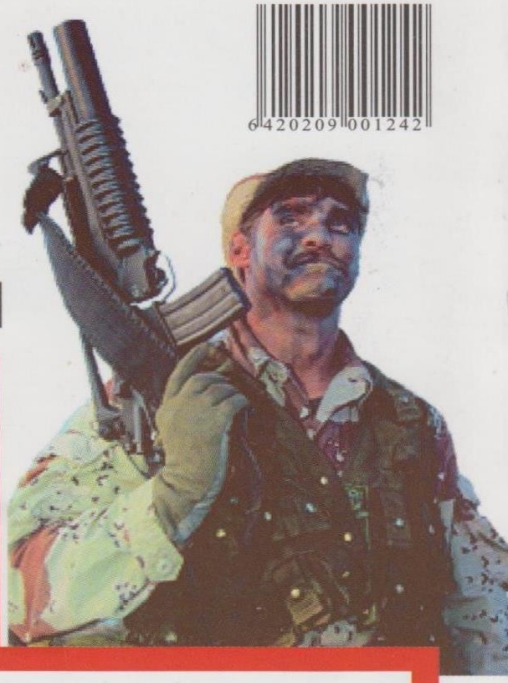

MERCENAR MERCENAR

În timpul ultimei acţiuni, Bob Hunter dispăruse în mod oficial în explozia arsenalului său mobil, celebra rulotă de război...

Acum trebuia să înveţe să-şi uite numele. Bob Hunter-Exterminatorul fusese transformat în căldură şi lumină, o dată cu explozia arsenalului său, în după-amiaza unei zile ploioase de sâmbătă, în Central Park.

Supravieţuitorii Mafiei răsuflaseră uşuraţi în faţa dispariţiei atât de dorite a acestui flagel exterminator, ignorând faptul că Bob Hunter încă mai exista, sub numele de John Macklin Phoenix. Numai cei care lucrau cu el cunoşteau secretul supravieţuirii sale.

John Macklin Phoenix, alias Bob Hunter, îşi lărgise cercul inamicilor. După ce dăduse nişte lovituri atât de dure Mafiei şi o slăbise atât de tare, el se hotărâse să atace un alt duşman: terorismul internaţional, manipulat de serviciile secrete sovietice.

Această nouă orientare permisese guvernului american să închidă dosarul „Bob Hunter"; el urma să fie susţinut în mod oficial în noile sale misiuni. Exterminatorul continua, cu mijloace sporite şi împotriva unui duşman mult mai puternic. Împăcat cu el însuşi, fidel eticii sale, Hunter era de acum înainte împăcat şi cu etica oficială.

EDITURA BOGDANA EDITURA BOGDANA EDITURA BOGDANA

ISBN 973-9127-90-3 Lei 22.000